

1709

Гетьман Іван Мазепа

1959

**КАЛЕНДАР
СВОБОДИ
НА
МАЗЕПИНСЬКИЙ РІК
1959**

КАЛЕНДАР

„СВОБОДИ”

НА

МАЗЕПИНСЬКИЙ РІК

1959

ВИДАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Published by

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

81-83 Grand St., Jersey City, N. J.

Johannes Mazepa
Cosaccorum Zaporoviensium
Supremus Belli-Dux.

THE STAR-SPANGLED BANNER

*O say, can you see, by the dawn's early light,
What so proudly we hail'd at the twilight's last gleaming?
Whose broad stripes and bright stars, thro' the perilous fight,
O'er the ramparts we watch'd, were so gallantly streaming?
And the rockets' red glare, bombs bursting in air,
Gave proof thro' the night that our flag was still there.
O say, does that star-spangled banner yet wave
O'er the land of the free and the home of the brave?*

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ГИМН

*Ще не вмерла Україна і слава і воля,
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці, —
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.
Душу-тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, з козацького роду.*

З НОВИМ РОКОМ

Написав Богдан Ленкий

Літа ідуть.

Десятиліття

В минушість кануть, ніби ті
Зірки на небі золоті,
Що з везера так ясно світять,
А згодом никнуть в темноті, —
Були й нема!

І знову сяє

Пресвітле сонце, мов квітки
Звертають свої голівки,
Неназе кожна з них благає:
„На мене, сонечко, світи!”
Оттак і ми до тебе, Року
Новий, звертаємо свої думки,
Із гаркою винного соку
В руках, веселі співанки
Співаємо тобі, як Ладі,
І задурманені й раді,
Не знають гому, — веселимося!
А тут таке скрізь завелось,
Що страх згадати.
Зависть, злість,
Жеруться люди, як за кість
Собаки на сміттю.

Багнети,

Гармати, танки, кулемети —
Народам тільки і журби,
Щоб на випадок боротьби
Покласти як найбільше трупа,

Завдати як найбільше ран,
І накувати нових кайдан
На руки ближнього.

Ах, глупа

Твоя надія, мій ти брате,
Що Рік Новий нам може дати,
Чого не дав старий; що він
Від Сяну аж по синій Дін
Посіє на зервонім полі
Чарівне квіття правди-волі,
І братолюбія!

Брежня!

Бо той, що жде такого дня
Його ніколи не діждеться,
Він труп, хоз в нього серце б'ється,
Він спить, хоз дивиться озами,
Він п'яний, п'яний до безтями
Від самодурства.

Горе тому,

Що на порозі свого дому
Визікує, як гостя, долі!
Не дозекається ніколи, —
Бо долю треба притягнути
Сильною, певною рукою.
Хто з нас бажає вольним бути,
Той мусить вибороти волю
В важкім змаганню з ворогами
І в лютім бою із собою,
З своїми власними гріхами.

СІЧЕНЬ 1959 JANUARY

н.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	19	Ч	Грудень 1958 р. Боніфатія муч.	Нов. Рік. Обріз. Г.Н.І.Х. Василя В.
2	20	П	Ігнатія свщмч.	Сильвестра Папи
3	21	С	Юліяни муч.	Малахія прор.
4	22	Н	Св. Отців. Анастасії вмч.	перед Просв. Собор св. Апост. 70
5	23	П	10 муч. в Криті	Навечеріє Богоявлення
6	24	В	Навечеріє Різдва, Євгенії мч.	Богоявлення Господнє
7	25	С	Різдво Христове	† Собор Івана Хрестителя
8	26	Ч	Собор Преч. Д. Марії, Йосифа обр.	Юрія і Еміліяна мч.
9	27	П	Стефана первомуч.	Полісвкта прп.
10	28	С	20,000 муч. в Нікомидії	Григорія Ніссійського
11	29	Н	по Різдві. Дітей убитих у Вифл.	по Просв. † Теодозія прп.
12	30	П	Анісії прп.	Татіяни муч.
13	31	В	Меланії прп.	Єрмила і Стратоніка муч.
14	1	С	Січень. Нов. Рік. Обр. Г.Н.І.Х. Вас.	Отців в Синаї і Раїті убитих
15	2	Ч	Сильвестра папи	Павла Тивейського. Івана Кущника
16	3	П	Малахії прор.	Поклін оковам ап. Петра
17	4	С	Собор 70 апостолів	† Антонія Великого
18	5	Н	перед Просв. Навеч. Богоявл.	Митаря і Фарисея. Атан. і Кир. св.
19	6	П	Богоявлення Господнє	Макарія прп.
20	7	В	† Собор Івана Хрестителя	† Евтимія прп.
21	8	С	Юрія і Еміліяна	Максима ісп. Неофіта муч.
22	9	Ч	Полісвкта прп.	Тимотея ап. Тита ап.
23	10	П	Григорія Ніссійського	Климента Анк. свщмч.
24	11	С	† Теодозія прп.	Ксенії прп.
25	12	Н	по Просв. Татіяни муч.	Блудного Сина. † Григ. Богосл.
26	13	П	Єрмила і Стратона	Ксенофонта
27	14	В	Отців в Синаї і Раїті убитих	† Перен. мощ. Івана Золотоустого
28	15	С	Павла й Івана прп.	Єфрема прп.
29	16	Ч	Пкл. оковам ап. Петра	Перенесення мощ. св. Ігнатія
30	17	П	† Антонія Великого	Трьох святих
31	18	С	Аталазія і Кирила св.	Кира і Івана безср.

УРЯДОВІ СВЯТА В АМЕРИЦІ:

1. січня: **Новий Рік** (New Year's Day)

ПАСХАЛІЯ

Старий стиль

- 1.— 5. Піст Пилипівка.
6. Піст Навечерія Різдва.
- 7.—19. Різдвяна загальниця.
18. Піст — Навечерія Богоявлення.

Новий стиль

- 1.— 6. Різдвяна загальниця.
5. Піст — Навечерія Богоявлення.
- 18.—24. Передпостна загальниця.

НЕДІЛІ Й СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ В СІЧНІ 1958.

1. Новий Рік 1958. Наіменування Імени Ісус.
6. Богоявлення Господнє (Трьох Королів).
12. Неділя Пресвятої Родиги.

ЛЮТИЙ 1959 FEBRUARY

н.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	19	Н	30 по Зісл. Св. Духа. Макарія прп.	М'ясопустна. Трифона муч.
2	20	П	Євтимія	Стрітєння Господис
3	21	В	Максима ісп. Неофіта муч.	Симеона і Анни прор.
4	22	С	Тимотея ап. Анастасія	Ізидора прп.
5	23	Ч	Климентя свщмч.	Агафії муч.
6	24	П	Ксенії прп.	Вукола прп.
7	25	С	† Григорія Богослова	Партенія і Луки прп.
8	26	Н	31 по Зісл. Св. Духа. Ксенофонта	Сиропустна. Теодора Стратилата
9	27	П	Перенесення мощ. Ів. Золотоуст.	Никифора мч.
10	28	В	Єфрема прп.	Харалампія мч.
11	29	С	Перен. мощ. Ігнатія Богоносця	Власія свщмч.
12	30	Ч	Трьох святителів	Мелетія св., Марини мч.
13	31	П	Кира й Івана безср.	Мартиніяна прп.
14	1	С	Лютій. Трифона мч.	Авксентія, † Кирила Словенск.
15	2	Н	32 п. З. Св. Д. Стрітєння Господис	1 Вел. Посту. Онисима ап.
16	3	П	Симеона й Анни	Памфила мч.
17	4	В	Ізидора прп.	Льва папи
18	5	С	Агафії мч.	Артима ап.
19	6	Ч	Вукола прп.	Льва папи
20	7	П	Партенія і Луки прп.	Тимотея прп. Евстахія
21	8	С	Теодора Стратилата мч.	Найдення мощей мч. в Євгенії
22	9	Н	Митаря і Фарисея. Никифора мч.	2 Вел. Посту. Найд. мощ. мч. в Єв
23	10	П	Харлампія мч.	Полікарпа свщмч.
24	11	В	Власія свщмч.	† 1 і 2 найдення Голови Івана Хр.
25	12	С	Мелетія св. Марини мч.	Тарасія св.
26	13	Ч	Мартиніяна	Порфирія мч.
27	14	П	Авксентія, † Кирила уч. Слов.	Прокопія прп.
28	15	С	Онисима ап.	Василія і Кассіяна прп.

УРЯДОВІ СВЯТА В АМЕРИЦІ:

12. лютого: Уродини Линколна (Lincoln's Birthday)
 22. лютого: Уродини Вашингтона (Washington's Birthday)

ПАСХАЛІЯ

Старий стиль

2.—8. передпостна Загальниця.
 16.—23. сирна Загальниця.
 24.—28. Великий Піст.

Новий стиль

1.—8. Сирна загальниця.
 9.—28. Великий Піст.

НЕДІЛІ Й СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ В ЛЮТОМУ 1958

2. Матері Божої Громнічної.
 8. Запусна неділя.
 11. „Попелець”.
 15. Неділя 1 посту -- вступна.
 22. Неділя 2 посту — суха.

БЕРЕЗЕНЬ 1959 MARCH

в.	с.	д	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	16	Н	Блудного Сина. Памфила мч.	3 посту. Крестопокл. Євдокії мч.
2	17	П	Теодора Тирона вч.	Теодота свщмч.
3	18	В	Льва папи	Євтропія свщмч.
4	19	С	Архіпа ап.	Герасима прп.
5	20	Ч	Льва еп. кат.	Конона мч.
6	21	П	Тимотея прп. Євстахія	42 Мучеників в Аморії
7	22	С	Найд. мощ. мч. в Євгенії	Василія і др. мч. в Херсоні
8	23	Н	М'ясопустна. Полікарпа свщмч.	4 посту. Теофілакта
9	24	П	1 і 2 найд. Голови Ів. Хрест.	40 мучеників в Севастії
10	25	В	Тарасія св.	Кондрата і др. муч.
11	26	С	Порфірія св.	Софронія св.
12	27	Ч	Прокопія прп.	Теофана і Григорія Двоєсл.
13	28	П	Василія і Кассіяна прп.	Перен. мощ. св. Никифора
14	1	С	Березень. Євдокії прп.	Венедикта прп.
15	2	Н	Сиропустна. Теодота свщмч.	5 посту. Агапія і др. мч.
16	3	П	Євтропія свщмч.	Савина і Папи мч.
17	4	В	Герасима прп.	Кирила св.
18	5	С	Конона мч.	Хризанта і Дарії мч. Поклони
19	6	Ч	42 мучеників в Аморії	ОО. убитих в обителі св. Сави
20	7	П	Василія і др. мч. в Херсоні	Якова ісп.
21	8	С	Теофілакта ісп.	Василія свщмч. Акафістова
22	9	Н	1. Вел. Посту. 40 мч. в Севастії	Квітна. Василія свщмч.
23	10	П	Кондрата мч.	Нікона і др. муч.
24	11	В	Софронія патр. Єрус.	Захарії прор. Якова прп.
25	12	С	Теофана ісп. Григорія Двоєсл.	Благовіщення Пр. Д. Марії
26	13	Ч	Перен. мощ. св. Никиф. Поклони	Собор архистр. Гавриїла
27	14	П	Венедикта прп.	Велика П'ятниця. Матрони мч.
28	15	С	Агапія і др. мч.	Іларіона і Степана прп.
29	16	Н	2. Вел. Посту. Савіна і Папи мч.	Воскресення Христове
30	17	П	Алексія чол. Божого	Світлий Понеділок. Івана Ліств.
31	18	В	Кирила еп.	Світлий Вівторок. Іпатія прп.

УРЯДОВІ СВЯТА В АМЕРИЦІ:

27 березня: Велика П'ятниця (Good Friday)

НЕДІЛІ Й СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ В БЕРЕЗНІ:

1. Неділя 3-тя посту. Глуха.
8. Неділя 4-а посту, Середнопустна
15. Неділя 5-та посту, Чорна.
19. Св. Йосифа Обручника.
22. Квітна неділя.
25. Благовіщення Пр. Д. Марії.

КВІТЕНЬ

1959

APRIL

н.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	19	С	Березень. Хризанта і Дарії	Марії Єгипетської прп.
2	20	Ч	ОО. убитих в обителі св. Сави	Тити прп.
3	21	П	Якова ісп.	Никити преп.
4	22	С	Василія свщмч. Лазарева суб.	Іосифа. Георгі.
5	23	Н	3. Вел. Посту. Нікона ісп.	2. Томина. Теодула мч.
6	24	П	Захарії, прор. Якова.	Методія
7	25	В	Благовіщення Пр. Діви Марії	Георгія
8	26	С	Собор архістр. Гавриїла	Іродіона
9	27	Ч	Матрони мч.	Євпсихія мч.
10	28	П	Іларіона Стеф.	Терентія і др. мч.
11	29	С	Марка і Кир.	Антипи свщмч.
12	30	Н	4. Вел. Посту. Івана Ліств.	3. Мироносиць. Василія ісп.
13	31	П	Іпатія	Мартина й Антонія
14	1	В	Квітень. Марії єгиптянки	Аристарха, Пуда, Трохима
15	2	С	Тита прп. Поклони	Агалії мч.
16	3	Ч	Никити прп.	Симеона і Акакія прп.
17	4	П	Іосифа і Георгія	Івана прп.
18	5	С	Теодула мч.	Івана старопечерника
19	6	Н	5. Вел. Посту. Євт. † Методія	4. Розслабленого. Теодора Тріп.
20	7	П	Георгія М.	Януарія і Теодора
21	8	В	Іродіона і др. ап.	Теодора Сікеота
22	9	С	Євпсихія мч.	† Великомученика Георгія (Юрія)
23	10	Ч	Терентія і др. муч.	Савви Стратилата
24	11	П	Антипи свщмч.	† Марка євангелиста
25	12	С	Василія ісп. Лазарева суб.	Василія свщмч.
26	13	Н	Квітня. Артемона свщмч.	5. Самарянки. Василія свщмч.
27	14	П	Мартина, Ант.	Симеона свщмч.
28	15	В	Аристарха і др. ап.	Язона і Сосипатра
29	16	С	Агалії мч.	9 мч. в Кизиці
30	17	Ч	Великий четвер. Страсти. Сим.	† Якова ап.

ПАСХАЛІЯ

Старий стиль

1.—30. Великий піст.

Новий стиль

1.—5. Загальниця.

НЕДІЛІ Й СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ В КВІТНІ:

5. Біла неділя.

ТРАВЕНЬ 1959

MAY

н.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	18	П	Квітень. Вел. П'ятниця. Ів. прп.	Єремії прпр.
2	19	С	Велика Субота. Івана Стратопеч.	Атаназія Великого св.
3	20	Н	Воскресіння Христове. Теодора	6. Сліпоуродженого. Теод. Печ.
4	21	П	Світлий Понеділок. Януарія	Пелагії прпмч.
5	22	В	Світлий Вівторок. Теодора Сік.	Ірини мч.
3	20	С	† Георгія (Юрія) влмч. (на нед.)	Іова многостр.
7	24	Ч	Савви Стратилата	Вознесіння Христове
8	25	П	† Марка євангелиста	† Йоанна Богослова ап. (на нед.)
9	26	С	Василія свцмч.	† Пер. мощ. св. о. Николая
10	27	Н	2. Томина. Симеона свцмч.	7. Отців в Нікеї. Симона ап.
11	28	П	Язона Сосінатра	Кирила і Methodія
12	29	В	9 муч. в Кизиці	Епіфанія і Германа
13	30	С	† Якова ап.	Лікерії мч.
14	1	Ч	Травень. Єремії прор.	Ізидора мч.
15	2	П	Атаназія Великого	Явлення Чесного Хреста. Пахомія
16	3	С	† Теодозія Печерського прп.	Теодора священного
17	4	Н	3 Мироносиць. Пелагії прмч.	Зіслання Св. Духа. Андроніка
18	5	П	Ірини мч.	Пр. Трійці. Теодота мч.
19	6	В	Іова многостр.	Патриція
20	7	С	Явлення Креста Господнього	Талалея мч.
21	8	Ч	† Йоанна Богослова св. (на нед.)	† Константина і Єлени
22	9	П	Перенесення мощів св. о. Миколая	Василієка
23	10	С	† Симеона Зилота	Єфрозинії кн. Полоцької. Михаїла
24	11	Н	4. Розслашеного. † Кир. і Мет.	1 по Зісл. Св. Духа. Симеона прп.
25	12	П	7 Отців в Нікеї. Епіфанія, Герм.	Знайд. Гол. І. Хр.
26	13	В	Глікерії мч.	Карпа ап.
27	14	С	Ізидора мч.	Терапонта
28	15	Ч	Пахомія Вел. прп.	Никити прп.
29	16	П	Теодора Осв.	Теодозія прпмч.
30	17	С	Андроніка і др. ап.	Єрмія ап. Єрмея мч.
31	18	Н	5. Самар'янки. Теодота мч.	2 по Зісл. Св. Духа. Єрмія ап.

УРЯДОВІ СВЯТА В АМЕРИЦІ:

30. травня: Пропам'ятний День (Memorial (Decoration) Day)

НЕДІЛІ Й СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ

- 7. Вознесіння Христове.
- 17. Зіслання св. Духа.
- 28. Пресв. Евхаристії.

ЧЕРВЕНЬ 1959

JUNE

в.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	19	П	Травень. Патрикія	Юстина мч.
2	20	В	Талалея	Никифора патр.
3	21	С	† Константина і Єлени	Лукиліяна і др. муч.
4	22	Ч	Василіска мч.	Митрофана патр.
5	23	П	Михайла ісп. Єфрозинії	Ісуса Человіколюбця (на неділю)
6	24	С	Симеона прп.	Состр. Пр. Д. М., Виссаріона прп.
7	25	Н	6. Сліпородженого. Зн. Гол. І. Хр.	3. по Зісл. Св. Духа. Теодора Ан
8	26	П	Карпа ап.	Теодора Тир.
9	27	В	Терапонта свщмч.	Кирила Ал.
10	28	С	Никити мч.	Тимотея свщмч.
11	29	Ч	Вознесіння ГНІХ . Теодозії прмч.	† Вартоломея і Варнави ап.
12	30	П	Ісаакія прп.	Онуфрія і Петра Аф. прп.
13	31	С	Єрмія ап. Єрмея мч.	Акилини мч.
14	1	Н	7 Отців. І. Вс. Собору. Юстима.	4. по Зісл. Св. Духа. Єлисея прор.
15	2	П	Никифора	Амоса прор.
16	3	В	Лукиліяна мч.	Тихона свят.
17	4	С	Митрофана патр.	Мануїла і др. мч.
18	5	Ч	Доротей свщмч.	Леонтія мч.
19	6	П	Виссаріона прп.	† Юди Тадея ап.
20	7	С	Задушна субота. Теодора	Методія свщмч.
21	8	Н	Зіслання Св. Духа. Теодора Тір.	5. по Зісл. Св. Духа. Юліяна Тарс.
22	9	П	Пресвятої Трійці. Кирила Ал.	Євсевія свщмч.
23	10	В	Тимотея свщмч.	Агрипіни мч.
24	11	С	† Вартоломея і Варнави ап.	Різдво Івана Хрестителя
25	12	Ч	Онуфрія і Петра Аф. прп.	Февронії прпмч.
26	13	П	Акилини мч.	Давида прп.
27	14	С	Єлисея пр. Методія	Самсона прп.
28	15	Н	1. по Зісл. Св. Духа. Амоса Ал.	6. по Зісл. Св. Духа. Кира й Ів.
29	16	П	Тихона	Петра і Павла
30	17	В	Мануїла мч.	† Собор 12 апостолів

НЕДІЛІ И СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ У ЧЕРВНІ:

5. Серце Ісуса.
29. Петра і Павла.

ЛИПЕНЬ 1959

JULY

н.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	18	С	Леонтія мч.	Косми й Дам'яна бзср.
2	19	Ч	†Поклін Тілу і Крові ГНІХ	† Полож. Ризи Пр. Богородиці
3	20	П	Методія свщмч.	Якова мч.
4	21	С	Юліяна Тарс. мч.	Андрея критс. Марти прп.
5	22	Н	2. по Зісл. Св. Духа. Євзея мч.	7. по Зісл. Св. Духа. † Атаназія Ас
6	23	П	Агрипіни	Сісоє Вел. прп.
7	24	В	Різдво Івана Хрестителя	Томи і Акакія прп.
8	25	С	Февронії прпмч.	Прокопія влмч.
9	26	Ч	Давида прп.	Панкратія свщмч.
10	27	П	†Ісуса Чоловіколюбця (на нед.)	† Антонія Печ. прп.
11	28	С	Пер. мощ. Кира і Івана Гср.	† Ольги княгині, Євфимії
12	29	Н	3. по Зісл. Св. Д. Петра і Павла.	8. по Зісл. Св. Духа. Прокла і Іл.
13	30	П	Собор 12 апостолів	Собор арх. Гавриїла
14	1	В	Липень. Косми й Дам'яна	Акили ап.
15	2	С	† Полож. Ризи Пр. Богородиці	† Володимира Вел. князя
16	3	Ч	Якова мч.	Антиногена свщмч.
17	4	П	Андрея кр. Марти прп.	Марини влмч.
18	5	С	† Атаназія Аф. прп.	Якента і Еміліяна мч.
19	6	Н	4. по Зісл. Св. Духа. Сісоє В. прп.	9. по Зісл. Св. Духа. Мокрини прп.
20	7	П	Томи і Акакія	† Ілії прор.
21	8	В	Прокопія влмч.	Симеона і Акакія прп.
22	9	С	Панкратія свщмч.	Марії Магдалини
23	10	Ч	†Антонія Печ. прп.	Трофима і інш. мч.
24	11	П	†Ольги княгині, Євфимії	† Вориса і Гліба мч.
25	12	С	Прокла й Іларія прпмч.	† Успення св. Анни
26	13	Н	5. по Зісл. Св. Духа. Арх. Гавр.	10. по Зісл. Св. Духа. Ермолая і м.
27	14	П	Акили ап.	† Пантелеймона
28	15	В	† Володимира Вел. князя	Прохора ап.
29	16	С	Антиногена свщмч.	Калініка мч.
30	17	Ч	Марини влмч.	Сили і інш. мч.
31	18	П	Якента і Еміліяна мч.	Євдокіма праведного

УРЯДОВІ СВЯТА В АМЕРИЦІ:

4. липня: День Незалежності (Independence Day)

ПАСХАЛІЯ

Старий стиль

1.—12. Піст — Петрівка.

СЕРПЕНЬ 1959 AUGUST

н.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	19	С	Липень. Мокрини прп.	Проісх. Ч. Хреста, бр. Макавіїв
2	20	Н	6. по Зісл. Св. Духа. † Іллі прор	11 по З. Св. Духа, Стефана первм
3	21	П	Симеона, Івана	Ісаакія і інш. мч.
4	22	В	Марії Магдалини	7 молодців в Ефезі мч.
5	23	С	Трофима і інш. мч.	Евсигнія ісп.
6	24	Ч	†Вориса і Гліба мч.	Преображення Господис
7	25	П	Успення св. Анни	Дометія прпмч.
8	26	С	Єрмолая і інш. свщмч.	Еміліяна ісп.
9	27	Н	7. по Зісл. Св. Духа. † Пантелейм.	12. по Зісл. Св. Духа † Матія ап.
10	28	П	Прохора ап.	Лаврентія
11	29	В	Калвініка ап.	Євила мч.
12	30	С	Сили, Сілуана і інш. ап.	Фотія й Анікити
13	31	Ч	Євдокіма прав.	Максима ісп.
14	1	П	Серпень. Проісх. Ч. Хреста	Міхея прор. Пер. мощ. Теод. Печ.
15	2	С	Пер. мощ. архид. Стефана	Успення Пр. Діви Марії
16	3	Н	8. по Зісл. Св. Духа. Ісаакія і мч.	13. по Зісл. Св. Духа.
17	4	П	7 мол. в Ефезі	Мирона мч.
18	5	В	Євсигнія ісп.	Флора й Лавра мч.
19	6	С	Преображення Господис	Андрея Стратилата
20	7	Ч	Дометія прпмч.	Самуїла прор.
21	8	П	Еміліяна ісп.	Тадея ап. Васси мч.
22	9	С	† Матія ап.	Агатоніка мч.
23	10	Н	9. по Зісл. Св. Духа. Лаврентія	14. по Зісл. Св. Духа. Лупа, Ірине
24	11	П	Євила мч.	Євтиха свщмч.
25	12	В	Фотія й Анікити мч.	Поворот мощ. ап. Вартоломея
26	13	С	Максима ісп.	Адріана і Наталії
27	14	Ч	Міхея прор. Пер. мощ. Теодозія П.	Пімена прп.
28	15	П	Успення Пр. Д. Марії	Мойсея Муріни, Августина прп.
29	16	С	Нерукотворного Образа	Усікновення Ч. Голови Ів. Хрест.
30	17	Н	10. по Зісл. Св. Духа. Мирона мч.	15. по З. Св. Духа, Александра пат
31	18	П	Флора і Лавра	† Пол. Пояса ПДМ.

ПАСХАЛІЯ

Старий стиль

14—27 — Піст до Успення Пр. Д. Марії.

Новий стиль

1—14 — Піст до Успення Пр. Д. Марії.
29 — Піст до Усікновення чесної Голови Івана Хрестителя.

НЕДІЛІ И СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ В СЕРПНІ:

Неділі, як за новим стилем.
15. Небовзяття Пр. Діви Марії.

ВЕРЕСЕНЬ 1959 SEPTEMBER

н.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	19	В	Серпень. Андрея Стратилата мч.	Поч. церк. року. Симеона стовпн.
2	20	С	Самуїла прор.	Маманта мч. Івана Кушч. прп.
3	21	Ч	Тадея ап., Васси мч.	Антима і Теотікста свщмч.
4	22	П	Агатоніка мч.	Вавили свщмч. Мойсея прор.
5	23	С	Лука мч.	Захарії і Єлисавети прав.
6	24	Н	11. по З. Св. Духа, Євтиха свщмч.	16. по Зісл. Св. Духа, Арх. Мих.
7	25	П	Вартоломея і Тита ап.	Созонта мч.
8	26	В	Адріяна і Наталії мч.	Різдво Пресвятої Богородиці
9	27	С	Пімена прп.	Йоакима й Анни прав.
10	28	Ч	Мойсея Муріна, Августина	Минодори і інш. муч.
11	29	П	† Усікнов. Голови Ів. Хр. (н. нед.)	Теодори прп.
12	30	С	Александра і інш. патр.	Автонома прп.
13	31	Н	12. по З. Св. Духа, Пол пояс. ПДМ	17. по Зісл. Св. Духа, Корн. свщмч.
14	1	П	Церк. Новий Рік, Симеона	Воздвиження Чесного Хреста
15	2	В	Маманта мч. Івана кушч. прп.	Никити вчч.
16	3	С	Антима і Теотікста прп.	Євфимії вчч.
17	4	Ч	Вавили свщмч. Мойсея прор.	Софії, Віри, Надії, Любови мч.
18	5	П	Захарії і Єлисавети прав.	Євменія прп.
19	6	С	Чудо архстр. Михаїла	Трофима і інш. мч.
20	7	Н	13. по З. св. Духа, Созонта мч.	18. по Зісл. Св. Духа, Євстахія вчч.
21	9	П	Різдво Пресв. Богородиці	Кондрата ап.
22	9	В	Йоакима й Анни прав.	Фоки свщмч.
23	10	С	Минодори і інш. мч.	Зачаття Івана Хрестителя
24	11	Ч	Теодори прп.	Теклі Первомч.
25	12	П	Автонома прп.	Євфрозинії прп.
26	13	С	Відн. Храма. Корнилія свщмч.	† Прдст. Івана Богослова (на нед.)
27	14	Н	Воздвиження Чесного Хреста	19. по Зісл. Св. Духа, Калістрата мч.
28	15	П	Никити пвмч.	† Харитона прп.
29	16	В	Євфимії вчч.	Киріяка прп.
30	17	С	Софії, Віри, Надії, Любови мч.	Григорія Вірменського свщмч.

УРЯДОВІ СВЯТА В АМЕРИЦІ:

1. вересня: День Праці (Labor Day).

НЕДІЛІ Й СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ У ВЕРЕСНІ:

Неділі, як за новим стилем.

8 — Різдво Пресвятої Богородиці.

15 — Страдальної Матері Божої

ЖОВТЕНЬ 1959 OCTOBER

н.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	18	Ч	Вересень. Євменія прп.	Покров Пр. Богородиці (на нед.)
2	19	П	Трофима і інш. мч.	Кипріяна свщмч.
3	20	С	Євстахія вмч.	Діонізія свщмч.
4	21	Н	15 по Зісл. св. Духа. Кондрата ап	20 по Зісл. Св. Духа. Єротея мч.
5	22	П	Фоки свщмч.	Харитини мч.
6	23	В	Зачаття Івана Хрест.	† Томи ап.
7	24	С	Теклі первомч.	Сергія і Вакха мч.
8	25	Ч	Євфрозинії прп.	Пелагії і Таїсії прп.
9	26	П	Предст. Івана Богослова (на нед.)	† Якова ап.
10	27	С	Калістрата мч.	Євлампія і Євламπίї мч.
11	28	Н	16 по Зісл. Св. Духа. † Харитона	21 по З. Св. Духа. Отців 7 Собору
12	29	П	Киріяка прп.	Прова і Тараха муч.
13	30	В	Григорія Вірм. свщмч.	Карпа і інш. ап.
14	1	С	Жовтень. Покр. Пр. Богор. (н.п.)	Параскевії Солунської
15	2	Ч	Кипріяна свщмч.	Євтимія прп.
16	3	П	Діонізія свщмч.	Лонгіна сотника мч.
17	4	С	Єротея свщмч.	Осії прор.
18	5	Н	17 по З. Св. Духа. Харитини мч.	22 по Зісл. Св. Духа. † Луки ап
19	6	П	† Св. Томи ап.	Йоїла прор.
20	7	В	Сергія і Вакха муч.	Артемія вмч.
21	8	С	Пелагії і Таїси прп.	Іляріона Великого
22	9	Ч	† Якова ап.	Аверкія св.
23	10	П	Євлампія і Євламπίї мч.	Якова ап.
24	11	С	Филипа ап. Теофана ісп.	Арети мч.
25	12	Н	Христа Царя. Прова й Тарана мч.	Христа Царя. Маркіяна і Март.
26	13	П	Карпа і др. муч.	Димитрія велмч.
27	14	В	Параскевії Сол. прп.	Нестора мч.
28	15	С	Євтимія прп.	Параскевії П'ятниці прп.
29	16	Ч	Лонгіна сотника мч.	Анастасії прпмч.
30	17	П	Осії прор.	Зиновія, Зиновії мч.
31	18	С	† Луки ап. і єв.	Стахія і інш. ап.

УРЯДОВІ СВЯТА В АМЕРИЦІ:

12. жовтня: День Колумба (Columbus Day)

НЕДІЛІ Й СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ В ЖОВТНІ:

Неділі, як за новим стилем.

4 — Матері Божої Рожанцевої

25 — Неділя Христа-Царя

ЛИСТОПАД 1959 NOVEMBER

н.	с.	д.	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	19	Н	19 по Зісл. Св. Духа. Йоїла проп.	24 п. З. С. Духа. Косми, Дам'яна
2	20	П	Артемія вмч.	Акиндина
3	21	В	Іларіона вмч.	Акепсими і інш. мч.
4	22	С	Аверкія еп.	Йоанкія Великого
5	23	Ч	Якова ап.	Галактіона й Епістими
6	24	П	Арети мч.	Павла св.
7	25	С	Маркіяна і Мартирія бзср.	Єрмона і інш. мч.
8	26	Н	20 по Зісл. Св. Духа. Димитрія	25 п. З. Св. Духа. Собор Михаїла
9	27	П	Нестора мч.	Онисифора й Матрони (Мотрі)
10	28	В	Параскеві зв. П'ятниці вмч.	Ераста ап.
11	29	С	Анастасії вмч.	Віктора, Вінкентія, Теод., Студита
12	30	Ч	Зиновія і Зиновії мч.	† Йосафата свщм. Нїла еп. (на п.)
13	31	П	Стахія, Амілія і інш. ап.	† Івана Золотоустого
14	1	С	Листопад. Косми і Дам'яна бзср.	† Филипа ап.
15	2	Н	21 по Зісл. Св. Духа. Акиндина	26 по З. Св. Духа. Гурія і інш. м.
16	3	П	Акепсими мч.	† Матея ев.
17	4	В	Йоанкія Великого	Григорія чуд. Початок посту.
18	5	С	Галактіона і Епістими мч.	Платона й Романа мч.
19	6	Ч	Павла св.	Авдія прор.
20	7	П	Єрмона і інш. мч.	Григорія прп. Прокла св.
21	8	С	Собор арх. Михаїла	Введення в Храм Пр. Богородиці
22	9	Н	22 п. З. С. Духа. Матрони Онис.	27 по Зіс. Св. Духа. Филимона ап
23	10	П	Ераста ап.	Амфілохія
24	11	В	Мини, Віктора, Теодора, Студити	Катерини вмч.
25	12	С	† Йосафата свщмч. (на нед.)	Климентя папи. Петра Ал.
26	13	Ч	† Івана Золотоустого	Аліпія, Георгія й інш. в Києві
27	14	П	† Филипа ап.	Якова перс.
28	15	С	Гурія і інш. мч. Початок посту	Степана прпмч.
29	16	Н	23 по З. Св. Духа. Матея ап і св	28 по З. Св. Духа. Парамона
30	17	П	Григорія чуд.	† Андрея Перв. ап.

УРЯДОВІ СВЯТА В АМЕРИЦІ:

26. листопада: День Подяки (Thanksgiving Day)

НЕДІЛІ Й СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ В ЛИСТОПАДІ:

- 1 — Всіх святих.
- 2 — Задущні дні.
- 29 — Неділя І. Адвенту.

ГРУДЕНЬ 1959 DECEMBER

н.	с.	д	СТАРИЙ СТИЛЬ	НОВИЙ СТИЛЬ
1	18	В	Листопад. Плат. і Романа мч.	Наума прор.
2	19	С	Авдія прор.	Аввакума прор.
3	20	Ч	Григорія прп. Прокла св.	Софонія прор.
4	21	П	Введення Пр. Богор. в Храм	Варвари вмч. Івана Дамаскина
5	22	С	Филимова і інш. ап.	† Савви освященного прп.
6	23	Н	24 п. З. С. Д. Амфілохія і Григор.	29. п. З. С. Духа. Николая Чуд.
7	24	П	Катерини мч.	Амвросія св.
8	25	В	Климент Папи, Петра Ал.	Патамія прп.
9	26	С	Алипія, Георгія Київського	Непорочне Зачаття Пр. Д. Марії
10	27	Ч	Якова Перс.	Мини і інш. мч.
11	28	П	Степана прп.	Даниїла стовпника прп.
12	29	С	Парамона мч.	Спіридона прп.
13	30	Н	25 п. З. Св. Д. † Андрея Перв. ап.	Праотців. † Евстратія і інш. муч.
14	1	П	Грудень. Наума пр.	Тирса і Левкія
15	2	В	Аввакума прор.	Елевтерія свщмч.
16	3	С	Софонія прор.	Ангеля прор.
17	4	Ч	Варвари вмч., Івана Дам. прп.	Даниїла прор. Молодців в печі
18	5	П	† Савви освященного прп.	Севастіяна мч.
19	6	С	Св. о. Николая чуд.	Воніфатія мч.
20	7	Н	26 по Зіс. Св. Духа. Амерозія св.	Отців. Ігнатія Богон. свщмч
21	8	П	Патапія мч.	Юліяни вмч.
22	9	В	Непорочне Зачаття Пр. Д. Марії	Анастасії вмч.
23	10	С	Мини і інш. мч.	10 мч. в Криті
24	11	Ч	Даниїла стовп. прп.	Навечеріс Різдва. Євгенії мч.
25	12	П	Спиридона прп.	Різдво Христове
26	13	С	Евстратія і інш. мч.	Собор Пр. Богор. Йосифа Обруч.
27	14	Н	Праотців. Тирса і Левкія	По Різдві. Степана пвм.
28	15	П	Елевтерія свщмч.	20000 мч. в Ником.
29	16	В	Ангеля прор.	Дітей убитих у Вифлєсмі
30	17	С	Даниїла прор. Молодців в печі.	Анісії мч.
31	18	Ч	Севастіяна мч.	Меланії мч.

УРЯДОВІ СВЯТА В АМЕРИЦІ:

25. грудня: Різдво Христове (Christmas)

НЕДІЛІ И СВЯТА ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ В ГРУДНІ:

- 6 неділя 2-а Адвенту
- 8 - Непорочне Зачаття Пр. Д. Марії.
- 13 - неділя 3-я Адвенту
- 20 — неділя 4-а Адвенту
- 24 - Навечеріс Різдва.
- 25 - Різдво Христове.
- 26 — Стефана, первомуч.

ПАСХАЛІЯ: ПОСТИ І ЗАГАЛЬНИЦІ

ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР:

Повна повздержність від їдження м'яса:

- (1) Кожна середа і п'ятниця крім загальниць.
- (2) У перший і останній тиждень Великого посту.
- (3) Усікновення Чесної Голови Івана Хрестителя 29. 8. чи 11. 9.
- (4) Воздвиження Чесного Хреста 14. чи 27. 9.
- (5) У навічер'я Різдва Христового і Богоявлення.
- (6) В перший день Спасівки в честь Макав. мучеників.

Повна повздержність від їдження набілу:

- (1) Понеділок, середа і п'ятниця першого і останнього тижня Великого Посту.
- (2) Усікновення Чесної Голови Івана Хрестителя.
- (3) У Навечер'я Різдва Христового і Богоявлення.
- (4) У перший день Спасівки.

Церковні пости за старим стилем:

- (1) Великий Піст 16. 3. до 2. 5.
- (2) Велика П'ятниця 1. 5.
- (3) Петрівка 29. 6. до 11. 7.
- (4) Спасівка 14. 8. до 27. 8.
- (5) Усікновення Голови Івана Хрестителя 11. 9.
- (6) Воздвиження Чесного Хреста 27. 9.
- (7) Пилипівка 28. 11. — 6. 1.
- (8) Навечер'я Різдва Хр. 6. 1.; Навечер'я Богоявлення 18. 1.

Загальниці:

- (1) Різдвяна від 7. 1. до 17. 1. і 19. 1.
- (2) Передпостна 22. 2. — 1. 3.
- (3) Передпостна — сирна — тільки можна вживати набіл. Не вільно справляти гучних забав і весіль 8-15 3.
- (4) Великодня 3-10. 5.
- (5) Зеленосвятчна 21-28. 6.

Церковні пости за новим стилем:

- (1) Навечер'я Богоявлення 5. 1.
- (2) Великий Піст 9. 2. — 28. 3.
- (3) Велика П'ятниця 27. 3.
- (4) Петрівка 25. 5. — 28. 6.
- (5) Спасівка 1-14. 8.
- (6) Усікновення Чесної Голови Івана Хрестителя 29. 8.
- (7) Воздвиження Чесного Хреста 14. 9.
- (8) Пилипівка 16. 11. — 23. 12.
- (9) Піст Навечер'я Різдва Христового 24. 12.

Загальниці:

- (1) Різдвяна від 25. 12. 1958 — 4 і 6 1. 1959 року; 25. 12. 1959 р. — 31. 12. 1960 р. крім Навечер'я Богоявлення.
- (2) Передпостна 18. 1. — 25. 1.
- (3) Передпостна сирна, можна вживати набіл: 1-8. 2.
- (4) Великодня 29. 3. до 5. 4.
- (5) Зеленосвятчна 17-24. 5.

Замітка:

Весілля і гучні забави дозволені тільки у загальній передпостній Загальниці, то є за старим стилем 8-15. 3., за новим стилем 18-24. 1. У другій загальниці строго заборонене.

ВИКАЗ СЛОВ'ЯНСЬКИХ СВЯТИХ

- Богодар 9. листопада.
Богомир 13. січня.
Богуслав 29. квітня.
Богухвал 18. березня.
Богдан 19. березня.
Богданна 6. лютого.
Богдар 27. травня.
Бойомир 6. січня.
Божена 14. березня.
Божеслава 31. травня.
Болеслав 22. липня і 19. серпня.
Борис і Гліб 9. серпня.
Боян 28. березня.
Бронислав 16. жовтня.
Будислав 1. березня.
Ванда 23. червня.
Вислав 7. червня і 9. грудня.
Витослав 22. січня.
Вірослав 27. лютого.
Властимир 23. жовтня.
Войтіх 23. квітня.
Володимир 16. I, 9. IV. і 28. VII.
Володимира 9. січня і 11 серпня.
Володислав 3. квітня.
Володислава 13. грудня.
Всеволод 6. листопада.
Вячеслав 15 квітня і 28 вересня.
Гліб 2. травня, 24. липня, 5. вересня
Годислав 22. березня.
Годимир 31 жовтня.
Горислав 28 листопада.
Гнівомир 8. лютого.
Гримислав 12. жовтня.
Дам'ян 27. вересня.
Держислав 16. липня.
Добриня 20. лютого, 2. березня.
Добромир 4. січня і 5. червня.
Доброслав 10. січня.
Довгослав 18. червня.
Домослав 15. січня.
Збігнєв 17. березня і 1. квітня.
Збоїслав 28. червня.
Здислав 29. січня.
Здобислав 30. липня.
Земислав 13. жовтня.
Зимовит 19. жовтня.
Ізяслав 6. липня.
Казимир 4. березня.
Казимира 21. серпня.
Красислав 17. квітня.
Любомир 1. травня.
Любомира 21. III, 24. III. і 24. VII.
Любослав 12. квітня.
Любомир 10. листопада.
Людослав 30. листопада.
Лютослав 26. жовтня.
Мечислав 1. січня.
Милослав 3. липня.
Милош 25. січня.
Мирон 17. серпня.
Мирослав 26. лютого.
Мирослава 26. липня.
Мстислав 8. січня.
Мстислава 9. березня.
Олег 7. серпня.
Ольга 24. липня.
Остромир 4. серпня.
Пребислав 22. жовтня.
Предислав 23. лютого.
Перемислав 13. квітня і 30. жовтня.
Прибислав 27. січня.
Радивой 10. липня.
Радомир 28. січня і 16. листопада.
Радослав 15. липня.
Ратимир 19. січня.
Ратислав 2. червня.
Радослав 2. березня і 8. квітня.
Ростислав 17. січня і 4. вересня.
Світлана 20. лютого.
Слабовій 25. лютого.
Славомир 17. травня і 5. листопада.
Славомира 23. грудня.
Станислав 5. II, 8. V. і 18. XI.
Станомир 2. жовтня.
Судомир 2. квітня.
Святополк 1. червня і 25. вересня.
Святослав 7. січня і 3. травня.
Святош 12. березня.
Томир 27. листопада.
Томира 24. травня.
Томислав 21. грудня.
Щастибог 14. грудня.
Щастислава 1. лютого.
Яромир 11. квітня і 28. травня.
Ярополк 18. січня.
Ярослав 21. січня і 25. квітня.

УРЯДОВІ СВЯТА В КАНАДІ

Новий Рік, Велика П'ятниця, Великодній Понеділок, День Вікторії — 24 травня, День Народження Королеви — дату проголошується, День Домінії (Держави) 1-го липня, День Праці — 1-ий понеділок у вересні, День Подяки — назначується, День Замі-

рення — 11-го листопада, Різдво — 25-го грудня.

У римо-католицькій провінції Квебек святкують ще й ці свята: Богоявлення, Попелева Середа, Вознесіння, св. Івана Хрестителя, Всіх Святих, Непорочне Зачаття.

— # —

ДЕРЖАВНІ СВЯТА В ІНШИХ КРАЇНАХ

Австралія — 26 січня — День Австралії
 Англія — 7 червня — День уродин королеви Єлисавети II.
 Аргентина — 25 травня — Травнева Револуція, 1910. — 9 червня — Деклярація Незалежности, 1816
 Бельгія — 21 липня — День Незалежности, 1831
 Бразилія — 7 вересня — День Незалежности, 1822
 Голляндія — 30 квітня — День уродин Королевої Юліани — 5 травня — День Визволення, 1945
 Греція — 25 березня — День Незалежности, 1821
 Домініканська Республіка — 27 лютого — День Незалежности, 1844
 Індія — 26 січня — День Республіки, 1950
 Ірляндія — 17 березня — День св. Патрика
 Італія — 4 листопада — День Перемоги, 1918
 Китай — 17 лютого — Новий рік, 10 жовтня — День Республіки, 1911
 Куба 20 травня — День Незалежности, 1902

Мехіко — 16 вересня — День Незалежности, 1810
 Нова Зеландія — 26 вересня — День Домінії, 1907
 Норвегія — 17 травня — День Конституції, 1814
 Пакистан — 14 серпня — День Пакистану, 1947
 Перу — 28 липня — День Незалежности, 1821
 Південна Африка — 31 травня — День Унії, 1910
 Польща — 3 травня — Конституція 3 травня, 1791, 22 липня — День Визволення, 1944
 СССР — 7 листопада — Жовтнева Револуція, 1917, 5 грудня — Сталінська Конституція, 1936
 Туреччина — 29 жовтня — День Республіки, 1923
 Франція — 14 липня — Збурення Бастилії, 1789
 Чехословаччина — 28 жовтня — День Незалежности, 1918
 Швайцарія — 1 серпня -- Національне Свято
 Швеція — 6 червня — День Конституції, 1809.

— © —

НАСЕЛЕННЯ СВІТУ ЗА РР. 1650-1950

Кругло у мільйонах

Дата	Африка	Півн. Америка	Південна Америка	Азія крім СССР	Європа і аз. СССР	Океанія	Разом
1650	100	1	7	257	103	2	470
1750	100	1	10	437	144	2	694
1800	100	6	23	505	193	2	919
1850	100	26	33	656	274	2	1,091
1900	141	81	63	857	423	6	1,571
1920	136	115	92	997	485	9	1,834
1930	155	155	110	1,069	530	10	2,008
1940	144	144	132	1,173	579	11	2,216
1950	199	199	162	1,272	594	13	2,406

— * —

О. Олесь

ЖИВИ, УКРАЇНО...

У СВЯТО НЕЗАЛЕЖНОСТИ І СОВОРНОСТИ

I

*Українське військо, мов з могили, встало
Загриміло в бубни, у сурми заграло,
Розгорнуло прапор соняшно-блакитний,
Прапор України, рідний, запівітний!*

*Вільну Україну не скують кайдани:
В обороні волі наше військо встане
Заревуть гармати, задзвенять шаблі,
Не дадуть в наругу рідної землі.*

*Від дощу, від грому оживе руїна,
Зацвіте квітками вільна Україна,
Творчий дух народу із могили встане,
І здивують всесвіт лицарі-титани.*

II

*Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі! . . .
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.*

*До суду тебе не скують ланцюги,
І руки не скрутять ворожі:
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.*

*Стоять, присягають тобі на шаблях
І жити і вмерти з тобою,
І прапори рідні в кривавих боях
Ніколи не вкрити ганьбою!*

3 НАГОДИ 65-ЛІТТЯ УНСОЮЗУ

Написав Дмитро Гализін

„Поєдинчо сил не тратьмо, лиш в
,Союзі' дружньо-братно всі до плуга!
Зорем ниву, кинем зерно та щасливо”.

Ось це був перший громадський
клич, видвигнений „Свободою” 65 ро-
ків тому тут на американській землі,
закликаючи наших людей до об'єд-
нання, до своєї організації, до Україн-
ського Народного Союзу.

Цей клич можна і сьогодні повто-
рити для відзначення 65-річчя УНСо-
юзу. Подумаймо бо тільки, як вигля-
дало б наше життя, якщо уся україн-
ська спільнота, або бодай її більшість
була б пішла за цим кличем та вклю-
чилась в ряди одної, могутньої ор-
ганізації. Це була б така сила, з якою
напевно мусіли б рахуватись навіть і
найвищі урядові кола. Як відомо, то
крім церков, найбільшу зорганізовану
силу представляють братські допомо-
гові організації, яких маємо в ЗДА
чотири. Все ж таки, ця зорганізована
сила не є така велика, коли зважити,
що на півтора мільйонів українську
спільноту маємо в чотирьох допомо-
гових організаціях заледве дещо біль-
ше як 100,000 осіб. Іншими словами,
у всіх чотирьох братських організаці-
ях ми, в найкращому разі, маємо зор-
ганізовану тільки одну десяту час-
тину української спільноти, тоді коли
в одному Союзі повинно бути зорга-
нізовано значно більше ніж 100,000
осіб. Бо ж УНСоюз має вже за собою
65 років існування, а нараховуючи
тепер понад 72,000 членів, на кожний
рік існування припадає всього тільки
дещо більше як по одній тисячці чле-
нів. Це справді не таке велике і не
таке значне досягнення, коли мова
про кількість членів.

Коли знову мова про працю УНСо-
юзу в користь української спільноти,
або коли мова про ті великі цінності,

які творив УНСоюз упродовж свого
існування для добра усієї української
спільноти та всього українського на-
роду, то під тим оглядом його досяг-
нення значні та видні. От, згадати б
тільки про ці всі видання англійсь-
кою мовою про Україну та українсь-
кий нарід. Наприклад, вже 25 років
появляється англійською мовою „Ук-
раїнський Тижневик”. Скільки вартіс-
ного матеріалу з історії, літератури,
культури, життя-буття українського
народу в минулому і сучасному по-
міщено в цьому „Українському Тиж-
невикові”! Цього матеріалу вистачи-
ло б, щоб заповнити ним цілі томи
книжок. Певним також є, що кожний
дослідник життя і розвитку тут ро-
дженого покоління та усіх молодечих
організацій знайде в цьому „Тижне-
вику” багатий, неоцінений матеріал
для пізнання історії цього розвитку.

Крім „Українського Тижневика”
маємо ще інші видання англійською
мовою, зокрема книжки, що появи-
лись старанням УНСоюзу. Цих кни-
жок є вже багато і всі вони ви-
соковартісні, зокрема ті, що можуть
послужити як наукове джерело для
пізнання правдивої історії не тільки
українського народу, але також істо-
рії цілого сходу Європи. Ці книжки
вартісні також тому, що з них можна
довідатись та пізнати культурний,
економічний та соціальний розвиток
українського народу.

Вкінці, вартість цих видань ще і в
тому, що коли науковий світ уважає
їх — як не всі, то принаймні деякі —
таким джерелом, на яке можна по-
кликатись в науковому світі, то такою
працею УНСоюз приносить велику
користь визвольній справі українсь-
кого народу. Таким джерелом, за сло-
вами і твердженням одного американ-
ського науковця, є в першій мірі „Іс-

ЯК ОХРЕЩЕНО СОЮЗ

Написав Денис Голод

Як я жив у Джерзі Ситі, мене зроби́ли в парохії церковним колектором. Я був молодий, неодружений, мав багато сили й охоти до роботи. Я ходив кожного місяця по членах парохії та збирав місячні вкладки на парохію. Потім я ішов до мешкання пароха, диктував йому, хто заплатив, а він записував собі у парохіяльну книжку.

Раз у січні 1894-го року (було це вже день по 10-тім місяця) я прийшов до мешкання о. Грушки, щоб здати йому звіт з колекти. Я застав у нього більше священників. Були там крім о. Грушки ще о. Констанкевич з Шамокін, о. Обушкевич з Олифанту та о. Полянський з Питсбурга. Я поздоровив усіх священників по християнськи, а потім кажу до о. Грушки: „Я прийшов з колектою, отче, але ба-

чу, що ви маєте тут церковні наради, то я прийду колисьінде”.

На це о. Констанкевич каже: „Пане Голод (він знав уже мене особисто), то не є церковні збори. Ми зібралися, щоб заложити братство для наших галицьких русинів, і ми хочемо, щоб і ви були на цих нарадах. А як будете хотіти щось сказати, то можете й слово забрати. Сідайте”.

Я сів, потім о. Констанкевич говорив далі: „Отці, я скажу вам, чому нам треба заложити товариство для наших галицьких русинів. Я був минулого року на конвенції Соединенія, у Скрентоні. Не як священник, але як делегат від свого товариства. Як я прийшов на конвенцію, то чув, що конвенційний голова говорив до зборів по словацьки. Багато делегатів собі говорили по-словацьки, а наші священники з Угорщини говорили до себе по-мадярськи. Я слухав це довго, а потім попросив слова. Як мені дали слово, я зачав говорити по нашому: Стид і ганьба вам, пане голово, — кажу я, — що ви говорите по-словацьки! А ще більший стид вам, панове отці духовні, що ви говорите по-мадярськи! Руський хліб їсьте, а по-мадярськи говорите! Я зганьбив теж делегатів, що все це слухають і нічого на це не кажуть. Я скінчив і сів. Ніхто мені не відбирав слова, і ніхто мені не перебивав, і я все сказав, що мав сказати. Ніхто проти мене не говорив. До кінця конвенції я вже сидів і нічого не говорив. Я виїхав з конвенції з думкою, що наші люди там не можуть більше лишитися. Я зараз повідомив своє братство в Шамокіні, щоб до Соединенія грошей більше не посилало. Я повідомив ще три інші наші братства, що належали до Соединенія, щоб вони грошей туди не посилали. І всі ці чотири братства грошей не по-

торія України” Грушевського, видана Пресою Єйльського Університету, очевидно з ініціативи та на кошт УНСоюзу.

Тут була мова тільки про того роду видання, які появились при безпосередньому старанні УНСоюзу. Та треба пам'ятати, що УНСоюз спомігав також і такі видання, які появлялися старанням інших організацій. Так було колись з виданнями Об'єднання Українських Організацій Америки, так є і тепер з виданнями нашого теперішнього політичного представництва УККА. Поміч УНСоюзу бувала безпосередньою або посередньою, залежно від потреби і обставин. Бо УНСоюз мав завжди на оці головну мету: всіма можливими способами і засобами допомагати українському народові ширити правду про його змагання до волі та обороняти його добре ім'я.

силають. Вони приступлять до нашої організації, як ми її зложимо. Від вас тепер залежить, чи нам треба таку організацію будувати, і яка вона має бути."

Усі годилися на те, що треба будувати організацію. Тоді о. Констанкевич питається: „Якої організації нам треба? Церковної, чи народної?"

О. Обушкевич встав і каже, що краще буде церковної. На це о. Грушка, що весь час ходив по хаті (він був чоловік низького росту, але гарячий, рухливий і дуже отвертий; про нього о. Макар казав мені: то малий Гриць, але розумний), каже: „А я кажу, що народної! Я вже навіть цю організацію охрестив! Я вже маю для неї назву: Руський Народний Союз! Чи добре я її охрестив?"

Всі сказали, що добре, і так при охрещенню о. Грушкою й лишилося.

Почали радити над тим, як зібрати перші збори Союзу. О. Грушка тоді каже: „Як ви вже маєте в околиці Шамокіну стільки братств, готових приступити до Союзу, а в нас у Джерзі Сіті є тільки одно братство, то зберімся в Шамокіні".

Всі пристали на те. Стали радити, коли будуть збори. Незадовго мали бути американські свята: уродини Линколна й уродини Вашингтона. Казали, що Линколна так ще не знають, як Вашингтона, і тому постановили зібратися на день уродин Вашингтона.

Раді, що довели скоро до рішення таку справу, всі ще довго розмовляли. (З Пропам'ятної Книги УНС, 1936)

ГИМН АМЕРИКАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

Написав Василь Щурат

1.

*Далека Ти, а близька нам,
Кохана вітзино!
Як сонце з неба Твоїм ланам,
Ти світиш нам водно.
Світи нам, вітзино, світи,
Кохана Україно,
Щоб знали ми, куди нам іти
У слухную годину —
У бій, у бій
За світлий прапор Твій,
За Тебе, Україно!*

2.

*Як птахи ті, що їх поляр
Прогнав з-під рідних стріх.
На перший поклик, хога б з-під
хмар,
Ми злетимо до них.*

*Поклиг нас, вітзино, поклиг,
Кохана Україно!
Ми злетимо, як козацтво у Сіз,
У слухную годину —
У бій, у бій
За світлий прапор Твій,
За Тебе, Україно!*

3.

*Не даром ми тепер живем
У вітгині свобод;
Ми знати будем, як без ярем
Живе й росте народ.
Вставай лиш, вітзино, вставай
І нас клиг, Україно,
Ми здобудем заморський наш край
У слухную годину —
Як бій, то бій
За світлий прапор Твій,
За Тебе, Україно!*

СТАТУЯ СВОБОДИ, ЯКА ОСВІЧУЄ СВІТ

Написала Іванна Савицька

На маленькому острові Бедлу, недалеко пристані Нью Йорку, стоїть велична статуя з палаючим смолоскипом в руці. Це — символ Свободи не тільки для самої Америки, але й для цілого світу. Її побудовано в соту річницю американської незалежності і є вона подарунком приязни і доброї волі від французів, які допомагали Америці в боротьбі за незалежність.

Ідею оригінального і цінного подарунку для Америки піддав французький професор Едвард Ляболей. Її підхопили французи з ентузіазмом, і відразу зав'язався комітет для зби-

рання датків. Гроші надсилали багаті й бідні, купці, ремісники, селяни, навіть шкільні діти жертвували свої дрібні заощадження.

Незабаром фондів було вже досить і визначний скульптор Август Бартольд виготовив із глини п'ятифутковий проєкт, який зображує грецьку богиню Свободи із палаючим смолоскипом в правій руці. В лівій вона тримає книгу, що символізує Декларацію Незалежності Америки. Порваний ланцюг біля стіп статуї має означати розірваність оков, які зв'язували Америку з Англією. Проєкт

надзвичайно сподобався французам, і скульптор Бартольд приступив до дальшої праці. Отож, він поділив модель на дрібні секції і поступово побільшував її спочатку на десять стіп, опісля на 36, аж дійшов до 151 фу-та. На підставі виготовленої з глини моделі, майстри виконали поодинокі частини з дерева, які оббивано мід-яними аркушами.

Окремо, під наглядом архітекта Александра Айфля (будівничого сла-ветної Айфлевої вежі), побудовано залізний скелет, який тримає зсере-дини цілу статую.

Очевидно, робота вимагала надзви-чайної точності. Тисячі французів облягали величну статую, придивля-ючись до роботи.

Праця над конструкцією цінного подарунку забрала чотири роки, і стало ясным, що він не буде готовий на соту річницю Незалежності Аме-рики. Тоді Бартольд завершив робо-ту над правою рукою із смолоскипом і вислав її на святкування Незалеж-ності до Нью Йорку. Щойно через вісім років після того, в 1884 році, статуя була готова, поділена на час-тини і перевезена до Америки у 200 скринях.

Американці прийняли подарунок з ентузіазмом. На ньюйоркських будин-ках повівали прапори обох народів. До пристані виїхав сам президент і тисячі, тисячі цікавих. Скрині вила-

дувано з корабля і встановлено на острові Бедлу.

І тут вийшла на яв неприсмна справа. П'єдестал, який мали приго-товити американці, не був ще гото-вий. Не було відповідного зрозуміння для значення статуї Свободи, симво-лізм якої переходив далеко поза ме-жі одного тільки Нью Йорку. Тоді ви-давець газети „Нью Йорк Ворлд“ по-чав закликати земляків складати гроші на закінчення будови п'єдес-талу.

28 жовтня 1886 року відсвятковано завершення будови п'єдесталу, і скульптор Бартольд особисто відсло-нив обличчя статуї Свободи, яке при-кривав французький національний прапор.

Так стоїть вона у пристані Нью Йорку із смолоскипом Волі аж по нинішній день. Бурі й зливи вдаряли у величаву богиню, але не пошкоди-ли ні її, ні ідеї, якій вона служить. Слова поетки Емми Лязарус, вирізь-блені на підніжжі статуї, живі, прав-диві й вічні:

Дайте мені ваших втомлених і бідних,
Всіх тих, які хочуть вільно дихать,
Всіх бездомних і киданих бурею життя.
А я освічу їм Золоті Ворота до Волі.

Хай ця скромна згадка про ста-тую Свободи, яка освічує світ, буде висловом щирої подяки свободолюб-ній Америці в десятиліття припливу нової еміграції.

КОЛИ ВЕРНУСЬ . . .

Написав Василь Дубина

*Упав, мов цвіт із геремшини
На слід мій — перший ніжний сніг
І не знайду я із жукини
У край зворотливих доріг.*

*Приговгала зима-ткачиха
І заглядає у вікно.
Мені на радість ти на лихо
Тже білосніжне полотно.*

*На смерть ти може на весілля —
Мені однаково, аби
Запахло надніпрянське зілля,
Заворкували голуби*

*Про молодість мою зів'ялу,
Про першу найсолодшу стріз
І про доріг моїх назало,
Загублених в зухвалу ніг.*

*Хтось там про весни і про небо
У райдугах і у сонцях.
Мені ж весни зовсім не треба,
Її знайду я у серцях.*

*Коли вернусь до верболозів
Свого пегального села.
Відгую там і на морозі
Щедротку повноту тепла.*

РІК ВЕЛИКИХ РОКОВИН

Написав А. Драган

У нашій життєвій мандрівці відзначаємо щорічно кілька роковин, які мають для нас те саме значення й ту саму вартість, що й зелені оази із життєдайними джерелами для спрагненого мандрівника в пустелі, або яскраве світло морських маяків для корабля, що серед темної ночі загубився на бурхливих хвилях океану.

Зеленими оазами для наших спрагнених душ є щорічне відзначування роковин велетнів нашого духа, Тараса Шевченка в березні та Івана Франка в травні. А морськими маяками для орієнтації в наших змаганнях серед бурхливих хвиль світових подій є для нас щорічне пригадування наших великих, історичних дат.

У цьому, 1959-му році відзначаємо, зокрема, круглі дати двох чи не найбільших в історії України подій: 250-річчя великого гетьмана Івана Мазепи та 40-річчя преславного Акту Злуки, яким 22-го січня 1919-го року проголошено в золотoverxній столиці України, Києві, що „однині водино зливаються одірвані віками одна від одної частини української землі в одну вільну, ні від кого незалежну, соборну і суверенну Українську Державу”.

Обидвом цим великим роковинам, зокрема першій з них, присвячуємо у великій мірі і це наше скромне видання, календар „Свободи” на 1959-ий рік.

Мазепинські роковини зв'язані з двома конкретними датами: Полтавською битвою 7-го липня 1709-го року і смертю Гетьмана 2-го жовтня того ж року. Інформації та відповідне наświetлення цих історичних подій, як і всієї Мазепинської доби, подані в цілому ряді інших статей в

цьому календарі. На цьому місці бажаємо тільки ствердити, що Мазепинські роковини — очевидно, не поразка під Полтавою, а ідея, за яку Мазепа ту битву звів, і не смерть Великого Гетьмана, але сам Іван Мазепа — можуть і повинні бути для нас справді тим морським маяком, про який згадано на початку цього коментаря. Коли бо навіть такий майстер у перекручуванні історичних фактів та в перебріхуванні історії, як червона Москва, що намагається з великого попередника Мазепи, Богдана Хмельницького зробити ніщо інше, як „собирателя землі русскої”, не може вдіяти з Мазепою нічого іншого, як продовжувати царську анатему на нього, то він уже таки справді в кожному відношенні заслуговує на те, щоб стати для нас маяком у нашому житті, праці і змаганнях.

Тому то треба тільки привітати, що українська спільнота в Америці, як і в країнах вільного світу, вже за деякий час наперед поробила ряд заходів і старань для відзначення великих Мазепинських роковин. У цій країні з ініціативи Українського Конгресового Комітету створено для цієї цілі Ювілейний Комітет Мазепи (ЮКОМА), що проголосив 1959-ий рік Мазепинським Роком, вже поробив і продовжує цілий ряд заходів для відповідного відзначення цих направду Великих Роковин.

Другі наші Великі Роковини в 1959-му році — це 40-річчя Акту Злуки всіх етнографічних українських земель в одну, ні від кого незалежну соборну й суверенну Українську Державу, найсвітлішої дати в новітній історії України, що була здійсненням Великої Ідеї гетьмана Мазепи з-перед понад двох сотень років.

Ми, українці в Америці, відзначаємо в цьому, 1959-му році ще одні, вужчі наші роковини — 65-річчя Українського Народного Союзу, що практично означає і 65-річчя організаційного оформлення та ідейного цілеспрямовання Американської України, в ідеологію якої включена Мазепинська ідея в її 22-січневому здійсненні.

Упродовж цілого року відзначатимемо всі ці роковини відповідно до наших сил і спроможностей. Відзначатимемо їх під двома прапорами:

зоряним американським і синьо-жовтим українським. Перший з них пригадуватиме нам, що ми рівноправні громадяни цієї тричі благословенної країни, найбільшої остії волі і наймогутнішої потуги в світі. А другий з них, синьо-жовтий, каже нам, що ми маємо не тільки американські громадянські папери в кишенях і американські долари в банках, але й козацьку кров у наших жилах та українське серце в наших грудях. Нехай же й згадка та відзначення Великих Роковин у 1959-му році проходять у такій нашій свідомості.

ДЕНЬ 22-ГО СІЧНЯ

Написав Остап Тарнавський

*Це був великий день, коли вогню аркану
людині дарував відважний Прометей!
Хоч зависні боги помстились на Титану,
його вогонь горить, як гину апогей.*

*Це був великий день, коли слова любови
приніс між люд простий божественний Христос!
Хоч розп'яли його, щоб більше не промовив,
його завіт горить, як сонця вічний стос.*

*Укрийте цей вогонь, Титанові унуки,
у серці бережіть божественну любов!
Бо цей вогонь — це дух, а дух — це творчі руки,
що їх призначення — верхи нових будов.*

*Був наш великий день, коли народ безсмертний
піднятися посмів до вільного життя:
наперекір богам, що признавали смерті,
наперекір судам — величне вороття.*

*Так іскорка мала, що йшла метеоритом,
і думка запальна, народжена в серцях,
Титановим вогнем, Христовим заповітом
живе-палахкотить, мов дух, що без кінця.*

*Це він, мов Прометей, прикований до скелі,
це він, немов Христос, розп'ятий до хреста —
отой народ-титан, хто у своїй оселі
поставив свій закон, що спомин і мета.*

ПРОГОЛОШЕННЯ АКТУ ЗЛУКИ У СПОГАДАХ ЙОГО ТВОРЦІВ І УЧАСНИКІВ

Приїзд делегації ЗО УНР до Києва

„Дня 16-го січня — писав у своїх спогадах про „Об'єднання України” голова делегації Української Національної Ради д-р Лев Бачинський — виїхала під моїм проводом до Києва делегація УНР і державних установ, щоб рішення УНРади передати Директорії УНР і домовитися про затвердження того рішення. Делегація складалася з кількадесятьох членів, між якими були члени фракції українських радикалів — полк. Дмитро Вітовський, Василь Стефаник, Іван Сандуляк, Гр. Дувірак, Петро Шекерик й інші. Делегація ЗУНР їхала до Києва окремим поїздом, доставленим Директорією. На всіх залізничних станціях, почавши від Проскурова, стрічали ми дуже багато стрільців, що чекали перевозу до Києва. Серце

наше радувалося, що з усіх усюдів напливає сила війська, щоб у боротьбі з ворогами закріплювати українську народну державність...

У Києві привітав нас на станції відділ Сізових Стрільців під проводом полк. Коновальця. Весело було дивитися на Сізових Стрільців в новіських одностроях, хлопці стрункі, якби добирали, усі гладко голені. Це була радісна несподіванка для нас, бо ми привикли були досі бачити занедбаних, а нераз і обдертих вояків. Примищено нас у готелі Континенталь, де ми перебували через цілий час нашого побуту в Києві, як гості Осадного Корпусу Сізових Стрільців.

Київ зробив на усіх нас велике враження, а особливо на тих, що перший раз були в столиці України. Місто велике, розкинене на горбах понад Дніпром, представляло образ величі.

Представники Директорії УНР вітають делегацію ЗОУНР перед проголошенням Акту Злуки 22-го січня 1919 року у Києві. Від права до ліва: Володимир Винниченко — голова Директорії, Симон Петлюра і д-р Лев Бачинський.

Проголошення Акту Злуки 22-го січня 1919 року в Києві

Крамниці на Хрещатику, де находився наш готель, переповнені всяким добром, особливо харчами, яких в Галичині вже від кількох літ не можна було побачити. Написи над крамницями українські, бо саме тоді Січові Стрільці переводили „українізацію” нашої столиці, затираючи сліди московського поневолення. По вулицях міста ходили великі юрби народу, багато селян, а найбільше вояків у пишних одностроях, а українська мова лунала по всіх усяодах.

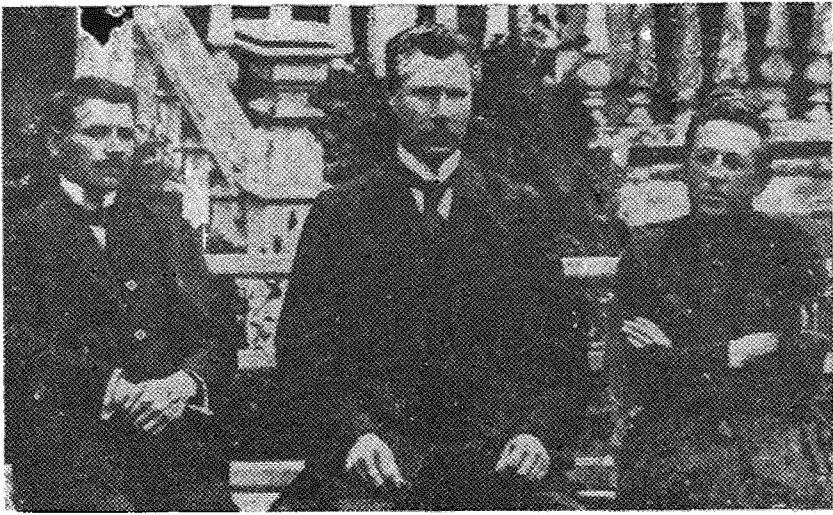
На другий день по приїзді до Києва відбула Директорія Української Народної Республіки спільне засідання з делегацією Західньо-Української Народної Республіки, щоб розглянути ухвалу Української Національної Ради з 3-го січня 1919 та усталити взаємовідносини між обома державними організаціями до часу скликання Українських Установчих Зборів.

Директорія в особах всіх її членів поставилася без застережень позитивно до ухвали УНРади з 3-го січня 1919. Це зовсім природна справа, бо ж Директорія підписала однодушно передвступний договір у Фастові, а ухвала УНРади була тільки виконанням цього договору”.

Стихійна й велична маніфестація українського Києва

„Київ, куди я приїхав разом з галицькими делегатами на Трудовий Конгрес — згадує у своїм споміні про цю подію д-р Іван Німчук — зробив на нас усіх враження те тільки великого, але й гарного міста. Розкинений на горбках, представився він нам у своєрідній панорамі. Високі, масивні будівлі, величаві церкви, опера, що могла зовсім добре стояти в найбільшій столиці заходу, — все те вже на перший погляд вказувало, що столиця України є містом великим і по своєму модерним. Багато краси додавали йому розлогі сади-парки і могутній Дніпро, що його оглядали ми з Володимирської гори, стоючи поруч пам'ятника св. Володимира.

По кількох днях побачив я, що у український Київ жив у якійсь політичній гарячці, що не давала майже нікому змоги здорово дивитися на трагічну ситуацію держави. Хоч ворог, а правильніше: вороги з усіх сторін переступили границі держави, — що-вечора відбувалися тоді партійні збори (мітінги), на яких предметом нарад не була справа оборони рідного краю, тільки справа влади: лишити Директорію, чи її усунути, відновити

Директорія УНР в 1919 році
Зліва на право: Федір Швець, Андрій Макаренко
і Симон Петлюра — голова Директорії

розіграну 9 місяців тому німцями Центральну Раду, чи ні, вкінці такі справи, як земельна і т. д. Кожна політична партія старалася побільшити свої впливи, зокрема притягнути до себе галичан, що приїхали на Трудовий Конгрес...

Серед таких обставин прийшов пам'ятний день злуки 22 січня 1919 р., — саме в перші роковини появи IV. Універсалу Центральної Ради, що ним проголошено самостійність України... В той день, можна сказати, весь Київ маніфестував без ніякого примусу, добровільно, своє українство, свою відданість ідеї самостійності і соборності. Це була справді всенародна маніфестація об'єднання двох частин віками розділеного народу, в якій взяла участь сотисячна маса, що з небувалим ентузіазмом, зі сльозами в очах, прийняла Грамоту про злуку ЗУНР і УНР, яку відчитав на Софійській площі посол д-р Лонгин Цегельський, і зараз потім Універсал Директорії, відчитаний її членом — проф. Ф. Шевцем, в якому говорилося, що Директорія приймає цей акт до відома та вітає об'єднання Західної України з Україною Придніпрянською в одну велику самостійну й соборну Українську Державу. Цей са-

мий Універсал прочитав адвокат д-р Ярослав Олесницький у французькій мозі, а негайно потім відчитали його тубальними голосами чотири лектори в чотирьох рогах великої Софійської площі. Після того військові частини всіх родів зброї відбули дефіляду і пройшли вулицями міста".

Загально-народний акт народної волі і призначення

„Оця символічна драма — завершує опис проголошення акту Злуки відпоручник уряду ЗОУНР д-р Лонгин Цегельський — котру з таким мистецьким хистом відіграно перед чвертьмільйоною публікою на Софійській Площі — а до цього наші придніпрянські браття є майстри та й не даром сам Микола Садовський інсценізував її! — оця історична драма була перш за все першорядним, неперевершеним засобом пропаганди, наочного уявлення мільйоновим, а несвідомим масам України державної єдності їх батьківщини.

Вже хоч би сама сцена, на якій цю драму відіграно, вражала ум, уяву і серце мільйонів: Київ, Свята Софія, Софійська Площа, Михайлівський Собор, Десятинна церква, Богдан Хмельницький на басуючій коні — вся

тисячелітня історія Києва і України. Софійські дзвони, процесія з Софійського Собору з єпископом на чолі, гук гарматних саліз із фортиів на Печерську, військова парада 20-тисячної залози, а в ній зразкові, здавалось, залізні колони Січових Стрільців-галичан — все те збивалось в уяву, в серце, свідомість. І залишилося в свідомості навіки, поки України. В цій свідомості і лежить сила традиції. На Софійській Площі створено одно з найсильніших звен державної традиції України.

Сила її така велика, що й червоні завоювателі України не в силі перейти над нею до порядку, знехтувати її. Назпаки! Вони мусіли покоритись їй і мусіли повести свою політику по

цій лінії, яку накреслив акт злуки з 22-го січня 1919.

Сьогоднішня і будуча політика України може бути лише продовженням та повною реалізацією акту 22-го січня 1919 р. Всі інші акти з української революції з-перед одного людського покоління мають свої слабини, свої хиби, однобічності та недостачі. Один з цих актів видніє на скрижах історії без скази і без змази, без хиби чи односторонності, як загально-народний акт всенародної волі та історичного призначення. А це акт злуки України з 22-го січня 1919 р. Він без застережень може дати і дас надхнення нам усім — чи тим, що відходять, чи тим, що грядуть, чи громадським мужам, чи борцям із зброєю в руках."

АКТ ЗЛУКИ І СОБОРНОСТІ

"В імені Української Народної Республіки проголошує Директорія всьому українському народові велику подію в історії нашої української землі:

Дня 3 січня 1919 р. в місті Станиславові Українська Національна Рада Західньо-Української Народної Республіки, як представниця волі всіх українців бувшої Австро-Угорщини і як найвищий їх законодавчий орган, святожно проголосила з'єдинення Західньо-Української Народної Республіки з Українською Придніпрянською Народною Республікою в одну суверенну Народну Республіку.

Вітаючи з великою радістю цей історичний крок наших західніх братів, Директорія Української Народної Республіки рішила прийняти до відома це з'єдинення і ввести його в життя згідно з умовами, які означено в Ухвалі Української Національної Ради з дня 3 січня 1919 року.

Від нині зливаються в одно віками відділені одна від одної частини України — Галичина, Буковина, Закарпаття і придніпрянська Україна в Одну Велику Україну. Сповнилися відеїгні мрії, для яких жили й за які вмирали найкращі сини України. Від нині є тільки одна незалежна Українська Республіка. Від нині український народ, звільнений могутнім поривом своїх власних сил, має змогу об'єднати всі зусилля своїх синів для створення нероздільної незалежної Української Держави на добро і щастя українського народу".

УКРАЇНІ

Написав Олександр Колесса

*Ти сходиш вже, огниста наша зоре!
Ти недосяжна і велика мріє,
Ти здійснена всіх поколінь надіє,
Ти в бурі світовій єдиний наш якорє!*

*І путь Тобі стелили від віків
Володимира хрест, ум бистрий Ярослава,
І вся бувальщина важка, кривава
І генії піднебний, віщий спів.*

*Сусіди горді вже присипали могили,
В яку Тебе вели Твоїх синів крамоли . .
Та душу незмирущу і Твого люду силу
Пекольних врат зусилля всі не поборолі!*

*Із аду лютих мук, із моря поту й крові
Із жару полум'я, з потоків сліз сиріт
Встаєш безсмертна Ти із сявом любови
Нове життя — новий творити світ!*

*Гей, в Києві ревуть і дзвони і гармати! . .
Мов прадідів полки воскресли із могил
І молодих, нових набрали сил
Щоби ще раз за Тебе умирати!*

*На щоглах кораблів стяги жовто-блакитні
Із моря Чорного шумлять Тобі поклін . . .
Заграли радісно Кубань і синій Дін
Пороги гомонять Тобі пісні привітні.*

*Тобі й Бескидові вклоняються вершини,
Хвалу Тобі гудуть і Прута водоспади
І тужно шепотять над Тисою левади
І Волині хрустальних вод долини . . .*

*Чи гуєш клиз трембіти з Чорногори?
Чи гуєш зойк конання з-за Карпат?
Чи знаєш Гализа журбу велику й горе?
Чи знаєш, як за братом тужить рідний брат?*

*Прийми ж поклін і від землі Данила!
Скріпи склепіння Твогого хорому,
Простри над людом волі тихі крила
І йди назустріз сонцю золотому! . .*

У Львові дня 1 січня 1918.

РОКИ 1919 — 1939 — 1959 У ШИРОКОМУ СВІТІ

Написав Іван Кедрин

З 1919-им роком зв'язане у всесвітній історії ім'я Паризької мирової конференції. Вона мала встановити новий лад в Європі, дощенту знищений першою світовою війною і — може ще більше — революціями, які, у тісному зв'язку з тією війною та її прогрою, вибухли в Росії, Австро-Угорщині й Німеччині. Не залишилося й сліду від спадщини попереднього, 19-го сторіччя: Віденського конгресу 1815 року, який впорядкував Європу після наполеонівських воєн, „весни народів” 1848 року та з Берлінського конгресу 1878 р., який займався „хворою людиною Європи”, Туреччиною, та формував нові міждержавні союзи за найкращим знанням двох його потентатів — німецького канцлера Бісмарка й англійського прем'єра Дізраелі. Перша світова війна закінчилась так, як цього не передбачав ніхто тоді, коли 28 липня 1914 року Австро-Угорщина виповіла була війну малій Сербії. З усіх несподіванок, що їх вона принесла, найбільші були дві: активна ролія З'єдинених Держав наприкінці війни та у формуванні мирових цілей і упадок трьох династій у тодішніх імперіях Західної і Східної Європи — Габсбургів, Гогенцоллернів і Романових.

Перше засідання Паризької мирової конференції відбулося 18 січня 1919 року, але насправді війна скінчилась підписанням з Німеччиною перемир'я 11 листопада 1918 року, чи ще швидше — з хвилиною оголошення німцями просьби про закінчення військових дій, 4 жовтня 1918 року і відкликом до 14-ох точок Вилсона з 8 січня 1918 року. Східний фронт перестав грати будь-яку роллю з вибухом російської революції ще у березні 1917 року, бо літня офензива Ке-

ренського була дитячою сгоробою показати себе вартісним союзником, який насправді перестав існувати, а почав формуватись у новій постаті — найбільшого ворога. Однак, Паризька мирова конференція зовсім не цікавилась подіями на території колишньої Росії, а всю увагу приділила бльокові центральних держав (Німеччина, Австро-Угорщина, Болгарія і Туреччина) і претензіям переможців.

13 грудня 1918 року прибув до Парижу американський президент Вудро Вилсон. У половині січня 1919 р. Найвища Воєнна Рада Антанти покликала до життя Раду 10-ох: по два репрезентанти від ЗДА, Англії, Франції, Італії і Японії. Проте, фактично (а згодом і формально) всі найважливіші постанови мирової конференції залежали від 4-ох осіб: — французького прем'єра Жоржа Клемансо, „старого тигра”, що був головою конференції, англійського прем'єра Ллойда Джорджа, американського президента Вудро Вилсона й італійського прем'єра Вітторіо Орляндю. На Паризьку конференцію допущено делегатів від 32-ох держав, які воювали з центральними державами або зірвали з ними дипломатичні взаємини. На перше засідання допущено теж, ще перед визнанням самостійної Польщі, Ігнатія Падеревського і Романа Дмовського, і від Чехословаччини Крамаржа і Едварда Бенеша. Радикала вона на пленарних засіданнях і в спеціальних агенціях та Комісіях, з яких найголовнішою була 9-та Комісія для територіальних справ під головуванням кол. французького прем'єра Андре Тардіє. Спірні територіальні справи торкалися новопосталих держав після розпаду Австро-Угорщини й прогри Німеч-

чини — Чехословаччини, Польщі, Румунії, Югославії, а також територіальних претенсій Альбанії, Греції, Данії, проблеми Зарщини і Альзасу й Лотрингії. Величезну роль грала Найвища Економічна Рада, що займалася справами фінансових відшкодувань (репарацій) від Німеччини, радячи під головуванням англійського міністра, лорда Роберта Сесіля. Окрема 14-членна Комісія виготовляла статут Ліги Націй, ще інша комісія займалася поділом колоній. Для розв'язання безлічі проблем, які у складнювались чи виринали під час самої конференції, створено величезний апарат, що частинно перетривав ще довго після підписання Версальського договору. Так, нагр., відомо, що долю Східньої Галичини вирішив орган Найвищої Ради, так зв. Рада Амбасадорів щойно 15 березня 1923 р.

Коли під мировою конференцією звичайно розуміється конференцію переможних і переможених держав, то в цьому випадку це була, так би мовити, одностороння конференція, на якій переможених фактично не було, чи пак вони не рахувались. Ще 12 листопада 1918 р. була проголошена Республіка Австрія, а 16 листопада окрема мадярська держава. Вибух комуністичного повстання на Мадярщині заскочив Паризьку конференцію, яка, проте, не мала потреби встрявати, бо самі мадяри розправились з комуністами. 28-го червня 1919 року німецький канцлер Герман Мюллер мовчки підписав мировий договір і вийшов з Дзеркальної залі Версальського палацу, від якого цей мир дістав свою назву. 10-го липня 1919 р. ратифікувала його Німеччина, до жовтня того року ратифікували його Англія, Франція, Італія і Японія. Зате американський Сенат відкинув ратифікацію Версальського договору 19 листопада під натиском ізоляціоністичних тенденцій, які зросли в Конгресі після несподіваного важкого захворювання Вудро Вилсона, що не був у силі боронити мир, якого сам був співтворцем. Головним аргументом відмовлення ратифікації Версальського договору був закид, що Ліга Націй не гарантує в належний спосіб суверенності З'єдинених

Вудро Вилсон

Держав: американські сенатори побоювалися, щоб Ліга Націй не перетворилася насправді у надуряд, що диктуватиме свою волю Америці. — Проте, Версальський договір не вичерпував усіх проблем, що ними займалась Паризька конференція. Сан-Жерменський договір з 22 травня 1919 року займався справами Австрії, але його 93 стаття, яка саме торкається справи Східньої Галичини, залишила на майбутнє вирішення проблеми тих колишніх територій Австро-Угорщини, про які не було виразно мови в тому договорі. Тріанонський мировий договір з 4 червня 1920-го року займався справою територій, що належали були до королівства Угорщини і визначував її нові кордони. Договір з Нейї 27 листопада 1919 р. займався справами балканських країн, особливо Туреччини. Від 10 чи пак 16 січня 1920 року датується існування Ліги Націй у Женеві в Швейцарії, яка стала символом нового післявоєнного ладу, відомого в історії, як післяверсальська епоха між двома світовими війнами.

Хоч Паризька мирова конференція зосередила була ніби найкращі голови — політиків, економістів і радників-науковців тодішнього західного світу, проте вона не була підготовлена; самі члени Найвищої Ради і їхні найближчі радники не орієнтувалися в проблемах і навіть в географії Європи, і тому характеризувало Паризьку конференцію імгровізування та арбітральне вирішування більшості справ найголовнішим автором післяверсальського політичного ладу у світі — Жоржем Клемансо. Франція перейняла була на себе керівну роллю в настановлюванні нового порядку як держава, яка понесла у першій світовій війні найбільші людські (1,357,800 вбитими й 4,266,000 раненими) й матеріальні втрати та виказала максимум видержливості і героїзму у воєнному спротиві німцям. Однак, ані Жорж Клемансо, ані Ллойд Джордж та Вудро Вилсон не знали проблематики окремих країн і народів, зокрема цілком чужа була їм проблематика Сходу Європи. Це виявилось найяскравіше в повному злегковаженні української проблеми.

У січні 1919 року прибула до Парижу на мирову конференцію делегація Української Народної Республіки під головуванням проф. Гр. Сидоренка. Від серпня того року головою делегації був граф Михайло Тишкевич. Уповноваженими членами делегації були Василь Панько, Арнольд Марголін, Олександр Шульгин, Михайло Лозинський, Стефан Томашівський і А. Галіп. Українська делегація була спротиву спільна, соборна — галицько-наддніпрянська. Однак, внутрішні спори між членами делегації довели до її розпаду, і в липні 1919 р. Панейко і Томашівський склали окрему делегацію для Західної Области Української Народної Республіки. Складено меморіал, делегація була у Клемансо. Делегація добивалася визнання Української Народної Республіки, допомоги у боротьбі проти російських большевиків, недопущення польської, у Франції формованої армії генерала Юзефа Галлера на українську територію, переведення замирення на польсько-українському

фронті. В усіх цих своїх заходах українська делегація програла, причому останнім актом програ було згадане вже вгорі рішення Ради Амбасадорів з 15 березня 1923 року з признанням Східної Галичини Польщі, дармащо з застереженням автономії для Сх. Галичини. Відомо, що Польща, яка підписала те застереження, ніколи його не виконала. — Вилсонівського принципу про право самовизначення народів до українців не застосовано.

На українську програму під час Паризької конференції склалося чимало причин, між якими не бракувало й української вини, українських помилок. Але найголовнішою причиною був, так би мовити, засадничий підхід керівників конференції до свого завдання. Вони бачили його в помсті на німцях і в створенні такого нового порядку, який, засновуючись на силі, забезпечив би Європу проти відродження німецького імперіялізму. З цього погляду Україна, яка підписала з центральними державами Берестейський мир 8 лютого 1918 року, мала у Парижі якнайгіршу для себе атмосферу. Проти українців були поляки і білі москалі. Ці останні були переконані, що революція в Росії мусить закінчитись відбудовою великої неподільної Росії — царської або демократичної. На большевизм Захід дивився, як на проминальне явище, і то явище подекуди корисне, бо Франція й Англія воліли б мати Росію слабу, ніж сильну, а найслабшою в їх понятті була б Росія большевицька. Тому й Англія давала білим російським генералам тільки обмежену допомогу, а Франція майже до тієї допомоги не прилучалась. Таким чином цілий Схід Європи був фактично вилучений з-під уваги Паризької конференції.

Між двома світовими війнами

Продиктований у Версалі німцям мир і створений новий порядок в Європі був одною великою помилкою. Він спирався на двох військово-політичних антинімецьких бльоках, так еваній Великій Антанті (Франція, Англія) і Малій, заснованій договором з 4 серпня 1920 року (Чехо-

словаччина, Румунія, Югославія). Польща не належала ні до одного з тих блоків, але була зв'язана власними двосторонніми військовими договорами з Францією і Румунією, а наприкінці й з Англією (6-го квітня 1939). Вся післяверсальська система була наставлена, як уже згадано, на володінні переможців. Тому вона відразу породила течію ревізіонізму, що охопила всіх невдоволених вислідами Паризької конференції. Очевидно, цю течію очолювала Німеччина, але вона була дуже сильна і в Італії, яка вважала, що Франція скривдила її у Версальському мирі. Післяверсальський ревізіонізм звертався проти нововстановлених кордонів, проти економічних тягарів, наложених на переможені краї, та проти клявзуль про розбросання Німеччини.

Нема кращого критерію, чи політика добра чи зла, як її практичні висліди. Не треба переконливішого доказу на те, що Паризька конференція була кепська і Версальський мир був невдалий, як факт, що заledве через 20 років після нього вибухла нова світова війна. Коли взяти під увагу згадану вище головну ціль, що її мав Жорж Клемансо — знівечити раз на завжди динаміку німецького імперіялізму, то у світлі могутнього відродження німецької мілітарної сили та її експансивного гону вже через кільканадцять років після розгромлення і розбросання Німеччини виявляються схибленими, в основі помилковими засоби, щс ними Франція та взагалі версальські миротворці хотіли завести в Європі тривкий мир.

Первісно цей мир мав базуватися на ідеалістичних 14-ох точках Вилсона, але, як уже згадано, у практиці застосовано їх дуже неповно, половинчато, несправедливо. Не тільки відібрано Німеччині території на 87.000 кв. км. з 7 мільйонами населення, але й передано Надренію під 15-річну окупацію Франції та Рурщину під 15-річний „мандат” Ліги Націй із введенням в ній знову ж французької окупації, — заборонено втримувати більше як 100,000 війська (без обов'язкової рекрутації) та наложено тя-

гар грошового відшкодування (репарації) у висоті 20 мільярдів золотих марок. Французький нарід страшенне натерпівся від неспровокованого ним наїзду німців, і тому його огірчення та бажання помсти психологічно цілком зрозуміле. Проте, здійснювання того почуття ненависти і рішення помститись у продиктованому німцям мировому договорі було дуже короткозорим політичним актом. Зокрема, не брано під увагу економіки не тільки щодо німецької держави, але й тих новостворених держав на руїнах Австро-Угорської монархії, які раніше були пов'язані економічною системою наддунайського обширу. Таким чином не тільки Німеччині грозило відразу повне банкрутство, від якого рятували її самі переможці (так звані фінансові пляни Доза і Янга), але й новопосталі країни потребували економічної допомоги. До того ж, оточивши Німеччину вінком держав, включених у протинімецьку військово-політичну систему, ображено німецьку національну амбіцію, надавши роллю „жандарма Східної Європи” новопосталій Польщі. А вже цілком злегковажено тугість і пруживість німецького народу, як не брано взагалі під увагу історії, економіки і психіки народів, що їх долю вирішувано у Версалі. Було так багато хиб у Паризькій конференції і її Версальському договорі, що „Критичні підсумки конференції” займають у 17-му томі Бритійської енциклопедії повну 304-ту сторінку.

Таким чином післяверсальський порядок в Європі почав тріщати зараз у перших роках його існування. Версальський договір, складений із 440 статей, виявився життєво нереальним саме тому, що був такий штучний, закарлючний. У проголошеній 6 лютого 1919 року німецькій Республіці, званій за її конституцією Веймарською („Дойтшес Райх”), олинились у демократичному таборі різних партій видатні державні мужі, спритні дипломати й економісти, які почали стосувати тактику ступневого відзискування давньої великодержавницької позиції Німеччини через

ступневе ліквідування одної версальської клявзулі за другою. З-поміж стих діячів, як Гайнріх Брюнінг, Вальтер Ратенау чи Густав Штрессман --- особливо цей останній вславився своєю тугістю, впертістю і спритністю, як він використовував самі постанови Версальського договору для підважування його та помалу послаблення післяверсальської системи. Передусім, шукаючи собі союзників проти західніх альянтів, Німеччина підписала 17 квітня 1922 року в Рапалльо договір з Совстами. Це був перший міжнародний акт, що виводив з ізоляції Совети, але в очах німців це був наворот до політики, що її вів був і поручав Бісмарк: союз між Німеччиною і Росією. Під натиском Англії і частинно ЗДА, що побоювались поганих господарських наслідків для всього західнього світу, якщо в Німеччині прийде до економічної катастрофи під тиском економічних і територіяльно-політичних репресій, Франція і Бельгія почали в 1924 році евакуювати зайнятий ними промисловий басейн Порур'я. 16-го жовтня 1925 р. у договорі в Льокарно Німеччина погодилась на неутралізацію території Надренії за ціну її звільнення від французької окупації, яка скінчилась 30 січня 1930 р. 10 вересня 1926 р. Німеччина зайняла постійне місце в Лізі Націй і відразу почала домагатися, щоб переможці застосували і до себе одну з засад Версальського миру: повне роззброєння. Мовляв, Німеччина цілком роззброєна, то й Франція повинна зробити це. Очевидно, довгорічні переговори про міжнародне роззброєння ні до чого не довели. Радикалізація настроїв у Німеччині проявилась у зрості націонал-соціалістичної партії, яка почалась від 7-ох членів у червні 1919 р., а у виборах 31 липня 1930 р. здобула 230 мандатів у 600 членному парламенті. 28 січня 1933 р. Адольф Гітлер став канцлером, покликаний на це становище легально стареньким президентом маршалом Гінденбургом. З тією датою скінчилась Веймарська демократична німецька республіка і почався період автори-

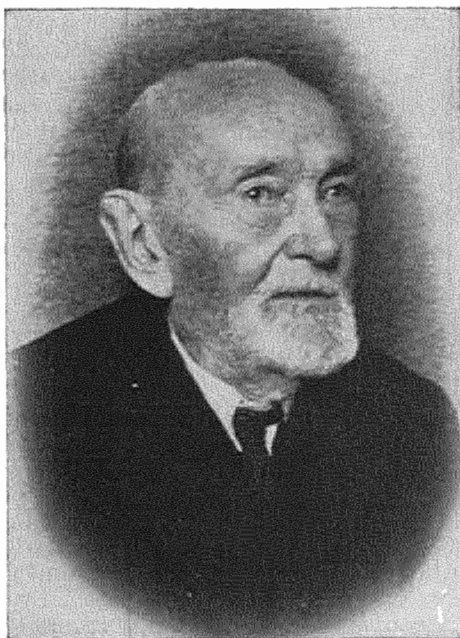
тарної системи у Німеччині, що прийняла популярну назву „Дріттес Райх”. В першому таки році свого урядування Гітлер проголосив виступлення Німеччини з конференції роззброєння на знак протесту проти негативного становища Франції - Англії у справі роззброєння. 19 жовтня того самого року Німеччина виступила з Ліги Націй. Почався шестирічний період одвертого ламання Німеччиною зобов'язань, прийнятих нею у Версальському договорі. 16 березня 1934 р. уведено в Німеччині обов'язкову загальну військову службу, 7 березня 1936 р. Німеччина, зламавши згадану вище постанову договору в Льокарно, зайняла військом Надренію. Протягом 1936 року підписано з Італією, де ще в жовтні 1922 р. ревізіоністичний рух довів до встановлення авторитарної фашистівської системи з прем'єром Беніто Муссоліні, що прийняв титул „вождя”-„дуче”, і Японією договори, які створили так звану „вісь Берлін-Рим-Токіо”. Цю „вісь” закріплено пактом між Німеччиною і Італією з 22 травня 1938 р., після того, як 11 грудня 1937 р. Італія також виступила з Ліги Націй. 13-го березня 1938 року Німеччина зайняла військом Австрію, проголосивши з нею „аншлюс” (злуку). Західні альянти пробували зупинити самовільно-односторонні акти Німеччини, які неминуче вели до вибуху нової війни, легалізуючи їх та признаючи Німеччині концесії, які були б „останніми”. Таким чином 30 вересня 1938 року англійський прем'єр Невіл Чемберлен і французький прем'єр Едвард Даладье на з'їзді з Гітлером і Муссоліні в Мюнхені дали свою згоду на підкорення Чехословаччини Німеччині у формі протекторату та на прилучення до Німеччини так зв. Судетського краю. З цього поділу Чехословаччини скористала Карпатська Україна, проголосивши 14 березня 1939 року свою самостійність, яка, проте, тривала коротко, впавши жертвою нової мадярської окупації.

Однак, Мюнхенський договір, що перейшов до всесвітньої історії, як символ угодовства демократії супроти тоталітарної сили, не врятував

ситуації. Гітлерівська Німеччина у своєму нестримному експансіонізмі, теоретично пояснюваному, звернулася з черги проти Польщі, домагаючись ревізії Версальської постанови про т. зв. Гданський коридор, що розділяв Німеччину від Східньої Прусії, та приєднання до Німеччини вільного міста Данцігу. 28 квітня 1939 Німеччина уневажнила підписаний 26 січня 1934 року на десять років договір приязни з Польщею. Гарячкові спроби замирення в останній хвилині, головню за посередництва Муссоліні, не вдалися, бо Англія зараз по Мюнхенській конференції прийшла до переконання про неминучість зудару з Німеччиною. Спів за Данціг (Гданськ) став для Німеччини тільки безпосередньою притокою для війни, що мала здійснити пляни Гітлера з „Майн кампфу”: створити для Німеччини великий „життєвий простір” — лебенсraum — коштом усіх інших держав і народів в Європі. Політично-стратегічною підставою для вибуху війни став німецько-совєтський договір, відомий в історії під назвою пакту Ріббентропа-Молотова з 23 серпня 1939 року, в якому Совєти зобов’язались до „невтральности” у війні Німеччини проти Польщі й Заходу, за ціну відступлення Совєтам українсько-білоруських земель, що їх займала Польща. Совєти зламали цим підписаний 25 липня 1932 з Польщею пакт неагресії. Без цього договору з Совєтами Німеччина не зважилася б на війну.

Друга світова війна і її наслідки

Вона почалася вмаршем німців до Польщі удосвіта 1 вересня 1939 р. і мала спершу всі позначки типового „бліцкригу” — блискавичної війни. Окуповання німцями цілої Польщі, по демаркаційну лінію Сян-Буг, з відступленням території на схід Совєтам, які вмаршували туди 17 вересня 1939 р., завершилось протягом трьох тижнів. 9-го квітня 1940 року Німеччина виповіла війну Данії й Норвегії і окупувала ці обидві країни. 19-го травня 1940 р. бельгійський король Леопольд, як начальний вождь, призначив безвиглядність дальшої оборони

Граф Михайло Тишкевич

і піддався німцям, а 22 червня 1940 р. те саме зробив французький маршал Генрі Петен. Але Англія, евакуювавши з успіхом свій європейський експедиційний корпус від 26 травня до 4 червня 1940 р. з Дюнкірки (900 кораблів забрали 338. 226 вояків, в тому числі 26.175 французів), продовжувала героїчну оборону проти летунських атак німців і разом із З'єдиненими Державами, які вступили у війну після японського нападу на Перл Гарбор 8 грудня 1941 р., приготувляла протинаступ. „Вільна Франція” продовжувала війну під проводом ген. де Голя. Італія приступила до війни по стороні Німеччини 10 червня 1940 р., в переконанні, що війна скінчена німецькою перемогою після того, як німецькі війська дійшли до Атлантику. 22-го червня 1941 року Німеччина вдарила по Совєтському Союзу і дійшла до Кавказу, під Москву та Сталінград. В міжчасі німці окупували всі балканські країни, боролися у Північній Африці за здобуття Александрії, намагались зайняти Середній Схід. На далеко-східньому фронті Японія переводила власний „бліцкриг”, завоювавши Філіппіни,

Малаяйський півострів включно з фортецею Сінгалуром, острови Океанії, Голландську Індію (Індонезію) і наблизившись до Австралії. Однак, усі початкові перемоги трьох держав „осі” не мали впливу на остаточний вислід війни внаслідок цілого ряду причин. Найважливішими з них були: могутній військово-економічний потенціал Америки, змобілізований на здвигнення нової, німцями не передбаченої воєнної потуги, сила англійського спротиву, об яку розбилося німецьке лютство, жорстоко-злочинна політика німців і японців на окупованих ними землях, що спровокувало широкий підпільний рух спротиву, врешті низка воєнних невдач, як у битвах в Північній Африці, під Москвою і Ленінградом та в японсько-американських морських зудах. Вирішними стали американська допомога зброєю, воєнними доставками, кораблями і харчами, дана Сове-там, та створення західними альян-тами другого європейського фронту 6 червня 1944 року. Втративши свій воєнний промисл під ударами англо-американських повітряних палетів, обернена в румовище, примушена відступати на всіх фронтах і зрікати-ся завойованих територій, Німеччи-на беззастережно піддалась 7 травня 1945 року. На Далекому Сході війна тривала ще до серпня того року. Піс-ля того, як 6 серпня 1945 р. ЗДА скинули першу атомову бомбу на Гі-рошіму, при чому згинуло 78.150 осіб, а 9 серпня 1945 р. на Нагасакі (згинуло 73.884) Японія піддалась без застережень 14 серпня 1945 р. Згинули в тій війні і померли з р-чн 5. 152.115 воляків по стороні альянтів (включно з Соез-тами) та 3.386.200 по стороні центральних держав, не рахуючи Японії. Разом із раненими та „пропавшими безвісті” друга сві-това війна коштувала людству коло 30 мільйонів осіб на бойовищах і кру-гло 10 млн. цивільних осіб, в тому чи-слі кілька мільйонів винищених нім-цями жидів. Між тими, що згинули, були й Адольф Гітлер, що застрелив-ся 30 квітня 1945 р. в протибомбо-вому сховищі в Берліні, та Беніто Муссоліні, розстріляний комуністич-

ною боївкою в селі Донго 28 квітня 1945. Безмірного людського горя, що виповнило несповна шість років ті-єї війни, зокрема в Україні, і безмеж-них втрат, що їх зазнала культура та цивілізація людства, не можна охо-пити ніякими цифрами.

Найбільший трагізм людства у то-му, що все це гігантне зусилля пішло надарма, однаково для перемо-жених напасників, як і для перемож-них західних держав. Єдиним дійс-ним переможцем вийшов із другої світової війни московський больше-визм. ЗДА й Англія вбачали від червня 1941 року в Сове-тах наче ав-томатично свого союзника. І коли в грудні 1941 р. Японія своїм наско-ком на Перл Гарбор втягнула ЗДА у війну — обидві англомовні велико-держави забули про вину Сове-тів у підготовленні разом із Німеччиною тієї війни, не дивились на больше-вицький устрій та імперіалістичний характер Сове-тського Союзу, спадко-смиця царської Росії, тільки включили його в свої стратегічні й політичні п-ляни. Таким чином Ф. Д. Рузвелт, Вінстон Черчил і Йосиф Сталін ра-зом плянували новий післявоєнний порядок світу, базований на двох принципах: 1) беззастережна капіту-ляція Німеччини й Японії із викорі-ненням їхньої військово-політичної і економічної сили на майбутнє та 2) співіснування між переможними ка-піталістично-демократичними та ко-муністично- тоталітарними світами. У практиці обидві ці засади вияви-лись фальшивими, помилковими і для західно-демократичного світу над-звичайно шкідливими. Правною під-ставою для закінчення війни і вста-новлення нового ладу за згаданими двома принципами стали договори між ЗДА, Англією і СССР на конфе-ренціях в Ялті (від 3 до 11 лютого 1945) і в Потсдамі (17 липня до 2 серпня 1945). За цими договорами не тільки признано Сове-там всі те-риторіальні здобичі, досягнені за зго-дою гітлерівської Німеччини, але й поділено Австрію та Німеччину на зони, з признанням Сове-там права окупації східних зон. Через те допу-щено червону армію над Дунай і

над Шпре та добровільно відступлено їй навіть Саксонію і Турингію. Совети використали це для негайної советизації всіх зайнятих ними теренів та для перетворення в підкорених їм сателітів Польщі, Мадярщини, Румунії, Болгарії і Чехословаччини. Три балтійські країни інкорпоровано до ССРСР, а на далекому Сході Совети дістали з ласки Америки доступ до Північної Кореї та на Сахалін, і Курільські острови, вривавшись глибоко в Тихоокеанський простір. Всі спроби відновити з Совстами співпрацю в конструктивній ділянці — миру з Німеччиною і Японією — розбивались об советський спротив. Переворот на Чехословаччині в лютому 1948 році і советська блокада в Берліні у квітні того року започаткували так звану холодну війну між Заходом і Сходом, що прийшла на зміну західно-східній співпраці. Почалася відбудова військової сили Заходу. 18 березня 1949 року створено Північно-Атлантийський оборонний блок (НАТО), Захід підписав окремий мировий договір з Німеччиною 9 липня 1951 р. (Америка — 19 серпня 1951) та 8 вересня 1951 р. з Японією, почавши перетворювати ті країни, недавніх своїх воєнних ворогів, у своїх союзників в новій міжнародній конфігурації, в якій Совети стали спільним ворогом. 23-го жовтня 1954 року включено Німецьку Федеративну Республіку в західну оборонну систему, давши їй право відновити армію до півмільйона. 8-го вересня 1954 року складено союз 9-х держав т. зв. Організацію Південно-Східного Азійського блоку (СЕАТО), 23 жовтня підписано між 5-ма державами так званий Багдадський пакт Англії і чотирьох середньосхідних держав (МЕАТО), а 3'єдинені Держави підписали протягом останніх десяти років двосторонні і колективні військово-політичні союзи з кругло 40 державами у цілому світі, з головною оборонною ціллю — проти Советів.

Нинішній стан

Такий стан триває й по нинішній день: стан холодної війни між захід-

нім демократичним та східним комуністично-тоталітарним світами. Як єдиний терен, що на ньому політично ніби співпрацюють Захід і Схід, є Організація Об'єднаних Націй, наступниця Ліги Націй, що формально саморозв'язалась 18 квітня 1946 року. Об'єднані Нації діють за чартером з 26 червня 1945 року, а належать до них тепер 81 держава на базі рівності членів по одному представнику від кожної членської держави. Насправді, співпраця між Заходом і Сходом на терені ОН — тільки формальна, не здібна спільно розв'язувати існуючі міжнародні проблеми. Такими го нинішній день великими нерозв'язаними проблемами передусім є об'єднання поділених країн — Німеччини, Кореї і Індокитаю (на терені двох останніх країн відбулись в міжчасі локальні війни з тимчасовим компромісовим перемир'ям, що по половині тих країн передали комуністам). Далі: проблема міжнародного роззброєння, замість якого ведуться між демократичним і комуністичним світами перегони у зброєнні. В Європі існує постійна загроза від советської потуги, на Далекому Сході від комуністичної, яка заволділа сухоходом протягом 1949 року. Виросла нова міжнародна сила так званих нейтральних країн, головно тих, які досягнули, чи пак привернули давню державну суверенність після другої світової війни, в Азії, Африці і в Океанії. Азійсько-африканські країни становлять в Об'єднаних Націях 28-членний блок, щоправда політично неоднотайний. Суперництво у ділянках військової переваги та політичних впливів в країнах широкого світу, передусім на терені нейтральних держав, — безперервні дальші безуспішні спроби зрушити з мертвої точки переговори про міжнародне роззброєння та дійти в цій справі до якогось порозуміння, — коливання між жагучим прив'язанням до миру, сполученим з острахом перед тотальним знищенням людства в новій атомовій війні, та між свідомістю, що не можна врятувати миру постійним угодиством супроти комуністичної агресії і що треба тому похідови всіми способами протиставлятися — оце

найбільш характеристичні риси нинішньої міжнародної ситуації. Характеризує її ще велетенський здвиг науки, особливо технології. В різних країнах світу відродився націоналізм народів, що прагнуть до свого повного політичного й культурно-економічного визволення. Бачимо, як, з одного боку, ці рухи використовувся для своїх цілей союветська демагогія, і як з другого боку намагаються західні держави зберегти їх у сфері своїх впливів. Центральною точкою всіх актуальних міркувань і всіх існуючих міжнародних проблем є сумнів: чи може існувати світ при ному поділі на вільний і невідільницький? Чи можна

практично відновити й реалізувати теорію про мирне співіснування двох економічно-політичних систем — демократично-капіталістичної і комунототалітарної? Чи можна жити в мирі при існуванні в Москві і в Пейпінгу урядів, які поставили собі за ціль підкорити собі весь світ і які для цієї цілі створили велетенські збройні сили? Західня, зокрема американська, політика виявляє найбільшу помилку — легковаження визвольних змагань народів, уявлених Советами, зокрема Україн.

У такій атмосфері безперервного напруження вступає світ у 1959-ий рік.

ПЕРШІ ГРОШІ В УКРАЇНІ І В СВІТІ

До того, як з'явилися перші монети, в торговельному обігу були різні предмети вжитку: хутра і шкіри у стародавній Україні, слонова кістка в Африці, чай в Монголії, сіль в Західньому Судані та Абесінії.

Розвиток торгівлі між країнами вимагав єдиного грошового еквіваленту. Таким еквівалентом стало срібло і золото.

Монета в Київській Русі появилася в XI столітті. Вперше згадується вона в найстародавнішому судовому збірнику - - „Руська правда”. Ця монета була в обігу на території Києва, а згодом і на прилеглих до нього землях - - Волині, Полтавщини і Чернівщини. Це і визначило назву монети — „київська”.

Спочатку вона мала вигляд обруча. Носили її на шиї (на „загравку”), звідки, як вважається, і походить назва її „гривна”. Пізніше гривна стала довгастою срібною паличкою.

У відділі „Київська Русь” Київського історичного музею експонуються три зразки гривен: „повгородська”, яка являється собою рівний брусочок, „чернігівська”, - - такої ж форми, але приплюскана і „київська” — ромбо-

видна. Вага гривни становить у середньому 156 грамів. Свого часу за київську гривну можна було купити двострос коней.

У другій половині XIII століття з'явився зливоч срібла, що дорівнював половині гривни. Це вже був карбованець. Згодом він остаточно витіснив гривну.

Перші справжні монети були викарбувані за часів Володимира Мономаха. На них зображений Володимир на троні. Ці золоті і срібні монети являють собою велику рідкість.

За кілька тисячоліть перед Христом були викарбувані перші металеві гроші. У Китаї, наприклад, п'ять тисяч років тому надійшли в обіг золоті монети. Однак і в наші часи ще є місця, де вживаються дивовижні гроші, ніби запозичені з сивої давнини. В західній частині Тихого океану розташований острів Яп, що належить до ЗДА. Тут можна побачити білі будинки величезні штучні камені. Це не жорна, а кам'яні гроші. Чим більша така „монета”, чим краще обтесана, тим вища її вартість.

М. Якимчук і Я. Ясинський

ПЕРЕМОГА, ЩО КИНУЛА ЖАХ НА МОСКВУ

У ТРИСТАРІЧЧЯ БОЮ ПІД КОНОТОПОМ

Написав Богдан Кравців

У довговіковому змагу з Москвою, що свою імперіялістичну політику спрямувала на повне поневолення українського народу й загарбання його землі, Україна зазнавала не лише поразок. Дрижала Москва не тільки перед полками Наполеона, але також смертельним жахом огорнула дрижала вона, як стверджують самі ж російські історики, після важкої поразки під Конотопом перед переможним наступом українських військ, перед українською зброєю. Триста років тому, коли козацькі полки розгромили московську армію, коли загинув цвіт непереможної, здавалося, московської кінноти, коли, мов снопами, рясно встелено поля біля міста Конотопу 30 тисячами московських трупів.

Які передумови і фактори дали тоді силу очолюваному гетьманом Іваном Виговським українським полкам добитися такої великої, блискучої перемоги, які причини не дозволили потім Україні скористати з оwoчів цієї небувалої вікторії — питання, що довгими десятиріччями тривожили наслідників Виговського, питання, що на них відповіді шукали і досі шукають українські історики, публіцисти та політики.

Коли говорити про передумови і головні фактори конотопської перемоги, то до них треба зарахувати розумну і реальну, але водночас із цим рішучу зовнішню і внутрішню політику Івана Виговського — того, що перебрав не тільки булаву, але й політичний заповіт і державну спадщину Богдана Хмельницького.

Переїнявши гетьманування рішенням ради старшин у Чигирині, що відбулася „при зачинених воротах” 23 серпня (ст. ст.) 1657 року, через місяць після смерті Богдана Хмельницького, затверджений потім, як гетьман, генеральною радою старшин і представників козацтва у Корсуні — дня 25 жовтня (ст. ст.) того ж року, Іван Виговський, найближчий і найдовірєніший співробітник Богдана Хмельницького, канцлер створеної ним козацької держави опинився зразу ж в обличчі тих проблем і справ, що тривожили Великого Гетьмана в останні дні його життя, вимагаючи негайної, але обережної й розумної розв'язки. Особливо ж гострою була справа дальших взаємин з Москвою, що після підписання Переяславського договору в 1654 році, ще за життя Хмельницького, повела виразну політику на зламання того договору, на повне поневолення України.

Ставши гетьманом, Виговський не пішов відразу на розрив із Москвою, що привело б у тодішніх умовах до неминучого наступу останньої на невідгодовану з мілітарного погляду і внутрішньо розбиту Україну. Першу свою державну дію — переведення генеральної ради в Корсуні — Виговський запланує з увагою не тільки на закріплення за собою гетьманської булави, але передусім для зміцнення міжнародного становища України.

Один з об'єктивніших дослідників цього періоду нашої історії, Дмитро Дорошенко, пише: „На раду прибули послы від Швеції, Польщі, Австрії, Туреччини, Криму, Семигороду, Мол-

давії і Волощини. В часі засідань ради було нарешті оформлено союзний договір із Швецією, на основі якого король Карл X Густав зобов'язувався добитися визнання незалежної України Польщею, прилучення до неї всіх західньо-українських земель і посушення границь української держави аж до Прусії. Від Литви до України мало бути прилучене воєводство Берестейське і Новгородське аж до Березини. Одночасно був поновлений Союз із Кримом і Туреччиною, а до Москви (послів якої в Корсуні на генеральній раді не було — Б. К.) вислано посольство з повідомленням про вибір нового гетьмана і з проханням підтвердити договір 1654 р. Виговський, як і Б. Хмельницький, не хотів сам перший розривати з Москвою. З Польщею заключено перемир'я”.

Уже наведений Дмитром Дорошенком перелік дипломатичних дій гетьмана Виговського показує всю далекозорість його політики і далекосяжність його задумів, що їх потім поризалися здійснювати Петро Дорошенко й Іван Мазепа. Закріплюючи міждержавне становище України, Виговський хоче виграти на часі, сконсолідувати Україну внутрішньо і підготувати її мілітарно. Цих цілей добивається він послідовно і спритно, ударяючи, з одного боку, підригну, сказати б по-сьогоднішньому, акцію Москви в Україні і ліквідуючи, з другого боку, безоглядну внутрішню опозицію, підтримувану тісно ж Москвою.

Після того, як внаслідок тодішніх подій у Північній Європі (війна Швеції з Данією і замирення бранденбурзького курфюрста з Польщею) були знівечені перспективи шведсько-українського союзу, Виговський докладає всіх зусиль, щоб здійснити, здавалося б, нездійсненне тоді (не цілих десять років після кривавих воєн Б. Хмельницького з поляками) завдання — замирення і союз з Польщею, що було для нього знову ж таки тільки засобом до досягнення кінцевої мети: — незалежної України в її етнографічних границях —

значить, не тільки з тодішньою Чернігівщиною, Київщиною і Брацлавщиною, але й з західніми українськими землями — Берестям, Луцьком і Львовом.

Здійснення своїх справді таки великих задумів добивається Виговський проти запеклої опозиції власного ж українського суспільства, особливо козацтва і духовенства, що не забули ще всіх переслідувань, утисків і жорстокостей зазнаних від Польщі і, з другого боку, проти ще запеклішої опозиції, а то й активного спротиву збоку польської провідної верстви — шляхти і духовенства. Свої дипломатичні заходи в цьому напрямку завершує він підписанням „знаменитого”, як його називають, трактату про унію України з Польщею і Литвою, що відбулося в Гадячі 16 вересня 1658 року і де Україну репрезентували разом з Виговським Юрій Немирич і Павло Тетеря і де головним послом Польщі був Казимир Беньовський.

Згідно з підписаним у Гадячі договором, польська Річ Посполита мала бути перебудована у федерацію трьох держав — Польщі, Литви й України, що входила до тієї федерації під назвою Великого Князівства Руського, але тільки в межах Київського, Чернігівського і Брацлавського воєвдств. Всі три республіки мали бути об'єднані особою всіма ними обираного короля. Другий розділ трактату передбачав, що законодавча влада в Україні мала належати зборам депутатів від усіх земель Великого Князівства Руського. Виконна влада мала належати гетьманові, обираному на все життя і затверджуваному королем. Далі цей же розділ постановляв, що Україна мала мати свій власний найвищий судовий трибунал, свій власнийскарб і свої гроші, як теж свою армію з 30 тисяч козаків і з 10,000 регулярного найманого війська. Ні польське, ні литовське військо не мало права входити на українську територію, хіба тільки у випадку koniecznosti, але тоді переходило негайно під командування гетьмана. В дальших розділах

Гетьман Іван Виговський

були постанови про зрівняння православної віри з римо-католицькою, про місця в сенаті для православно-го митрополита та єпископа і про заснування двох університетів в Україні разом з цілим рядом колегій, гімназій з латинською й грецькою мовами навчання та інших шкіл.

Заприсяження підписаного в Гадячі трактату про унію Польщі, Литви й України відбулося через вісім місяців після того у Варшаві 22 травня 1659 року, як стверджує польський історик проф. Станіслав Косцюлковський, щойно після переламання сильного спротиву збоку католицьких єпископів і польського Сейму і Сенату. Урочистого акту заприся-

ження довершив примас Польщі Лещинський і після короля Яна Казимира склали присягу на дотримання договору польські духовні і світські достойники і за ними представники українського козацтва.

Замирення з Польщею не далось Виговському легко. Щоб його здійснити і щоб мати забезпечені для неминучої розправи з Москвою західні границі, Виговський на протязі 1658 року, до підписання Гадяцького Трактату, мусів зліквідувати внутрішню українську опозицію, яка загравала з Москвою і яку Москва активно підтримувала. Очолювали цю опозицію запорізький кошовий Яків Барабаш і полтавський полковник Мартин Пуш-

кар, незадоволені політикою Виговського, претенденти на гетьманську булаву. Як пізніше Кочубей на Мазепу, вони слали в Москву доноси на Виговського — „ляха” і „польського запродавця”, не тільки запобігаючи московській ласці, але й закликаючи московські залоги в Україну. Запорожців Виговський уговтав спочатку з допомогою блокади, забороняючи доставляти на Запоріжжя харчі і зброю. Бунт Пушкаря, що явно підтримуваний Москвою, виступив проти Виговського і розбив вислані проти нього козацькі відділи під проводом Богуня і Сербина, — зламав Виговський, змобілізувавши всі свої сили і розбивши його „на прах” в бою під Полтавою (де лягло головами разом з Пушкарем 15 тисяч збунтованих українських козаків). Привідцю запорожців, що пробував утекти під „руку” Москви, Якова Барабаша козаки Виговського ввіймали і повісили.

Рішуче і безоглядне зліквідування опозиції Пушкаря і Барабаша стало першою грізною лекцією для Москви. Вона зрозуміла цю дошкульну пересторогу і негайно відтягнула до своїх кордонів вислані в Україну під проводом московських воєводів залоги. Єдиний тільки Шереметев, диспонуєчи більшим з'єднанням війська, пройшов так до Києва.

Не припиняючи підтримувати протигетьманську акцію в Україні, Москва в той час ще не відважувалася на відкриту боротьбу з Виговським. Пішла вона війною проти нього тільки тоді, як став відомий факт підписання польсько-українського договору в Гадячі.

Восенні дії проти України започаткував московський цар Алексій проголошенням царської грамоти до українського народу, в якій так само, як пізніше цар Петро Мазепу, натавровував Виговського „зрадником” і закликав українців не слухати його. Вслід за грамотою ранньою весною 1659 року цар Алексій послав в Україну сотісцячну армію під командуванням князів Трубецького, Пожарського і Ромодановського. Московські

з'єднання рушили завойовувати Україну, знищуючи все по дорозі і масово вирізуючи населення. Затримав цю навалу ніженський полковник Григорій Гуляницький, витримавши на протязі майже трьох місяців облогу московської армії в Конотопі.

На московську грамоту і на збройний наступ Москви гетьман Виговський відповів добре зредагованим політичним маніфестом до європейських урядів і покваліною підготовою до збройного протинаступу. У своєму маніфесті, пригадавши війни із Польщею і Переяславський договір, Виговський висвітлив причини розриву з Москвою і ствердив, що це вона зламала договір, пактуючи з ворогами України, встановлюючи свої залоги в Києві і сіючи міжусобицю та піддержуючи бунти проти законного гетьманського уряду. Разом з цим у маніфесті підкреслено, що відповідальність за війну спадає на Москву, бо українці беруться за зброю тільки примушені до цього.

Згадка про те, що українці „беруться за зброю” не була порожнім словом. Використовуючи заекту оборону Конотопу Гуляницьким і продовжуючи започатковану вже давніше організацію збройної сили не тільки з козаків, але й з чужоземців, Виговський почав завершувати організування „затяжних”, тобто чужоземних, військових з'єднань. Крім того він покликав на поміч, поновивши союз з кримським ханом, татар і відділ польського війська під проводом Андрія Потоцького. З усіма цими силами рушив гетьман у червні 1659 року до Конотопу. Спритно маневруючи своїми з'єднаннями, Виговський підійшов негадано до ворожої армії і вдарив на неї з двох сторін біля села Соснівка поблизу Конотопу. У кривавому бою, що тривав два дні — 28 і 29 червня — московську армію розбито дощенту. Війська Виговського взяли не тільки багату здобич, але й багато полонених, між ними кількох московських воєвод і самого князя Пожарського. Описуючи історичний цей бій, Дмитро Дорошенко у своїм „Нарисі історії України”

Богдан Хмельницький
(Гравюра Вільгельма Гондіуса з 1651 р.)

цитує такі слова російського історика Соловйова: „Цвіт московської кінноти, що відбув щасливі походи 1654 і 1655 років, загинув в один день, і ніколи вже після того цар московський не був у силі вивести в поле такого блискучого війська. В жалобній одежі вийшов цар Алексій Михайлович до народу, і жах напав на Москву. Удар був тим тяжчий, що був несподіваний!.. Трубецькой, на якого покладали найбільше надій, муж на війні щасливий і ворогам страшний, згубив таке величезне військо! Після здобуття стількох міст, після здобуття литовської столиці, царська столиця Москва тепер затремтіла за свою власну безпеку: з наказу царя люди всіх станів поспі-

шили на земляні роботи для укріплення Москви...”

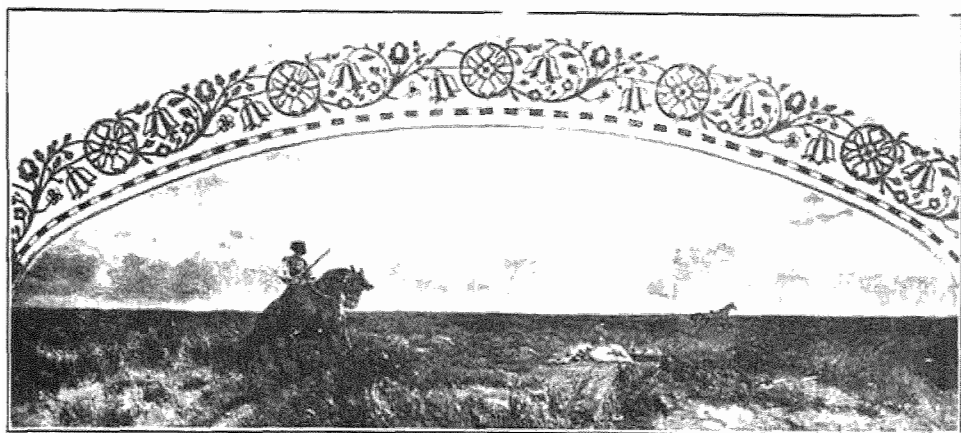
Перед Виговським була відкрита дорога на Москву, і цього походу чекали з острахом не тільки в Московії. Завершення великої української перемоги походом на Москву сподівалися у світі і в Україні. Але гетьман з цієї великої нагоди не скористав, чи точніше, не мав можливості скористати. Замало часу він мав, володівши не цілих два роки, щоб закріпити Україну не тільки зовнішньо, але передусім внутрішньо, щоб консолідувати її, розбиту міжусобицями і московськими інтригами. Слова з Шевченкового „Іржавця” про те, що пожали б були українці пшеницю, „якби були одностайне стали”, можна

відносити не тільки до Мазепи і хвастівського полковника Палія, але й до Виговського, і всіх отих Цюцюр, Сомків, Золотаренків і Брюховецьких, що потягнулися під руку московського царя, запобігаючи маєтків, влади і братньої крові.

Не дозволила використати оwoчів такого світлого в історії взаємин Польщі й України моменту, як був ним Гадяцький Трактат, що попередив Конотопську перемогу, з другого боку, сама ж таки польська сторона, провідні польські кола того часу. Після урочистого акту запрясяження Гадяцького договору і відспівання „Те Деум” у варшавській катедрі св. Яна у поляків взяли гору короткозорість, неґація і ненависть до всього, що українське. На місце Бенковських прийшли Степани Чарнецькі. Польську політику супроти України почали знов визначати такі факти, як розстріл Івана Виговського польським полковником Маховським, вчинений у змові з Тетерею, чи пацифіка-

ційні рейди Степана Чарнецького по Україні, того Чарнецького, що наказав вирізати все населення містечка Ставище і викинути з домовини в Суботівській церкві тлінні останки Богдана Хмельницького.

Після великої і далекоюсяжної спроби Виговського визволити Україну з-під залежності і встановити її державну суверенність, настала злої пам'яті доба руїни. Але ні вона, ні всі екстермінаційні заходи займанців не знищили „шалених дум і замислів” цього великого державного мужа, одного з найсмівливіших і найпо-свідовніших реалізаторів політичних заповітів Хмельницького. Ці замисли відродилися потім у політичних і мілітарних починах і діях великого гетьмана України Івана Мазепи, а ще пізніше — вже в 19-му і 20-му сторіччях — стали основними гаслами українського незалежницького руху, продовжуваної сучасним українством боротьби за незалежність і державну суверенність України.

Портрет Гетьмана Івана Мазепи з Грінгольмської Колекції
в Національному Музеї в Стокгольмі (зберігається під ч. 497)

ДО ПОРТРЕТУ МАЗЕПИ

Написав Євген Маланюк

Це відзуги, взитатись в це треба,
Розшипитись еством у цім сенсі:
"Plustrissimus Dominus Mazepa
Dux Cohortis Zaporoviensis."

Срібна гуприна, голо пророге,
Ні, не порожній зір Нюби, —
Зимні телескопічні озі
Багать майбутнього буряні доби.

В панцер закуто груди і плегі,
Тінню за ними — спалені крила.
Серце юне і тіло стареже
Пурпур і бронза окрили.

Риму козацького сивий Марсе!
Чули століттями, віщий гетьмане,
Гул погребовий полтавського
маршу
Крізь Петербургу затруті тумани.

Квітень не всує спалахнув у Сізні
О, імператоре мідних літ, —
Візна пам'ять плегам владизним,
Що обіймали блакитний міт.

ГЕТЬМАН ІВАН МАЗЕПА

ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ ВЕЛИКОГО ГЕТЬМАНА

Написав д-р Василь Луцив

І. ЮНІСТЬ ІВАНА МАЗЕПИ

Рід Мазеп-Колодинських дуже старий, військово заслужений і походить з української шляхти. Батько пізнішого гетьмана, Степан-Адам, був власником сіл Мазепищі і Триліси. У часі Хмельниччини він офіційно пристав до козацької старшини і був призначений білоцерківським отаманом. Пізніше належав він до однопольців Виговського і був гарячим прихильником Гадяцької унії.

Мати гетьмана з українського шляхетського роду Мокієвських. Вона відома щирим патріотизмом та глибокою релігійністю. По смерті мужа була ігуменею київського Флоро-Вознесенського монастиря та настоятелькою Глухівського.

На підставі довгих досліджень стверджено, що Іван Мазепа народився 20 березня 1632 р. в с. Мазепинцях на Київщині, недалеко Білої Церкви. Історики вважають, що спершу Мазепа учився в Київській Братській Школі, а опісля в Києво-Могилянській Академії. Польський історик Тимко Падура згадує, що молодий Мазепа вчився у Полоцьку в єзуїтів коштом князя М. Вишневецького. Літописець Величко подав, що майбутній гетьман учився в єзуїтській колегії у Варшаві.

Зрозуміло, що юнак Мазепа, син визначного старшини Богдана Хмельницького, засвоїв не тільки добру освіту, але вже змалку вивчав козацьке ремесло і бойові закони цього лицарського ордену. Він знаменито їздив верхи і орудував шаблемою та мушкетом. Для доповнення лицарського і шляхетського знання, київський єпископ Лещинський поручив його королеві Янові Казимирові.

Спритний юнак з аристократични-

ми манерами зумів здобути собі довіру короля, і став королівським пажем. Король вислав Мазепу до Голландії для вдосконалення в артилерійському ділі. Закордоном був Мазепа три роки і, крім Голландії, завізнався з Німеччиною, Францією та Італією. В Польщу вернувся 1659 р., де його призначено до королівської прибічної гвардії. Як Польща, так і король опинилися тоді в доволі скрутному становищі. Проти Польщі виступила Швеція, Москва, Україна, Бранденбургія і Трансильванія, а проти короля сприялася доволі сильна шляхетська опозиція. Мазепа не належав до опозиції, і тому король доручав йому важливі дипломатичні місії. З тих королівських доручень Мазепа вив'язувався якнайкраще. Відомо, що в 1659 р. король вислав його з важливими документами та з усними дорученнями до гетьмана Юрися Хмельницького, але тоді вже гетьманував Тетеря, який полагав дані справи. Літом того ж року Мазепа, як королівський дипломат, возив гетьманські клейноди, маніфести, різні привілеї, відозви тощо. Ці поїздки були дуже корисні для молодого дипломата, — недарма лийпцигський журнал "Europäische Fama" писав: „Мазепа, як хитра голова, мав гри цьому найкращу нагоду вивчити державний устрій і використати все з майбутній потреб”.

Зрозуміло, що вивищення королем українського шляхтича Мазепи, викликало заздрість у королівських прибічників. Найбільшу зневагу завдав йому польський мемуарист, завадіяка і процесович Насек. Король поставився до цієї справи байдуже, і це мабуть було причиною, що Мазепа

покинув королівську службу. У 1663 р. він виїхав із королем на Україну і тут біля Білої Церкви подякував королеві за службу і залишився в матеності свого батька.

Шестилітнє перебування Мазепи в Україні, у власному маєтку і досі оповите тасмничістю. З того часу записано кілька переказів про фантастичні любовні пригоди Мазепи. Ті історії, особливо плітка про його пригоду з молодією дружиною старого шляхтича Фалібовського, послужили темою для визначних європейських поетів і письменників, композиторів і малярів. Зрозуміло, що в тих переказах небагато правди, а здебільша це Пасекова вигадка і поетична фантазія мистців слова і пензля.

2. НА СЛУЖБІ УКРАЇНСЬКИХ ГЕТЬМАНІВ

Після шестилітнього перебування у своїй маєтності Іван Мазепа став на службу в гетьмана Дорошенка. Постать Петра Дорошенка різноче виділяється на тлі сучасних йому історичних постатей. Він вів переговори з усією Європою. У гру входив турецький султан, кримський хан, польський король, московський цар і бранденбурзький електор. Навіть Людовик XIV пробував через свого варшавського амбасадора дістати від Дорошенка військову допомогу проти цісарської армії. Гетьман Дорошенко найбільше з усіх гетьманів обстоює ідею Речі Посполитої Української. Великий престиж і глибокий патріотизм гетьмана заімпонували Мазепі, і він наприкінці 1669 р. з'явився до нього на службу. Дорошенко іменував Мазепу ротмістром надвірної компанії, а опісля генеральним писарем. Деся у тому часі Мазепа одружується з дочкою полковника Семена Половця. Дітей у них не було, а дружина померла в 1702 р.

Іван Мазепа, генеральний писар Дорошенка, полагоджував усі найважливіші посольські місії. У першій половині 1674 р. гетьман вислав його до лівобережного гетьмана Самойловича з пропозицією про об'єднання України. У червні 1674 р. Мазепа виїхав з важливими документами до

Істанбулу, але по дорозі перестрів його загін запорожців і заарештував. Генеральному писареві загрожувала смерть, та кошовий Сірко став у його обороні. Він сказав: „Не вбивайте його . . . може колись він стане в пригоді батьківщині”. Мазепу повели на Січ, а з Січі Сірко передав його гетьманові Самойловичеві. Два дні перебування з ним переконали Самойловича, що Мазепа — цінна людина, і він приєднав собі гетьмана. Можна гадати, що Мазепа, права рука Дорошенка, бачивши, що ситуація того гетьмана стає з кожним днем хиткішою і що це не принесе Україні порятунку, вирішив працювати у Самойловича.

Гетьман Іван Самойлович дуже дбав про інтереси козацької старшини, яка за його гетьманування, як тоді казали, „стала новою шляхтою”. Самойлович вірив Москві, хоч та зуміла вирвати українську Православну Церкву з-під історичної зверхності царгородського патріарха і підкорила її московському, що було для України сильним ударом. Але він завжди обстоював автономні і національно-політичні права України, завжди дбав про те, щоб об'єднати Україну під одною булавою, і це йому вдалося. Щоправда, пізніше політична кон'юнктура змусила його зректися Правобережжя, але хоча він зрікся тієї землі — не зрікся народу і велів переселити тамошню людність на Лівобережжя.

Спершу Іван Мазепа не мав офіційного „уряду” і був тільки „військовим товаришем”, тобто належав до генеральної старшини без рангів, виконуючи спеціальні доручення гетьмана. Відомо, що року 1681-го гетьман вислав Мазепу до Москви для налагодження справи переселенців із Правобережжя та для репрезентації козацьких інтересів. У 1685 р. Мазепа був уже генеральним осаулом і виступав при виборі князя Четвертинського на митрополичий престіл. Пізніше він брав участь у здобуванні Чигирини. Відтепер Мазепа виступає скрізь там, де треба дипломатичного підходу чи очолювання посольських місій. Усі справи полагоджував він якнайкраще, здобув повне довір'я Са-

мойловича і навіть іноді робив заваги та засуджував помилки гетьмана.

У 1687 р. регентка Московії, Софія, вислала свого улюбленця князя Голіцина в похід на Крим. Над річкою Самарою долучився до московського війська гетьман з 15.000 війська. Татари запалили в степу суху траву, і похід не вдався. Щоб рятувати себе, Голіцин звернув вину на Самойловича — буцімто гетьман вів з татарами переговори і звелів їм запалити степ. Козацька старшина вчинила проти гетьмана змову, яку, мабуть, інспірував Голіцин, і гетьмана заарештовано. Мазепа не брав участі в змові, Гетьмана вислано в Москву, а опісля засуджено на заслання, де він і помер.

25-го липня 1687 р., після заарештування Самойловича, скликано в Козачій Діброві біля річки Коломаку раду, на якій гетьманом України обрано Івана Мазепу.

3. ГЕТЬМАНУВАННЯ МАЗЕПИ

Багато істориків припускає, що Мазепу обрано гетьманом тому, що він підкупив Голіцина. Однак, це незгідне з правдою, бо Голіцин подав козакам чотирьох кандидатів, і вибрали воли Мазепу, бо він був найпопулярніший. Недаром Ол. Гордон відмічав, що „гетьман Іван Мазепа особа найбільш здібна і улюблена козаками”.

Початки гетьманування Мазеви відзначені великими труднощами. З початком серпня почалися криваві заворушення в війську — поспільство бунтувалося проти старшини. Інша річ, що московська влада фаворизувала старшину, щоб цим способом підкорити Україну, але гетьман Мазепа низкою універсалів старався наладити взаємовідносини між старшиною і козацтвом та між козацтвом і поспільством. Гетьман Мазепа, як добрий політик, дипломат та володар, хотів насамперед закріпити південні межі держави, щоб забезпечитися від частих татарських наскоків. Він розпочав на пограниччі будову твердинь. Це занепокоїло запорожців, які діяли

незалежно і були доволі свавільні, але гетьман зумів заспокоїти їх.

У міжчасі Голіцин виступав в похід проти татар. Мазепа долучається до нього з 50-тисячною армією, але й цей похід не був удалим. Голіцин мусить вертатися до Москви ні з чим, але там перекручують факти і говорять про „надзвичайну перемогу над татарами”. Гетьман теж був тоді в Москві, де саме почалася завірюха. Прихильники Петра зробили переворот, і царем став Петро I. Гетьман побоювався за свою владу, але новий цар поставився до нього прихильно.

Гетьман Мазепа повертається в Україну і починає запроваджувати лад та порядок. Крім низки реформ та універсалів, він, як згадано, забезпечує південні межі України, а також дбає про культуру та освіту.

Працювати йому доводиться в доволі важких умовах. Проти нього твориться сильна опозиція, очолювана Жученками, Іскрою, Кочубеєм і кривим Кочубєм — Петриком.

Старший канцелярист Петрик-Іваненко тікає на Січ, а з Січі їде у Крим, де в турецькій твердині Кизикерман укладас з Кеман Мурзою союзний договір. На основі цього договору кримські й білгородські орди мали обороняти Україну від Москви і Польщі. Петрик, людина освічена й здібна, задумав зчинити повстання і створити українське незалежне князівство, оперте на мусульманський світ. Він кинув у народ низку політично опрацьованих і далекосяжних універсалів, але повстання не вдалося. Козацтво за ним не пішло, запорожці не підтримали, і він мусів залишитися на еміграції. Деякі історики вважають, що Мазепа брав тиху участь у тому протимосковському повстанні Петрика. Недача Петрика показала Мазепі, що йому треба „порости в силу” та об'єднати внутрішні сили, послаблюючи ворожі назовні.

Крім політичної праці, гетьман Мазепа бере жваву участь у багатьох боях. Забезпечивши південь України низкою твердинь, він розбудовує козацьку флотилію, а після того виступав походами проти татар. У 1695 р. гетьман Мазепа, разом з московськи-

ми військами, заволодів містами Івангородом, Астранигородом і Сінгірією. Турки, зайняті боротьбою на Угорщині, не могли тоді татарам допомогти. У травні 1697 р. Мазепа брав участь у морському поході проти турецької флотії. У половині липня 1698 р. Мазепа вирушив проти сераскірського паші і змусив його відступати за Бог. У 1705 р. гетьман провадив успішну боротьбу на Чорній Русі, за що дістав від царя найвище відзначення — орден св. Андрія. У тому ж році козаки під командою гетьмана здобули Замостя. Недарма автор „Історії Русів” писав, що Мазепа: „... завше відзначався хоробрістю, заповзятливістю та військовою вмілістю”. Сам Мазепа писав до царя в 1698 році: „На протязі 12 років я зробив 11 літніх і 12 зимових походів”.

Мазепа уживав титулу „гетьман обох сторін Дніпра”. Він завжди мріяв про об’єднання правобережних земель під одною булавою. На підставі польсько-московських договорів з 1667 та 1687 рр. Правобережжя перейшло до Польщі. Польський уряд хотів ті землі заселити, і тому сейм з 1685 р. погодився на відновлення козаччини. Гетьманом призначено недолугого Андрія Могили, але знайшлися кращі організатори, а саме -- наказний гетьман Самійло Самусь і полковники Іскра, Абазин та Палій. Перше місце зайняв Семсн Палій. Він був визначною постаттю в козацькому світі. Воєнну школу починав він під Дорошенком, був на Запоріжжі, брав участь у віденському поході проти турків, а пізніше, як хвастівський полковник, придбав собі ім’я надзвичайного колонізатора та воєвника. Він поставив собі завдання — усунути з Правобережжя шляхту і завести козацький лад. Це йому вдалося. Мазепа був повністю по стороні Палія, хоч офіційно, на домагання царя, радив йому миритися з королем. У 1704 році гетьман Мазепа перейшов на Правобережжя і зайняв його.

Невідомо, які пляни мав Палій, бо хоч він приятелював з Мазепою, але напевно й сам хотів бути володарем Правобережжя. Між іншим, полковник Самусь доносив Мазепі, що Палій

Гетьман Іван Мазепа
(Портрет роботи
О. Куриласа)

зібрав на Кошоватій раду і висловлював на ній такі речі, які свідчили про його лихий задум проти Мазепи. На домагання царя Петра, Мазепа заарештував Палія і вислав його до Москви, а полковником призначив Михайла Омельченка. Після усунення Палія, заповітна мрія Мазепи справдилася і він об’єднав під своєю булавою обабічну Україну.

4. САМОСТІЙНИЦЬКІ ДУМКИ МАЗЕПИ І СОЮЗ З КАРЛОМ XII

Великий дипломат-гетьман Мазепа у першій половині свого гетьманування був дуже законспірований, і навіть новітнім історикам трудно висвітлити його становище супроти Московії. Цар Петро I до останнього моменту не вірив у самостійницькі задуми Мазепи. Фактом залишається, що в другій половині гетьманування Мазепи обставини змінюються на некористь України. Цар вертається із закордону і починає низку реформ, які йдуть на користь Московії, а не України. Політика царя викликає обурення не тільки у Мазепи та козацької старшини, але в усього українського народу. Під час будови Петербургу цар зажадав, щоб гетьман вислав на земляні роботи козаків. Як там були умовини, видно із скарги полковника Черняка, в якій він

писав, що козаки мусять працювати у неділі і свята, що видані по 15 державних коней на полк навіть порожнього воза не вспіли витягнути; що козаки на своїх плечах по кілька верстов носять дрова; що московські офіцери безоглядно б'ють козаків і грошей їм не платять, а якщо й платять, то відчислюють побрані в минулому році; що для свого виживлення козаки випродали останню одяжину. Таких скарг сипалося до Мазепи сотні. Збереглися скарги з інфлянтського фронту, від полковника Горленка, з литовського фронту, з Познаня в Польщі, з Франкфурту над Одрою, а вже найбільше з України. Московські офіцери допускалися звірств і насильств як над козацтвом, так і над усім населенням України. Мало того, сам цар вислав гетьманові раз-у-раз безглузді накази. Для прикладу, в 1700 р. цар видав наказ вислати в Лівонію, на підмогу Августові, козацьку допомогу. Гетьман тількищо вирядив охотників під проводом наказного гетьмана, полтавського полковника Іскри, аж тут приходить наказ — не треба вислати. Гетьман не успів усіх розпустити, а тут новий наказ — йти йому самому з 10.000 війська. У серпні наказано не йти зовсім. Гетьман розпустив козацтво на польові роботи, аж тут цар звелів негайно вислати 12.000 війська. На тому не кінець: цар наказав віддати Польщі Правобережжя.

Мазепа завжди прямував до об'єднання України, здобув і закріпив при собі Правобережжя, а тут цар „велиць” віддати з таким трудом здобуті землі, щоб коштом розшматованої України купити собі поміч поляків у боротьбі із шведами. Але то ще не все. Гетьмана повідомляють, що цар приобіцяв герцогові Марлборо (предок Вінстона Черчилля) Київське князівство, якщо той доведе до успішних переговорів із Карлом XII. Князь Меншіков, малописьменний бублейник, також не поступався і теж мав охоту стати українським князем, про що голосно говорив на одному прийнятті. Що ж лишалось Мазепі, який і так ніколи Москві та її володарям не грівав? Мазепа зважився остаточно

зірвати з Московією і почав шукати гідного союзника.

До цієї постанови дійшов він давно, але свій задум проводив дуже обережно.

У жовтні 1704 р. гетьман Мазепа в'їздить у Батурин як дійсний володар обоїчної України. Тоді то починається його велика любов до дочки генерального судді Кочубея — Мотрі. Мотря теж кохас Мазепу, але батьки не погоджуються на шлюб. Мотря тікає з дому до Мазепи, але шляхетний Мазепа звертає дочку батькам, не зважаючи на її волю. Тепер він все ціло віддається служінню великій сирасі — визволенню України. Мазепа, передбачливий політик і гнучкий, мов дамаська шабля, дипломат, не квапився з реалізуванням свого задуму. Сторонній глядач не міг нічого підозрілого замітити, а внутрішній доказати. Він вирішив легко своїх позицій не здавати, і тому протидіяв цареві.

Правобережжя гетьман Польщі не віддав. У жовтні 1705 р. козаки — як пише О. Гордон — під командою Мазепи, який у тому часі був у доброму порозумінні з королем Швеції — зайняли Замостя. Роки 1705-1706 були для царя Петра чимраз гірші. Карло і польський король Лещинський вислали до Мазепи кількох посланців, що мали намовити його зірвати з царем.

У міжчасі старшина потаємно нараджувалася, як визволити Україну. Гетьман до часу мовчав, але коли московське вмішування дійшло до нестерпних меж (князь Меншіков, без порозуміння з гетьманом, став видавати козацтву накази), у жовтні 1707 року під присягою втасмичив у свої задуми Пилипа Орлика.

Є дані твердити, що гетьман активно підтримував булавинське повстання проти царя Петра на Дону. Щоправда, тоді ще не надійшла відповідна пора, і він мусів, на вимогу царя, буцімто допомагати в його „ліквідації”, висилаючи на Дон козаків.

Назверх між Мазепою і Петром була якнайкраща згода. Цар довіряв гетьманові — про це свідчить лікві-

дація донощиків на Мазепу, особливо Іскри й Кочубея.

Вкінці Карло XII з своїм військом увійшов в Україну. Цар кликав Мазепу, щоб він злучився з генералом Інфлянтом на Стародубщині. На нараді старшини відкрито заявили: „Не йти! Посилай до короля шведського послів і прохай протекції”. Старшина була вже втаємничена в задуми гетьмана і, лявіруючи між царем і Карлом, чекала нагоди, щоб з'єднатися з Карлом. Зрозуміло, що переходу не можна було зробити відразу, бо на Україні були переважаючі сили московських військ, а в додатку, ще поки Карло вирішив увійти в Україну, цар забрав від Мазепи найкращі війська і розкинув їх по різних фронтах. Небезпечна гра доходила кінця, треба було вирішати, бо злочасне кільце замикалося. 3-го жовтня Меншіков зажадав, щоб гетьман приїхав до нього на раду. Мазепа вислав посланця, який заявив Меншікову, що гетьман лежить смертельно хворий. Меншіков рішив сам приїхати до гетьмана. Ждати не було чого. Мазепа їде в Батурин, видає наказ про оборону сердюцькому полковникові Чечелеві і гарматному осаулові Кенігсеску, а сам їде з військом до шведського табору.

5. МАЗЕПА В БОРОТЬБІ ПРОТИ МОСКВИ

У неділю ранком 24-го жовтня 1708 р. Мазепа навіки попрощався із своєю столицею — Батурином, переїхав на другий бік Сейму, переправився через Десну і разом з військом, якого було чи не біля десяти тисяч (історики начисляють від кількох до дванадцятьох тисяч), злучився з армією Карла XII.

Карло радісно прийняв Мазепу. Сучасник Нордберг згадує, що Мазепа був щоденним королівським гостем, і вони спільно нараджувалися над біжучими справами.

29-го жовтня царські війська переправилися через Десну. Карло з Мазепою були ще тоді в Гірках. По якомусь часі вони поспішили на вируку Батурина, але вже було запізно. Москалі зруйнували столицю, а оборонців жорстоко мучили й мордували.

Український історик М. Андрусак пише, що тоді полягло 3.000 москалів, а 1000 козаків пробилися крізь ворожі застави і подалися на розшуки гетьмана.

Метою Карла і Мазепи було рушити на Москву, а щоб цього добитися, треба було зберегти цілість власних військ для рішучого удару на Петра. Рівночасно вони старалися завдати якнайбільше сильних, несподіваних атак ворогові.

Гетьман Мазепа вислав у той час на Україну цілу низку листів та універсалів, виказуючи насильства та віреломство Московії над українським народом. Цар Петро протидівав. Він скликав „козацьку раду”, звелів обрати нового гетьмана, на Мазепу кинув анатему, а в усіх селах і містах порозоставляв свої власні військові залоги.

Над мазепинцями жорстоко, не людськи розправлявся.

Петро I мав силу, бо зайняв більшість України і його боялися, а Мазепа мав за собою симпатії, як згадують історики тих днів. На його заклик перекрадалися до нього численні козаці відділи — нерідко по кілька тисяч. Зима 1708-1709 рр. була надзвичайно суворою — птиця мерзла на льоту. Шведські війська зле одягнені, без відповідної кількості харчів, мерзли й мерли тисячами...

Карло шукає нових шляхів на Москву. Він їде в напрямі Харкова, але передчасна відлига стає на перешкоді. Доводиться завертати на Ворсклу. І тут вириває плян облоги Полтави.

12-го березня запорожці вирішили пристати на бік Мазепи і Карла. 26-го березня кошовий Кость Гордієнко злучився з військами Мазепи. Приблизно в той час Мазепа уклав договір із Карлом. Обидва володарі спільно працюють, щоб заключити союз із турками й татарами. Цар Петро цьому протидівав, підкуплюючи одних і других, обіцяючи козакам ласку, народові повні права, а непокірних жорстоко караючи. Чималим ударом для козацтва була вістка про зруйнування москалями Запорізької Січі.

Вислід облоги Полтави — головна битва і велика програна гетьмана Мазепи, українського народу і Карла XII. У додатку лиха напередодні баталії Карла ранено, і він не міг сам видавати команди. Командантом король призначив зарозумілого маршала Реншільда. 27-го червня почалася атака на московські редуты. Початки були дуже успішні. У московському таборі постало замішання, яке кожної хвилини могло перейти в паніку. Але Реншільд велів своїм військам відступати. Москалі прийшли до себе. Цар велів Меншікову з 10.000 військом ударити на шведів і козаків, і вони розбили частину корпусу Роса. У шведському таборі постало замішання. Почався спір між двома суперниками — головнокомандувачем Реншільдом та маршалом Левенгавптом. Кілька помилок, от хоч би те, що кінноту залишено в запіллі армії, привели до поразки. Шведи і козаки не витримали московської атаки і почали тікати. Москалі перемогли навалюю своїх військ. Почалася жахлива катастрофа.

Мазепа ясно бачив, що все пропало, і радив відступати у володіння Туреччини. Левенгавпт підтримав цю думку. Карло спершу перечив, але потім згодився. Відступ шведсько-козацьких військ відбувався в повному бойовому порядку. Незабаром вістові донесли, що зближаються царські війська. О півночній годині вечора гетьман Мазепа і його друзі-козаки переправляються за Дніпро. Карло призначає Левенгавпта головнокомандувачем позоставлених військ, а сам в оточенні кількох штабових старшин та двох тисяч охорони вирушає за гетьманом у сторону Туреччини.

Левенгавпт, зламавши обітницю, дану королеві, не робив спроби спро-

тиву, але 2-го липня „виступив проти наказу й військового обов'язку” — і довів до капітуляції. Полтавська поразка на довгі роки припала незалежності України і раз на завжди розбила значення Швеції як могутньої великодержави.

Гетьман Іван Мазепа і король Карло XII з останками своїх військ мчали дикими степами. Ранком 15-го липня вони добилися над Бог. Паша допоміг їм переправитись на другий бік, і гетьман та король опинилися в турецьких володіннях. Вони отаборилися в Бендерах. Петро через свого посла Толстого пропонував за видачу Мазепи триста тисяч талерів. Падішах пропозицію відкинув. Тоді Петро став пробувати намовити Карла до миру на догідних умовах, щоб тільки він видав Мазепу. Але й король відкинув нечесну пропозицію.

Мазепа, потрясений поразкою, важко захворів. Він уже не підводився з ліжка. Хворий, лежав у Варниці, на передмісті Бендер. Увечері 2-го жовтня, під гук розгнужаної стихії — над Бендерами йшла громоваця — відійшов у вічність гетьман України Іван Мазепа. На його похороні був присутній запорізький кошовий Кость Гордієнко. Решта старшин була в Ясах і її повідомлено про смерть гетьмана щойно 7-го жовтня. Старшина забажала справити своєму гетьманові величний похорон і звернулася в тій справі до Карла. Тлінні останки великого гетьмана персезезено з Варниці до Галацу, де й поховано в храмі монастиря св. Юрія. До майбутнього належить персезезти тлінні останки світлої пам'яті гетьмана Івана Мазепи у вільний Київ і з пошестю поховати в Пантеоні найкращих синів нашої нації.

Торонто, липень 1958 р.

РЕГАЛІОМ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Написав Роман Смаль-Стоцький

В 1937 році, дня 14-го жовтня, екзильний уряд Української Народної Республіки проголосив постанову про те, що збережений по Великому Гетьманові Іванові Мазепі нагрудник, т. зв. мощехранительниця, має бути „видимим знаком гідності кожночасного Голови Української Держави”. Поданий нижче опис цієї пам'яткової мощехранительниці був надрукований проф. Романом Смаль-Стоцьким того ж року в 40-41 чч. паризького „Тризуба” і передрукований в Літературно-Науковому Додатку „Нового Часу” 1 листопада 1937 р.

В історії української культури, а передусім мистецтва, доба Мазепи, як підкреслив Д. Антонович, — це друга золота доба українського мистецтва, по незабутній першій добі, пов'язаній з могутньою Руссю-Україною та її володарями Володимиром Великим і Ярославом Мудрим.

Та коли в тій першій добі Україна

стояла під переможним впливом Візантії й використовувала її мистецькі досягнення, переплітаючи їх багатим народним українським орнаментом, то доба Мазепи спрямовує Україну на захід Європи, що її культура розвивалася під впливом старого Риму.

Ті впливи Заходу знаходять у тако-

Санктуарієм Івана Мазепи визнаний постановою уряду УНР в екзилі з дня 14 жовтня 1937 знаком гідності кожночасного голови Української Держави

го великого знавця мистецтва, яким був Мазепа, невисипуючого протектора. Під його булавою розцвіла наша архітектура в українському барокко, в незлічимох творах ожили малярство та гравюра, всюди по Україні повиростали фундовані ним церкви. Був Мазепа фундатором багатьох речей мистецтва і загрою, серед яких у першій черзі вирізняються — Євангелія арабською мовою і велика срібна плащаниця в Єрусалимі.

Вже ті пам'ятки вказують на те, що при дворі Мазеви разом з таким майстром-графіком, як Мигура, мусіли бути й майстри золотарського мистецтва, що також зацвіло пишним квітом за його гетьманування!

Доля зберегла нам по сьогодні один чи не найцінніший клейнод тої доби, а саме мощехранительницю-нагрудник Мазеви.

Цей нагрудник подарував гетьман перед своєю смертю своєму наступникові Орликіві, як подас спогад, зв'язаний з тією пам'яткою. А родина Орликів у тяжкій скруті продала цей клейнод, мабуть, у Кракові, де й закупив його один з колекціонерів з України. В родині цього колекціонера переховувалася ця мазепинська пам'ятка, як дорожочинний спогад Мазепинської доби.

Пам'ятки тої доби Москва намагалася знищити всіма засобами. Зруйновано Батурин, палати Гетьмана, нищено образи й ікони, — й тільки випадково дійшли до нас такі пам'ятки, як велика гравюра на шовку, яку зашило було у фелон православною Владики й яка тепер знаходиться в музеї Красінських у Варшаві.

Коли розпочалося по Полтаві варшавське нищення всього мазепинського, мощехранительниця Мазеви мала найбільше виглядів, що збережеться: своїм розміром і тривалістю шляхетного металу.

*

Короткий опис пам'ятки такий: пам'ятка представляє з себе форму пря-

мокутника з відрізнаними кутами в розмірі: довжина — 65 мм. ширина — 45 мм., грубість — 10 мм., викута з щирого золота й має нагорі кільце, в яке закладалася стрічка, чи нашийний ланцюг, а надолі є шрубка, що по розшрубованні відчиняє мощехранительницю.

Обидві сторони багато емальовані. По обох сторонах навкруги біжить золотавий орнамент на гарному тлі, що, мов чорна рама, відразу унагляднісе ясно середину.

З одного боку „Спаситель на хресті” і над ним угорі напис латинкою (I. N. R. I.) і надолі адамів череп і кості. З обидвох сторін хрест прикрашений емалем: червоновим орнаментом винограду, зеленим стилізованим листям, яке виповнює й горішні кутки хреста. З другого боку представлені серед подібного орнаменту, прикрашені ще блакитними незабудками нагорі, приладдя муки Христової, а надолі герб Гетьмана на ясноморожевому тлі, оздоблений його ініціалами на ріжках І(ван) М(азепа) Г(етьман).

Виринає питання, якої роботи ця пам'ятка? Чи це праця золотарства київського, чи чужого, може венеціанського, а може це твір вірменолвівських майстрів при дворі Мазеви? Про це не беруся тут судити. Хай наші знавці історії золотарського мистецтва скажуть тут своє слово.

В кожному разі мощехранительниця — це розкішна пам'ятка старого золотарства. Вона красномовно вказує на високий рівень золотарського мистецтва при гетьманському дворі, вона є прегарною ілюстрацією-мініатюрою доби українського барокко, в осередку якої стоїть Мазепа, що його сучасники всличали „найпершим сином України, драгоцінною окрасою і справжнім благодітелем, будівничим батьківщини”.

Ця реліквія, яка знаходиться під опікою Президента УНР в екзилі, дорога нам не так своєю мистецькою красою, як тим, що вона зв'язана з пам'яттю і чином Івана Мазеви.

ПОЛТАВСЬКА БИТВА І Ї НАСЛІДКИ ДЛЯ УКРАЇНИ

*Написав Павло Шандрук
Генерального Штабу генерал-поручник*

Військова історіографія та історія воєнної штуки не зараховують Полтавської битви до тих 18 битв, що вирішили судьбу народів на Евро-Азійському континенті. У висліді тих битв прийшло до розквіту державної могутності для переможців та занепаду її на століття або й назавжди для переможених.

Треба б думати, що Полтавська битва не заслужила на відповідне її трактування у військовій історії лише тому, що Східню Европу вважалося тоді ще досить „незнаною землею”, і західня цивілізація не виявляла спеціального зацікавлення проблемою Сходу Європи. А тим часом там народжувалася і, не зважаючи на зовнішні та внутрішні політичні струси, кріпшала нова сила — московська держава. Полтавська битва принесла Московщині гегемонію в Східній Європі, великодержавну позицію в світі і водночас на кілька віків завалила державу українського народу й спровадила до рівня другорядних держав Швецію та Польщу. Це були ті безпосередні наслідки тої битви, а в дальшому бігу часу, навіть не зважаючи на певні форми державно-політичного та цивілізаційного декаденсу Московщини, особливо на полі мілітарних вартостей, що виявилось дуже яскраво в обох світових війнах, вона здобула собі підстави для дальшої імперіалістичної експансії в тій чи іншій формі.

У XVII стол., особливо в його останніх роках, у Московщині було досить струсів внутрішнього порядку, які вмilo й енергійно зліквідував молодий московський цар Петро I. Зміц-

нивши силу царської влади всередині, Петро скерував енергію московського народу на проблеми зовнішнього політичного порядку, щоб здобути для нього відповідну позицію в Європі, перейняти культурні та цивілізаційні надбання Заходу, а також в такий спосіб заабсорбувати увагу незадоволених, яких не бракувало серед панівних верств Московщини, і тим унешкідливити їх. Петро добре орієнтувався в можливостях своєї держави і розумів, що основною гарантією всіх його замірів та постулатів може бути лише збройна сила. Для її розбудови та модернізації він, як знаємо з історії, не ощаджував ані власних сил, ані засобів, ані людей. Уже за короткий час свого панування він побачив московську державу такою сильною, що міг розпочати реалізацію проблем економічної та політичної експансії. Очевидна річ, що вже і в тому часі ті проблеми були тісно між собою пов'язані — збільшення економічних ресурсів давало засоби для розбудови мілітарної потужності, яка забезпечувала внутрішню стабільність і створювала сприятливі умовини політичної експансії.

Наступ Московщини на південь був утруднений, бо треба було б силою усунути з дороги Українську Державу, хоч вже й пов'язану тоді в певних формах з Московщиною. Треба було б рахуватися з опором Держави Донських Козаків. Мабуть не помилюлося б опору Молдавії та Волощини, які разом з Кримським Ханатом становили авангардну силу могутньої тоді Оттоманської Порти, себ-

то треба було б рахуватися з konieczністю тяжкої боротьби власне з нею. Зрештою і Польща не дивилася б ласкавим оком на посування Московщини на південь, незалежно від того, що була вона ослаблена своїми внутрішніми заколотами.

Найдодішнім напрямком для московської експансії видавалося Петрові Балтійське море, як ключ до виходу на захід. Але тут в засаді стояли на перешкоді заінтересованія Швеції, що міцно трималася традиціями Густава Адольфа, посідаючи простори на південно-східних берегах Балтики, так зв. Інфлянти, що на них претендували в однаковій мірі Польща і Данія (за часів російських — Естляндія, Лівляндія і Курляндія, по першій світовій війні Естонія і Латвія). Швеція вже була у війні за ті посілості з Польщею й Данією і тому в оцінці Петра у тім напрямі були шанси скорше „прорубати вікно до Європи”. Він уклав союз з Польщею і Данією проти Швеції, яким розпочато т. зв. Велику Північну Війну. В засаді головними противниками в тій війні були Карло XII і Петро I.

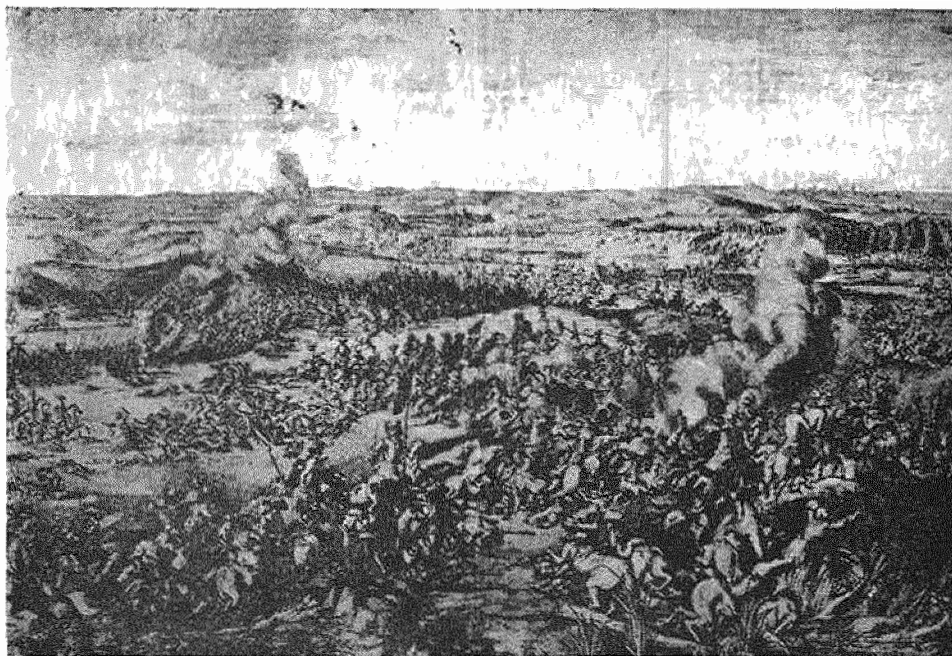
Для з'ясування політичного і стратегічного наставлення обох противників треба подати хоч коротку їх характеристику.

Карло XII народився у р. 1682, а вже в р. 1697-му, себто маючи 16 літ, з власної волі обняв шведський престіл. Він одержав досить старанну хоч незакінчену освіту, зачитувався римськими істориками, що описували походи і перемоги Ганнібала, обох Сципіонів, Цезаря. Читав їх навіть у походах, навіть напередодні битв. Він провадив дуже скромне, спартанське життя, — займався фізичними вправами, бо був фізично слабovitий. У битвах ніколи себе не ощаджував.

Характеристика Петра I є, мабуть, більше знаною. Він одержав теж старанну освіту, яку доповнив у теорії й на практиці, зокрема в морській практиці (Голляндія) на Заході. Зачитувався діями великих полководців. Був дуже сильний фізично і дуже нестримний. Усі справи планував

розважливо, по-німецьки, бо мав у жилах німецьку кров. В боротьбі зі своїми внутрішніми ворогами був безпощадний, а своїх прихильників щедро винагороджував. Девіза його життя змістилася в словах маніфесту, виголошеного ним напередодні Полтавської битви: „А о Петре ведайте, что жизнь ему не дорога, жила бы Россия”.

Від р. 1699 (1700 ?) Швеція вже була у війні з Данією і Польщею за ті власне Інфлянти. Карло для їх оборони вирішив розбити союзників ступнево, і спершу звернувся проти Данії. З великим експедиційним корпусом (12,000 воїв) він несподівано з'явився перед Копенгагою і майже без бою змусив Данію до капітуляції. Тим часом Петро скористав з тої ситуації, яка ніби так знаменито полегшувала його пляни, і пристав до того союзу проти Карла. В стратегічній оцінці пляну Петра треба бачити ясну думку — Данія і Польща заабсорбовані боротьбою проти Карла, себто ані вони, ані він не матимуть відповідних сил, щоб протиставитися інвазійним замірам в прагненні опанувати побережжя Балтики. Після перемоги над Данією Карло перекинувся на Інфлянти, де взяв на себе провід над військами, що боролися проти москалів під командою Реншільда і Левенгавта. У битві під Нарвою 20 листопада 1700 року Карло наголову побив москалів. Залишивши по тій битві для оборони Інфлянтів Левенгавта, Карло вирушив у Польщу проти Августа II. Частина польської шляхти під проводом С. Лещинського і Любомирського (рокош), виступила проти Августа, і 19. 7. 1704 р., коли дійшло до рішальної битви під Клішовом, Август зрікся корони і виїхав до Саксонії, бо був одночасно електом саксонським. Карло переслідував Августа і змусив його підписати мир в Альтранштадті. У Польщі під тиском Карла обрано королем Лещинського, і там розпочалася міжособна війна між прихильниками Августа і Лещинського. В кожному разі, Карло своєю стратегією досягнув першу політичну

**Бій під Полтавою
(Французька гравюра початку 18-ого ст.)**

ціль — розбив союз і побив союзників Петра, який залишився сам „на полі бою”. В тих політичних і стратегічних обставинах зродилася генеза Полтавської битви.

*

На протязі дванадцяти років гетьманування, себто до часу Північної війни, Мазепа здобув собі довір'я у Петра, який обдаровував його великими почесними до ордену Андрія Первозванного включно. Треба сказати, що така тактика Мазепи, з огляду на українську державну рацію, була правильною, бо він мав можливість піднести Україну до певного добробуту, усправнити діяльність державно-адміністративного апарату та вживати заходів до розвитку культурного і соціального життя українського народу. А що під кожним оглядом було найголовніше, то те, що через свої стосунки з Петром Мазепі вдалося обмежити сваволлю московських резидентів і добитися зменшення московських залог в Україні. Безперечно не без впливу на таке обмеження вже

в дальшому, після вибуху Північної війни, була потреба війська для війни, і тоді власне найбільше проявляється запобігання Петра перед Мазепою. Доноси Забєли, Петрика, Кочубєя не мали впливу на Петра. 1705-го року Петро доручив Мазепі командувати своїми полками у виправі до Польщі, щоправда, в складі корпусу Баура. І власне тоді, як припускає історіографія, Мазепа зіткнувся з намовою своїх колег із єзуїтських студій передатися на бік Лєщинського. За це Лєщинський ніби обіцяв Мазепі зробити його князем України. Також якийсь висланець Карла ніби обіцяв Мазепі приєднання до України князівств Полоцького і Витебського (?). Безперечно якісь розмови були в зв'язку з усе зростаючими вимогами Петра про висилку військових контингентів на допомогу москалям, про надсилання військового майна, транспортних засобів, харчів та ін., що лягало нестерпним тягарем на населення України. Також, від полковників вимагав Петро драконівських заходів, щоб змусити ук-

раїнську людність виконувати московські контрибуції. Найближчі до-радники Мазепи, генеральний пи-сар Орлик, генеральний осавул Вой-наровський, полковники, сотники зі свого боку наполягали на гетьмана, щоб скористав із послаблення Мос-кви і зірвав з нею. Але Мазепа таїв-ся зі своїми думками, бо мав у своїй практиці попередні доноси. Є фактом, що Мазепа не об'єднав навколо себе, як носія державности України, всіх своїх підлеглих полковників. Навпа-ки, крім згаданих вище, виступили проти Мазепи полковники Миревич, Миклашевський, С. Палій, яких за-брали в свої руки москалі.

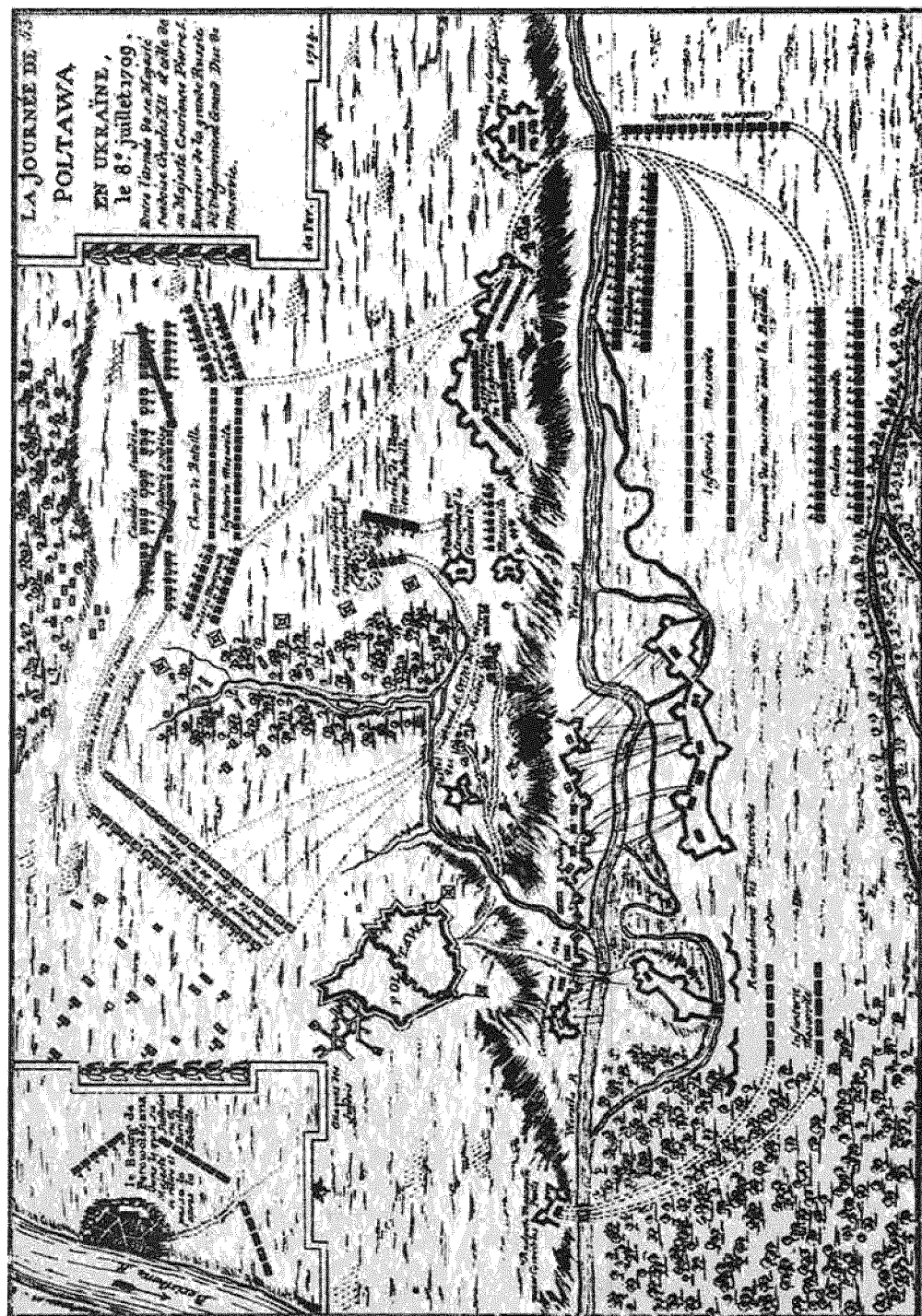
В таких обставинах Мазепа вже, мабуть, в р. 1705 під час перебуван-ня в Польщі прийняв рішення висту-пити в союзі з Карлом проти Петра, щоб зірвати будь-яку форму зверх-ности Москви над Україною. Але не-ма дивного в тім, що прагнув він за-безпечити Україну від боротьби сам-на-сам з Московією, і тому поставив Карлові вимогу, щоб той з'явився в Україні з військами для забезпечення її. Зрештою, поява Карла в Україні ніби з власної волі створювала нові політичні претексти на користь Ма-зепи. Остаточне рішення Мазепи, тре-ба думати, було підсилене ще новими клопотами Петра — 1705 року підня-ли боротьбу проти Москви астрахан-ські козаки, протягом 1705-1709 рр., тяглося повстання башкирців, 1707 року підтриманий запорожцями, роз-почав війну проти Москви за визво-лення Дону отаман Булавин.

Наприкінці р. 1708 Карло з війсь-ком — 33,000 піхоти і 9,000 кінноти — вирушає в Україну, хоч Мазепа й далі на вимагання Петра висилає українські війська на поміч Петрові, щораз більше ослаблюючи себе. Пар-тизанською війною і опором більших укріплених міст Петро змушує Карла виминати ліпші дороги і посуватися через Оршу на Стародуб-Суми-Гадя-че. Мазепа, залишивши в Батурині Чечеля з 5,000 козаків, зі своєю при-бічною охороною і з кіннотою Лубен-ського полку в числі 4 тисяч коза-ків вирушив назустріч Карлові. 3-го

вересня з'єднується з Карлом в с. Ор-лівка на Десною. Правдоподібно звід-ти, після обговорення положення. Карло висилає наказ Левенгавптові, якого залишив для оборони Інфлян-тів, щоб той з корпусом в 15,000 во-яків ішов визначеною дорогою в Ук-раїну на поміч. Шереметєв допав Ле-венгавпта під с. Лісною (коло По-лоцька) і 9-го жовтня розбив той корпус. Левенгавпт з 3,500 кінноти прорвався і приєднався до Карла вже в грудні у районі Прилуки. Шерем-етєв ішов по слідах Левенгавпта, а далі безпосередньо перешкоджав ру-хам Карла, нападаючи на його тиль-ну оборону.

Сувора зима перервала операції го-ловних сил противників. Натомість Меншиков обложив Батурин, по кіль-кох тижнях облоги здобув його і на-казав населення, не виключаючи ді-тей і жінок, вирізати, а місто спали-ти. По всій Україні запанував мос-ковський терор.

За порадою Мазепи союзники ви-рушили далі на південь і в районі на північ від Полтави, недалеко м. Опі-шні, заклали табір, де могли розра-ховувати на здобуття необхідних хар-чових засобів, брак яких гостро від-чували шведи. В плянах Карла і Ма-зепи Полтава мала бути оперативною підставою для їх військ з огляду на її концентричне положення на розга-лужних дорогах. Полтаву оборонили т. зв. інвалідні московські роти (стар-шого віку вояки) в силі 4,500 піхоти під командою Келліна, який, крім того змусив українське населення ви-ставити 2,500 „добровольців”. Карло вирішив здобути Полтаву і відрядив для її облоги 4 батальйони при 4 гарматах. Перші спроби здобути Пол-таву Келлін відбив з великими для нього втратами. Тоді Карло наказав побудувати навколо Полтави шанці, щоб систематичною облогою змусити Келліна піддатися. Під кінець третьо-го місяця облоги москалі, яких вна-слідок браку харчів, амуніції і вели-ких втрат, залишилося біля 800 ще здатних до оборони вояків, трима-лися останніми силами. Келлін через посланців, що прорвалися через

Плян бою під Полтавою зроблений картографом де Фером в 1714 році
 Із колекції: Б. Кравцева

шведські пости, добивався від Петра допомоги або звільнення від облоги, загрожуючи необхідністю піддатися.

У той час Карло і Мазепа провадили переговори, щоб здобути собі союзників. В першу чергу приєднався до Мазепа запорізький кошовий Кость Гордієнко, ще взимі приславши під Полтаву два курені запорожців — біля 800 козаків, яких зараз же вжито для облоги Полтави, звідки Карло забрав свої два батальйони. Далі Карло і Мазепа вислали посольства до Туреччини та Криму, щоб дістати їхню поміч, але — безуспішно. Звернення Карла до Лсцинського також не мало успіху, бо польські війська під польним гетьманом Снявським були зв'язані московським корпусом Гальца.

З початком весни 1709 року почалися бойові акції противників. Карло висунув свої забезпечуючі сили на лінію Гадяче-Ромен-Прилука, а головні сили зосередив на північ від Полтави в районі Будищі-Решетилівка. Крім того, для забезпечення переправ через Ворсклу під Полтавою, звідки могла надійти підмога для Келліна або більші московські сили могли вийти в запілля розташування шведів, тримав 2,000 піхоти при двох гарматах. Диспозиційні сили Карла на випадок генеральної битви складалися з: 28 батальйонів піхоти — біля 17,000 вояків, 22 полків кінноти — біля 11,000 верхівців (в тім числі понад 3,000 Левенгавпта, що приєдналися до Карла після бою під Лісною) та 34 гармати. Шведське військо на протязі зими відпочило і вже мало досить харчів, бо адміністрація Мазепа організувала їх доставку. Все ж таки військо було виснажене попередніми битвами та походами, а що найголовніше — не мало подостатку артилерії та амуніції. Моральний стан шведського війська не був високий ще й з огляду на перебування його в чужім краю. А проте, треба було пам'ятати, що то були ветерани попередніх воєн з величезним досвідом та бойовою вправою і з полководцем, що ще не знав поразок.

Українське військо після переведення побору, пов'язаного з великими труднощами, бо молодші віком люди вже були в московському війську поза межами України, а старші ухилялися від побору під впливом чуток про страшний московський терор, — складалося разом із запорожцями з 2,600 піхоти і 6,000 кінноти при 14 гарматах, з яких 4 доставили запорожці.

Разом Карло і Мазепа мали 36,000 піхоти, 17,000 кінноти і 56 гармат.

Московські сили, над якими головну команду з весною 1709 р. обняв Петро, після остаточного злучення корпусів Меншікова і Шереметєва, склалися з 56 батальйонів піхоти (47,000 солдатів), 17 полків кінноти (14,000 верхівців) і 78 гармат. Протягом зими московські війська стояли на зимових кватирах у районі Охтирка-Конотип-Ніжен. З початком весни до Петра приєднався полковник Скоропадський (тимч. гетьман) з 3,700 піхоти і 500 кінноти. З тої кількості Петро скерував відділ під командою Ренна до Черняхівки на східньому березі Ворскли, щоб забезпечити своє розташування від можливої спроби Карла вдарити зі сходу. Скоропадського він вислав далі на південь до Білоцерківки, щоб утруднити Мазепі збирання харчів, відтинаючи його від багатих на харчові засоби околиць. Для запевнення вірності Скоропадського приділив до нього два московські кінні полки. Московське військо під тактичним оглядом не могло рівнятися до шведського, але воно вже теж мало вправу і було вдержуване в суворій дисципліні; його моральний стан трудно окреслити. Петро ще очікував на прибуття підкріплень в силі 30,000 калмиків, але вони спізнилися і участі у битві не взяли.

З початком травня Петро підсунув Ренна до Крутого Берега, а головні сили перепровадив на правий берег Ворскли, в район сіл Семенівка і Петрівка за 8 клм. на північ від Полтави, наказуючи побудувати тут міцні польові укріплення. Через кілька днів після того, одержавши відомості,

що калмицький корпус наближається та взявши під увагу алярмуючі вістки від Келліна, Петро рішив посунутися ще далі на південь, щоб самою загрозою наближення змусити Карла розпочати битву чи змусити його зняти облогу Полтави. Мабуть ще в той час Петро не прийняв остаточного рішення. Але вже через кілька днів після того він рішив пересунутися ще далі на південь до району с. Яківців і там побудував укріплений табір. Само зближення противників на 4-5 клм. створювало ситуацію неминучої генеральної битви, хоч ще обидва противники не виявили ініціативи до наступу.

Обидва укріплені табори впиралися своїми крилами в лісові простори — один вздовж правого берега Ворскли тягся від Полтави до Яківців, другий опирався в т. зв. Решетилівський ліс, що був значно більшим масивом. Просторині між обома лісами представляла собою досить рівну площину шириною в 5-6 клм, відкрити з півночі і півдня. Терен сприяв розгортанню битви, а лісові простори могли до певної міри забезпечувати від маневрів на крила, хоч їх не виключав, зокрема, Решетилівський ліс.

Напередодні битви, коли Карло робив реконсанс положення московського війська, його ранено в ногу, що змусило його ксрувати битвою з ношів, несених драбантами. Цей випадок унерухомив полководця в битві, що мала рішальне значення для цілої війни.

Петро не бачив потреби розпочинати битву поза укріпленнями, в чистім, так би мовити, полі, і чекав на підмогу. Бо хоч положення Полтави було досить трагічне, упадок її не вирішував положення Карла й не погіршував положення Петра, навіть коли б залага обложеної Полтави збільшила сили Карла, аджеж сила облягаючого корпусу була незначною. Петро бачив ясно, що Карло мусить розпочати битву і, знаючи низьку тактичну вартість свого малорухливого війська і свою перевагу у вогневих засобах, наказав уфортифікувати свій табір і передпілля, щоб

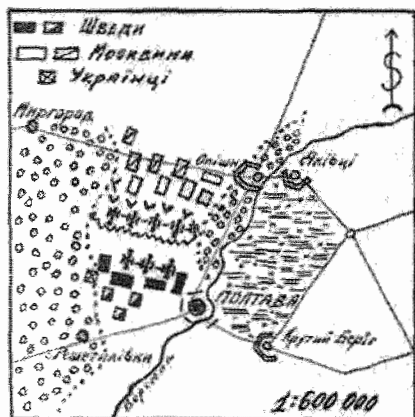

Схема бою під Полтавою

стримати й знівечити перший блискавичний, як завжди, удар Карла. Всі інші оперативні умови були сприятливі для Петра — терен і запілля були в його руках, що забезпечувало його оперативну базу і в разі потреби шляхи відвороту. По його боці була перевага сили і техніки. Він бачив у перспективі битви можливість знищення противника і приборкання палаючої вогнем патріотичного гніву України — бази всіх політичних і збройних заворушень інших народів басейну Чорного моря. У випадку ж програної під Полтавою Петро не програвав війни, і тому не мав потреби битву ініціювати. Петро бачив, що несприятливі обставини мусять спровокувати Карла до битви.

В такій ситуації 7 липня 1709 року (за н. ст.) почалася Полтавська битва (див. схему).

*

Із сходом сонця Карло почав вишиковувати свої війська у чотири колони піхоти, маючи кінноту за піхотою. Повідомлений про це Петро наказав артилерії відкрити сильний вогонь і теж випровадив свої війська з табору, обсаджуючи редути. Перший удар шведів був такий блискавичний без огляду на втрати, понесені від московської артилерії, що правій колоні Росса вдалося захопити два лівофлангові редути і підійти аж під московський табір, де вона му-

сіла залягти з огляду на тяжкий гарматний вогонь і брак підтримки, хоч Карло наказав Россові не затримуватись і пробувати здобути табір. Інші шведські колони не витримали вогню московської артилерії й піхоти і почали відходити. Петро, не зважаючи на загрозу для табору, кинув свої резерви на відступаючі центр і ліве крило шведів, що були під командою Левенгавпта і Реншільда. Щоб підтримати свою піхоту, Карло впровадив кінноту проти наступаючої московської піхоти і цілковито її дезорганізував та відкинув на редути. Шведська кіннота при тім унерухомила кілька московських батарей. Але в тім часі Петро, що уважно стежив за перебігом битви, заатакував своєю кіннотою шведську кінноту, яка почала відходити, а потім, не зважаючи на появу в тім критичнім пункті Карла, почала панічно відтікати і потягла за собою піхоту. О год. 11-й перед полуднем битва скінчилася повною поразкою шведів. Правofлянгова колона Росса склала зброю, а решта шведського і українського війська почала впорядкований відступ на захід. Карло і Мазепа з прибічною охороною і Гордієнко з 2,000 запорожців скерувалися на Переволючну, щоб перейти Дніпро, туди потягнули й шведські війська під Левенгавптом. Петро був так втішений перемогою, що лише над вечір зарядив переслідування шведів. Все ж кіннота Меншікова допала їх під час переправи і змусила Левенгавпта скласти зброю.

Шведи й українці втратили 7,000 забитими та раненими і 16,000 полоненими. Москалі втратили 6,000 забитими й раненими.

*

Видається слушним ствердження, що причиною програної в Полтавській битві було те, що Карло XII майже два роки був безчинний і тим дав

Петрові можливість зорганізувати свої сили. Карло, рушаючи в Україну, був певний своєї перемоги над Петром, не взяв під увагу відірваності своєї армії від бази, що майже виключало забезпечення її необхідними засобами і воєнним матеріалом, не взяв під увагу можливості повної ізоляції свого війська. Карло повірив запевненням Мазеви, що поява Карла в Україні стане гаслом для повстання. Карло зовсім не взяв під увагу, що головна сила українського війська була поза межами України. Врешті Карло знехтував стратегічні й матеріальні можливості Петра. Чи не міг застановитися Карло над тим, що він досягнув би успіху, якби продовжував змагання з Московщиною на півночі, маючи опертя на свою базу? Чи не було б для нього кориснішим повторити Нарву? Ініціатива, проявлена ним у битві під Полтавою, була цілком оправданою. Оперативна і тактична організація самої битви видається в повній мірі доцільною.

Для України Полтавську битву треба вважати трагічно-зворотним пунктом в історії української державності.

Не зважаючи на все це, постать Мазеви стала символом українського патріотизму через його хоч би й спізнене рішення боротися проти московського насильства і неволі, стала символом прагнення українського народу до державної незалежності, стала настільки популярною, що зробилася для нас позитивним, а для москалів негативним окресленням українського визвольного руху.

— о —

Джерела: Історія України. Руси М. Грушевського; „Руїна” М. Костомарова; Історія Малоросії Маркевича; Малоросія в історичних нарисах С. Соловйова; Історичні розвідки в Атенеум С. Пшездєжского; гасла Мазеви і Полтава в Еу т. II в опрацюванні П. Шандрука і ті самі гасла в опрацюванні того ж автора в Польській Енциклопедії Військовій.

КАРЛО ДВАНADЦЯТИЙ, ШВЕДСЬКИЙ КОРОЛЬ, МЧИТЬ ВЕРХИ СТЕПАМИ УКРАЇНИ

Написав Райнер Марія Рільке

Королі в легендах сяють,
Наге гори в везірнім краї.
Сліплять саявами розмаю.
Пояси, що їх вбирають,
поли їхніх плащів безкрай —
життя всі варті й держав.
З руками, що пишністю грають,
меж нагий струнко встав.

Лишивши півніз, король зустрів
поразку в степах України.
Весну й жінок він ненавидів,
співи арф ясні, солов'їні.
На сивому він мзав коні,
в огах мав сизу синь,
не прибагав блищати, ні,
в ногах у жінки він.
Жадний дарунків він не ніс,
любощів жадної не знав;
як гнів у ньому ріс,
то місяць він перловий рвав
з багатих, пишних кіс.
Коли ж поймав його відгай,
він дівчину корив украй
і стежив, перстені брала зий,
кому давала свій —
і псами судженого злий
цькував до смерти йй.

І кинув він свій сірий край
у далезі німій,
і мзався в спротиву відгай,
для небезпеки в бій,
аж зудо ізмогло: важка,
мов сивши, йшла його рука
від пояска до пояска
і не було мезів;
прокинувся і зрів ясний:
упертому зудовий бій
несказано лестив.
Він верхи мзався: уздогін
ймав кожен порух він.
І в кільцях срібний бій тремтінь,
і в кожний регі мови ринь,

і всіх резей душа-глибінь
пливла, мов дзвонів дзвін.
І вітер був великий теж,
він в прапори стрибає,
немов струнка пантера з леж,
реугкий, від сурм сп'янілий ще ж,
на змаг із ним ставав.
І гасом вітер з-під небес
злинав униз, де в крові ввесь
йшов довший молодий;
з собою бубон завжди, скрізь
поперед лав він мертвих ніс,
мов серце в гріб твердий.
І гори темряво п'ялись,
мов старости не знавши, лиш
земна творилась твердь;
базальтом бралась тьма заліз,
то хистко, як везірний ліс,
росла просторо велиз ввись,
налита рухом вщерть.
Диміла тьмяно темнота,
та гас не був як нітьма та, —
все сірим стало геть,
аж нові кинуто дрова
і повідь полум'я жива
пливла як буревій.
Знялися в наступ: у гужій
одії — рій гужих провінцій;
немов заліза сміх лункий:
перед сріблястим принцом
засяв, розблис везірний бій.
Мов радощі корогви грали,
і в жестах всі, мов королі,
своєю гоїністю пишались, —
від полум'я домів палали,
займалися сузір'я в млі...

Йшла ніз. І тихо бій відходив,
мов моря втомлена глибінь,
і, трупом важко вкрившись, води
гужих мерців несли уплинь.
Обазно крогив сивий кін
(крізь відпір дужих рук), в далінь,
гerez мужів, що гужо впали,

Charles

Портрет Карла XII

*по полі горних, збитих трав.
І вершинок німо споглядав,
як долі склом розбитим грало
срібло в розливів барв. Вбазав,
як в'януло залізо рантом,
пили шоломи, як межі
стиргали, як брокату клантем*

*там руки маяли, мрузи...
І не вбазав.*

*За громом бою
У мріях їхав, сам з собою,
з лицем, що тепло грало кров'ю,
з залюблених далеким зором..*

Переклав Богдан Кравців

ВЕЛИКА ІДЕЯ

Інсценізація з гасів Гетьмана Івана Мазепи, виставлена Метрополітальним Комітетом Ліги Української Молоді Північної Америки в Carnegie Hall в Нью Йорку в неділю, 29-го травня 1949 року в рамках фестивалю „Гомін України”, при великому здвизі народу. Сценарій написав на підставі трилогії Богдана Лепкого А. Д.

Діється в Україні на переломі XVI і XVII ст. ст. На лісовій поляні над річкою Сулою біля Полтавського шляху сидить навколо вогнища гурт козаків, що супроводить гетьманського канцеляриста Івана Чуйкевича з Кисва до Ковалівки з листом від гетьмана Мазепи до генерального судді Кочубея. З піднесенням заслони козаки співають „Ой, Морозе, Морозенку.”

I

Після кінцевих слів пісні: „За тобою, Морозенку, вся Україна плаче” та після короткої перерви:

С н о в и д а : Еге ж . . .

Д о в б н я : Авжеж . . .

Г о л о т а : Що, еге ж?

Д о в б н я : Еге ж, що плаче, Україна плаче. Як не плакати? А з тебе як шкуру дертимуть, думаєш сушити-меш зуби, як до шинкарки в Миргороді?

Н е д о б и т и й : Хіба плачем волю здобудеш та лихо направиш? Хіба плачем Хмель Україну від ляха визволив? На біса ж тобі шабля при боці теліпається?

Б а р и л о : Не плакати нам і сльози не лить, не нам, козакам, те діло робить.

С н о в и д а : Еге ж . . .

Д о в б н я : Гей, гей, визволив Хмель Україну від ляха та й москалеві заанапастив. Обіцянкам повірив. Ляхи, було, з України шкуру дерли, а москаль уже й жили витягас. Гірше бісурмена.

С н о в и д а : Еге ж . . .

Н е д о б и т и й : Авжеж гірше. Ляхам не диво ж. Колись ми їм підляга-

ли, але з Божою допомогою, при Богдані Хмельницькому визволились з підданства та набили ляхів, що і досі не прочунялись. Не диво теж, що хан кримський з нами ворогує. З давендавна чинили ж ми йому шкоду і тепер чинимо. Але якої бісової матері москаль від України хоче? Не шаблями ж вони нас звозували. Хмель їм з вольної волі піддався, ради віри православної. Вони ж нам вічну приязнь обіцяли, а що з України вчинили? Нелюди прокляті, хоч і православні.

Д о в б н я : Та які вони в біса православні. (Стишеним голосом): Сам чував від людей, що в Петра хвіст є і кінське копито замість ноги в лівому чоботі. Шинкарка присягалась, що від самої царської повитухи довідалась. Люципер же він, а не цар православний.

Н е д о б и т и й : Бо хіба ж так чинитиме православний? Москва ж нашими трудьми від своїх ворогів захистилась і нашими шаблями їх воює. На наших кістках скрізь фортеці будус і за нами, як за муром, сидить. Але цього їй мало. Вона нас усіх в своїх невольників і хлопів хоче повернути. Спершу гетьмана Многогрішного в неволю забрали, потім Самойловича, а теперішньому гетьманові каже свій власний люд до плуга запрягати. Москалі Дніпром і Самарою володіють і гетьман їм в цьому помагає.

Л ю ш н я : Петрика нам треба було слухати. Пригадуєте, як він нарід до боротьби за цілість нашої вітчизни і волі закликав? Ми йдемо на Україну, — писав він, — щоб визволити братів наших і себе від грабежу Москви та

її послухників. Самі ви, розумні голови, поміркуйте: чи краще страждати в неволі, бути паймитом, чи паном своєї землі. І він ще казав, що гетьман з полковниками обіцяв від Москви відсахнутися, як тільки запорожці до Самари дійдуть, та разом з козаками гнобителя воювати. А що сталося? Гетьман, замість гнобителя воювати, разом з ним на Петрика пішов.

Недобитий: Ех, якби нам так тепер Хмеля та замість плачу шаблю добути. Не плакала б Україна...

Сновида: Еге ж...

Голота: Ти, Недобитий, краще мовчав би. Знаєш приказку: мовчи язика, їстимеш кашу. А то цар довідається і доб'є. Або, ще гірше, звелить з московкою оженитися. Тоді матимеш сина, як чобіт з лівої дияконської ноги, та дочку, що хоч чортові під пару. Вусе, тихо сиди, як бороду голять...

Сновида: Еге ж...

Довбня (до Голоти): Мудрий був піп, що тебе Голотою охрестив. Сам чорт мусів йому підповісти. (До всіх): Диви який! Дверської поливки хлипнув, гетьманського хліба покуштував та й думас, що і він чоловік. Недобитий правду каже. Нам нічого царя та його москалів боятися. Якби нам тільки докупити зібратися та в поле і на москалів, як за Хмеля на ляхів. Тоді ті, що під Конотопом дуба дали, самі в пеклі не скучали б. (Звертаючись до Чуйкевича, що весь час в задумі у вогнище вдивлявся, не звертаючи уваги на розмову козаків): А ваша милість як? Чи не правду мовить Недобитий?

Чуйкевич: За нас інші гадають; наше діло шаблі пильнувати.

Сновида: Еге ж...

Очерет: Козак знає, та мовчить.

Сновида: Еге ж...

Чуйкевич: Ви, братця, краще пісню заспівали б, доки вогонь горить та коні відпочивають. До Ковалівки ще даліско, через Сулу і Хорол треба переїхавитися. Доведеться поспішати.

Сновида: Еге ж...

Довбня: Братіки рідні, співайте, ліс рубайте або з чортами персидрайтесь, тільки не дайте Сновиді егекати, як татарському коневі в козацькому возі. Чи не на те його гетьман з нами

і послав, щоб ним по дорозі нечисту силу лякати та в Ковалівці Любові Хведорівній про пекло пригадати? (Звертаючись до миргородського козака): Безвусий, весь Миргород знає, що тобі Бог нічого в голову не дав, але все в горло вклав. Рятуй козацьку душу та починай тої, за яку Одарка обіцяла тобі сотню козаків до цілого полку доповнити.

Безвусий: А бодай тебе москалі живцем з'їли. Обчімхали тебе ляхи з москалями в боях, як ковіньку, тільки на наше нещастя язика забули тобі відрубати. Заспіваю, вражий сину, бо сам долі не маю і на душі мені сумно. (Починає „Побратався сокіл”, інші підхоплюють).

П

Під кінець пісні чути тупіт кінських копит. Козаки втихають і насторожуються. Вершники зупиняються і за сцени чути козацьке „лу-гу, пу-гу”. Чуйкевич прикладає долоні до уст і собі відповідає „лу-гу”. Зі словами „козаки з Лугу” входить на сцену кілька запорожців. Деякі перев'язані, видно, що тількищо зводили бій.

Запорожець: Здоров був, отамане (до Чуйкевича), здорові були панове молодці!

Довбня: Приставайте до гурту та розкажіть, з яким бісом і за яку відьму ви серед ночі одне одному очі видаляли.

Чуйкевич: У вас рани свіжі і димом від вас чути. Ми з гетьманським наказом, але й самі царським ратникам з дороги не уступили б.

Запорожець: Це справді з царськими ратниками у нас діло було. Добре, що ми стільки душ врятували.

2-ий запорожець: Одних врятували, а других до чорта послали. Що його, то не пропаде. Він свого не дарус. Ге-ге-ге!

Запорожець: Доброго ми їм прочухана дали. А їх було вдесятеро більше. Але люди допомогли. Не знаю, чи котрий з них з душею до свого командира на лепорт з'явиться. Залепортус йому в пеклі. А то цар задумав своєю ласкою хутір обдарувати і своїх ратників послав. А там, в долині, вже хуторяни на них чекали.

Сцена з інсценізації „Велика Ідея”, виведеної метрополітальним відділом Ліги Української Молоді Північної Америки в неділю 29 травня 1949 р. в рямцях фестивалю „Гомін України” в Карнегі Голл у Нью Йорку

З дрючками, з сокирами. А харцизяки долину обійшли та в спокійному селі такого бешкету натворили! Мабуть, й одного двора нема, де не вкрали б, не згвалтували б. Кажуть: що чорт і москаль візьме, того не відбереш. А ми відібрали. Ге-ге-ге. . . Ціле стадо худоби гонили зі села, живодери. А ми їх погнали, Бог простить, не наша вина. Люди трупи поховують — і кінці в воду. Хоче москаль землі нашої, хай її гризе. Чи мало кісток у нашій землі? Ще більше буде. Хмель засіяв її польськими, а ми засіємо московськими. Щоб не плюгавили землі святої.

С н о в и д а : Еге ж . . .

З а п о р о ж е ц ь : Але нам ніколи. Цар свою голоту по всій Україні розпустив, гетьман бенкетує, а Січ-Мати нас кличе. Прощайте! (Виходять. Запорожець вертається та додає): Та пам'ятайте, що дорога на Січ для всіх

проста. (За хвилину чути знову тупіт коней і пісню „Гей на горі. . .”).

Д о в б н я : Славне братство січовеє.

С н о в и д а : Еге ж . . .

Ч у й к е в и ч : Поки Січі, поти й волі. Але й гетьман знає, що робить. Пора й нам у дорогу.

С н о в и д а : Еге ж, поки Січі, поти й волі (Виходять).

З а в і с а .

П

У домі гетьмана Івана Мазепи в Батурині відбувається гостина. В гетьманській приймальні дожидають гетьмана полковники, козацька старшина. При піднесенні завіси приявні на сцені розмовляють, сміються, похитують головами. . . За хвилину відкриваються двері, в них стає Войнаровський і заповідає прихід гетьмана.

В о й н а р о в с ь к и й : Його рейментарська милість, ясновельможний

пан гетьман! (Всі встають і вклоняються. Мазепа легко переходить до свого гетьманського фотеля).

Мазепа: Радий всесудно, що бачу вас усіх в доброму здоров'ї, і сердечно вітаю у своєму домі.

Усі: Віват! Многих літ і доброго здоров'я бажаємо вашій милості!

Мазепа: Що ж, панове-тавариші мої, снерали, поки препишні наші пані по дворі гуляють, ми могли б і про діла поговорити. (Звертаючись до Орлика): Чим же ти можеш потішити нас, пане снеральний писарю?

Орлик (мовчки дивиться на гетьмана і на привних).

Мазепа: Є, бачу, справи, про які хочеш у дальніх покоях, насамоті сказати мені? Говори тут. Учїтеся, панове, так говорити, щоб нічого не говорилося і щоб усе було сказане. Я слухаю тебе, Орлику.

Орлик (поглянувши на всіх): Ваша милосте! Нас ознаймували, що запорожці, відїжджаючи в поворотну дорогу з Батурина, розїбрали донага кількох царських драгонів, зв'язали їх і догорні ногами до придорожніх дерев прив'язали, а на ратуші свій декрет вивісили, в якому напсано: „Усім вобец і кожному зособна, кому о том відати належить, ознаймуємо, їж з усіма москалями, на Україні сущими, тое і ще гірше буде”. І підписали: „Запорожці”.

Войнаровський: Справді бо, годі нам довше московські безправ'я терпіти. Коли там, у Московщині своїй, цар робить, що йому забagnetься — це його справа. Не противляться йому його москалі, хоч стинає він їм голови, вішає і в тюрму, як собак, садовить -- так уже їм самим Богом святим у тестаментх записано. Але тут, на Україні, з давен-давна вольній, не бути цьому...

Обидовський: Що ми Москві в наймитах записяглися бути? Не на те батько наш Богдан хрест у Перяяславї цілував, щоб підбивати вільний козацький народ під московський чобіт. Він присягав на рівність і братерство з москалями. Не дотримують вони цього, то нема й у нас для них присяги. Ми звикли з діда-прадіда по правді все чинити, але коли Москва

свою присягу ломить і наших вольностей не шанує, то...

Мазепа (перобиває): Da vincula linguae! Da vincula, vel tibi vincula dabit! Ув'язни язика, а то язик тебе ув'язнить...

Апостол: Дасть Бог і Пресвята Владичиця небесна, недовго вже верховодитимуть нами...

(За кулісами перед дверима чути голоси):

1-ий голос: Стій! Гасло!

2-ий голос: Меч і масло!

1-ий голос: Як?

2-ий голос: Смійся в кулак. Пускай!

1-ий голос: Не слід. Подай клич. Ти хто такий?

2-ий голос: Степовий сич. Твій пра-пра-дід.

Мазепа (до Орлика): Хто нині над двірською службою?

Орлик: Чуйкевич, ваша милосте!

Мазепа: Певний?

Орлик: Вірний аж до смерти.

Мазепа: А все ж подивися, хто там такий.

Орлик: По приказу, ваша милосте! (Збирається йти).

Мазепа: Зажди. Хто б то не був — пусти його до мене. Хочу вислухати.

II

Орлик відкриває двері і впускає старезного, кремезного діда. Він цілком сивий, над очима нависли сиві брови, на груди спадають сиві вуси і борода. Сам обдертий, розхристаний. Став біля дверей і бистро розглядається.

Дід (розглядаючись по стїнах): Добрий вечір панам! Який тут храм? (Розглядається по привних): Який тут хлам? Добрий вечір панам!

Мазепа: Ти звідки, діду?

Дід: З України.

Мазепа: Україна велика.

Дід: Як для кого. Одному до границь його мастків, другому від колиски до гробу.

Мазепа: Як звешся?

Дід: Не знаю. Не маю ні імени, ні роду. Я з народу.

Мазепа: А скільки тобі літ?

Дід: Старий, як світ. Колись я жив. Тепер мене нема. Це не я, лише тривога одна. Заростає тернами дорога до слави, бо не вмють тримати булави. Маліс народ. Самий дріб.

Апостол (підходить до гетьмана і говорить притишено): Це, мабуть, божевільний. Йх тепер багато тиняється. Нове століття. Народ жде кінця світу, вірить, що царює антихрист.

Дід: Вам тільки бачиться так. Я не божевільний. Я вільний. Я козак. Невільник не знає, що то воля. Йому, щоб хліб і бараболя. А з якого вона поля — не дбас, їсть. Я не такий гість.

Мазепа: А чого ж ти прийшов?

Дід: Жаль мені.

Мазепа: Кого?

Дід: Тебе, його і їх, вас усіх, цілої України — великої руїни.

(Підступає до гетьмана і дивлячись йому в вічі): Не бійся, гетьмане, зміни. Бійся, щоб не змінив її.

Мазепа: Кому?

Дід: Ідеї. Будь вірним їй до сконання, умри за неї. Вона твоя пані. Вона — одна. Без неї життя — судно без дна. Дарма. Життя без ідеї — судно без дна.

Мазепа: Ти вчений, як бачу.

Дід: Я мозком плачу, а серцем думаю. Смерти свої чекаю. Сам себе не вб'ю, бо гріх. Терплю за всіх. За тебе теж.

Мазепа: За мене?

Дід: Еге ж, еге ж. За тебе, ясно-вельможний гетьмане, Степановичу Іване. Ти колись Петра гостив, йому годив. А він? Ти знаєш, хто він? Не сват, не брат, він — кат. Бачив його очі? Україну з'їсти хоче. За московську державу покладе нас усіх на лаву. Тебе, мене і їх, нас всіх. Еге, еге. Що за жаль, що за сум! Такий край, стільки дум, стільки в народі сили, а кругом лиш могили.

(Дід на хвилину замовкає, наче б думки шукав. Опісля, простягаючи правицю в напрямі гетьмана, мало не дотикаючи його, гукає):

Гетьмане: двигни цей камінь, двигни! Він тяжкий, але ще тяжче життя народу. Двигни цей камінь, двигни! Він тяжкий, може вб'є тебе, мене, багато нас, та прийде час і він розле-

титься у дробі. Еге, еге . . . Доброї ночі вам, панове!

(Всі мовчки зглядаються один на одного, не знаючи, що відповідати. Дід продовжує):

Велике зло, великий гріх! Не подавайте дідівської слави на сміх. Не подавайте . . . Прощайте . . . Стільки сили, стільки сили і не мож волі добути, ані з нею жити, ані її забути. Спасибі за гостину. Прощай, мій сину!

Мазепа: Куди ж ти йдеш? Там ніч.

Дід: Я ночі рад, бо погані не бачу . . . Все чад, все дим, суєта суєт, і вінці, і хрести, і княжі киреї, крім одної великої Ідеї. Не зрадь її . . .

Мазепа (до Орлика): Скажи, хай відведуть йому кімнату. Старий втомлений. Це — небуденний ум. Завтра з ним поговорю.

Дід: Спасибі тобі за кімнату. На могилах в степу маю хату. Там я свій, серед мрій про давні часи, про Богдана. Ними думка моя п'яна. Доброї ночі вам, панове!

Мазепа: Стривай!

Дід: Ні, ні. Пора мені. Буде бій, як ти лицар, то духом не млії, кріпко стій. Він тільки цар, а ти за волю лицар . . . Буде бій. Дванадцята виб'є година, він свого рідного сина покладе на лаву за московську державу. А ми? Чи станемо грудьми за нашу славу, за криваву? . . . Двигни цей камінь, двигни. Хай вам присняться батьків ваших сни . . . Доброї ночі вам панове! І тобі, і їм, вам усім.

(Дід виходить, за ним іде Войнаровський. Апостол тре рукою чоло, інші торгають себе за вуси . . . Гетьман дивиться у двері, вслід за дідом).

Апостол (хреститься): Свят, свят, свят! Коли б я не бачив перед собою тебе, ясно-вельможний гетьмане, і вас, панове товариство, то мислив би, що вина забагато випив та що страхіття мені ввижаються. А так . . .

Зеленський: Так усі ми могли б гадати, коли б не вірили своїм очам. Годі, він був.

Апостол: Хто такий? Живий чоловік чи дух?

Орлик: Авжеж, що живий. Ми ж не баби, щоб вірити в духів.

Апостол: Може Марко Проклятий?

Зеленський: Цей не з тих. Він знає, чого до нас приходив.

Орлик: Авжеж, що знає. Але й нам пора знати.

Мазепа: Чого ж він хотів?

Орлик: Того, чого ми всі хочемо. Тільки ми не маємо відваги сказати.

Мазепа: Що ж тоді нам робити?

Орлик: Те, що він радив.

Кілька голосів: Він з народу. Робити те, що народ хоче.

Мазепа: Але що робити? Говорить лєйбце. Хай знаю, які ваші гадки та бажання. Голос народу — голос Бога.

(Апостол та всі інші піднімаються з місць і оточують Мазепу).

Апостол: Як ми за душу незабутнього гетьмана Богдана по всяк час Бога молимо й ім'я його з пошаною славимо та дітям нашим у шану велику передіємо за те, що він визволив був Україну із кормиги лядської, що він, як Мойсей, люд свій із неволі визів, так ми і діти наші, і діти дітей наших во віки віків душу і кості твої проклинатимемо, якщо ти нас за свого гетьманування тепер з другої і ще важчої неволі московської не визволиш.

Зеленський: Прости, Іване Степановичу, за слово гірке. Та воно не в обиду тобі сказане. Воно з глибини душі, як камінь бурею наверх добулося, бо годі нам його довше затаювати, годі нам свої думки скрипати.

Орлик (стаючи перед гетьманом навколішки): Відкинь цей камінь. Відкинь!

Мазепа (до Орлика): Встань! Піди до моєї спальні і принеси той хрест, що його Хмельницький зі Зборівського походу привіз. (Орлик виходить і за хвилину вертається з гарно оздобленим гудульським дерев'яним хрестом. Мазепа тим часом говорить, звертаючись до всього товариства): Ще раз питаюся вас, чесні і славні панове товариші мої, снеральні старшини, чи це справді ваша воля і ваше свідоме бажання, за яке ви готові явно постояти, не жалуючи ні

майна, ні добра, ні навіть життя свого?

Усі: Не пожалуємо нічого, щоб постояти за права і вольності наші, за волю, честь і славу України.

Мазепа: Можу рахувати і покладатися на вас?

Усі: Як на себе самого.

Орлик: Не покинемо тебе до смерті.

Усі: Нехай нам так допоможе Господь во Тройці святій єдиносущній.

Мазепа (встаючи і беручи хрест від Орлика): Сталося. Кличу на свідка всемогучого Бога, во Тройці святій всюдисущого, і Матір Божу, заступницю нашу, і святого Михаїла, опікуна лицарського українського, кличу і присягаю перед вами і перед будучністю народу нашого, споконвіку вольного, а тепер у важке ярмо московське закутого, що не ради користи своєї особистої, не ради почестей, не ради багатства, а ради вас усіх, що під моїм урядом і регіментом сесте, для жінок і дітей ваших, для загального добра матері нашої рідної, України безталанної, для добра і слави війська запорозького і для всього народу українського, для збільшення й помноження прав і вольностей наших, я хочу і бажаю всею душею і всім помишленієм моїм та при допомозі Божій так робити, аби ви з жінками і дітьми своїми і весь край наш рідний з військом преславним запорозьким ні під царем, ні під королем, ні під ханом, ні під жадним ворогом нашим не загинули, лиш осталися вольними і незалежними однині і до віку віков.

Усі: Однині і до віку віков. Амінь. (Передають з рук до рук хреста, хрестяться, цілують хрест і в пояс кланяються гетьманові).

Мазепа: Сталося! (Повільно, видимо, втомлений, сідає у фотель).

III

Входять жінки полковників, Кочубеїха з Мотрею, дівчата, козаки, всі весело розмовляють, сміються. Настрій між полковниками теж із серйозно-врочистого переходить у веселий.

Мазепа (випростовуючись у фотелі): Слихом слихати, видом видати. Де ж то наші прекрасні дами гуляли, нас зі смутком і тугою в серцях залишали?

Апостолиха: Гуляли, гуляли, та про вашу милість не забували. Ми найкращих квітів для вашої милости та її полковників шукали.

Мазепа: Невже ж можуть бути кращі квіти в саду, як препишні наші пані? (Звертаючись до Мотрі): Невже ж може бути краща квітка в городі, як ця жива лілея в козацькому роді?

Мотря (помітно збентежена, вклоняючись гетьманові): Ваша милість дуже ласкаві.

Кочубеїха: А ми для вашої ясновельможности несподіванку придумали. Ануте, козаки, ануте дівчата! Ви знаєте, яку пісню його ясновельможність найбільше любить.

(Хор співає „Ой Морозе, Морозенку” та інші пісні. Після кожної гетьман та інші гості б’ють браво. Під кінець останньої пісні Сотник здримується на своєму місці, не прокидаючись і від оплесків на закінчення. До нього підходить Кожухівський і гукає в саме вухо):

Кожухівський: Випиває і кунис, свого віку козацького доживає!

Сотник (схоплюючись і не знаючи, що діється): Давайте приску ноги посипати. (Усі сміються).

Кожухівський: Як поживаєте, пане сотнику?

Сотник: От так собі, то скоком, то боком, то зажмуреним оком. (Сміються).

Мазепа: Щось ви, панове товариство, починаєте смирніти, як ченці. Невже ж мої полковники спати хочуть? А як би так по-старосвітському і танець завести? Молодь сама, видиться мені, не хоче починати.

(Мазепа встає з фотелю і підходить до Кочубеїхи. Орлик тим часом дає знак музиці, щоб була готова).

Мазепа (вклоняючись Кочубеїсі): Ваша милість не відмовить мені тої чести?

Кочубеїха: Ваша вельможність жартує. Чи ж до танцю мені?

Мазепа: А невжеж і мені до танцю? Мені жура грас, Козака і гопака не обіцяюся з вашою милістю танцювати, але можемо перейтися по залі. Тоді хай молодь танцює собі, що і як їй любо.

(Музика починає грати мінуєта. Мазепа з Кочубеїхою починають танець, за ними йдуть інші пари. Хоро від замикає шляхтич-Сотник, що раз-у-раз то підкручує вуса, то хапається за серце, приказуючи, що це „шляхта так танцює”. Після танцю Мазепа відпроваджує Кочубеїху до фотелю. Усі обступають Мазепу, дякуючи йому за провід у танці).

Орлик: Наш низький поклін і велика вдячність вашій ясновельможності за прекрасний провід у танці.

Мазепа (сідаючи й собі у фотель): Було колись - минулося. Правда, Апостоле? Тепер нам інші танці в голові.

Апостол: Правда. А все ж таки розібрало мене, мов вовка опеньки.

Кожухівський: Жаль великий, що ваша ясновельможність не бачили, як наш сотник танцював.

Сотник (підморгуючи): Я — по-шляхетськи: гуляй душа без кунтуша, шукай пана без жупана.

Кожухівський: Ви, пане сотнику, мабуть із тих панів, що про них співають: „Штани мої сині, дома двос в скрині, так скинь же мої, коли в тебе є свої”. (Всі сміються).

Сотник: З іншого насміхався, а про себе забувавш. Смішки зі сусідової кішки, а як своя здохне, то плакатимеш.

Мазепа: Добре тобі так, Кожухівський. Не чіпай шляхтича, знай пана.

Сотник (жартівливо): Розібрало собі хлопство, ніякого шацунку для ослячої шкури не має, ніякої реверенції, далі з одної миски їсти хоче.

Апостол: Жарти набік! Ти б нас, пане гетьмане, повів так, як у тому танці, до бою за визволення всього народу козацького, українського. То б то був танець!

Мазепа: В тім танці, Даниле, два кінці. От що. Та коли б ви мене так слухали в ньому, як слухали тепер. А то . . .

Орлик (до Мазепи): Чи дозволить ваша милість „козака” заграти, щоб наша молодь могла показати, чи й вона така до танцю, як їхні батьки?

Мазепа: Будь ласка. Побачимо, як молоді танцюють та й собі свої молоді літа пригадаємо.

(Музика починає стрітись до „козака”. Орлик підходить до Чуйкевича і перешіптується з ним, щоб він просив до танцю Мотрю).

Чуйкевич (підступаючи до Кочубеїхи): Чи дозволите, паніматко, повести вашу доньку у танець?

(Кочубеїха дає знак згоди головою. Чуйкович подає руку Мотрі. Музика починає грати „козака”. Зразу танцює кілька пар, опісля Чуйкевич з Мотрею танцюють дует. Як закінчують — всі б'ють „браво”).

Мазепа (до Мотрі): Ваша милість, Мотренько, прекрасно танцюєте. Хто ж це навчив вас метеликом бути?

Мотря: Чужих танців учив мене танцмайстер, француз. А своїх я ні в кого не вчилася. Бачила, як інші танцюють.

Мазепа: І танцюєте краще від усіх. Нічого не пожалів вам Господь. Сподіваймось, що й доброї долі не пожаліє.

Мотря (вклоняючись): Спасибі вашій ясновельможності!

Музика починає грати „метелиці”. Всі розступаються, з-за сцени, танцюючи, виступають танцюристи. Після танців старий Сотник пробує танцювати й собі, приспівуючи:

Ти з-за Дніпра, я з-за Десни
Погуляємо до весни . . .
Ой так, таки так,
Де урода, там і смак.
А у мене від віку,
Ні уроди, ні смаку . . .

Спостерігаючи, що нема танцюристів і музика не грає, Сотник завважує: І-гі, були, та й нема. Поїхали до млина. Не буду і я дурно співати, треба себе шанувати . . .

Мазепа: Не дурно, сотнику, бо вас слухаємо.

Кожухівський: Погано ти, бабо, співаєш, але довго. Не правда?

Апостолиха (підходячи до Мазепи): Чи не схотіли б ваша ясновельможність зробити нам велику честь та заспівати тої пісні, яку ми всі найбільше милуємо?

Мазепа: Якої ж це?

Кочубеїха: Тої про згоду, яку ваша милість зложила.

Кілька голосів: Про згоду, про згоду, ваша ясновельможносте!

(Оркестра починає грати вступ. Мазепа задуманий, опісля стиха під музику починає співати).

Мазепа (співає):

Нема любови, нема згоди
Од Жовтої взявши води.
През незгоду всі пропали,
Самі себе звоювали

Хор (повторює):

През незгоду всі пропали
Самі себе звоювали . . .

Мазепа (знову заспіває, щораз голосніше):

Самопали набивайте,
Гострих шабель добувайте,
А за віру хоч умірте,
І вольностей бороніте.
Нехай вічна буде слава,
Же през шаблю маєм права.

Всі (зриваються з місць, козаки добувають і підносять вгору шаблі та могутньо співають):

А за віру хоч умірте,
І вольностей бороніте;
Нехай вічна буде слава,
Же през шаблю маєм права.

(Завіса)

МАЗЕПА В ЧУЖИЙ ЛІТЕРАТУРІ

(Частина з більшої праці п. н. : „Мазепа в мистецтві і літературі“.)

Написав д-р Іван Сидорук

Великий гетьман України, Іван Мазепа-Колодинський (1687-1709) — одинока постать української історії, що в світовім мистецтві й літературі здобула таку популярність, як безсмертні теми Прометея, Мойсея, Фавста, Дон-Жуана . . .

Мистець-творець витає в сфері уяви, в царині інтуїції, правдоподібності, не обмежений історичними фактами — і тому мистецтво не завжди рахується з історією. З такої ж причини й постать Мазепа в мистецтві часто окутана серпанком легендарності, загадковості, фантазії, далека від історичної правди. Чужинців майже не цікавив час, місце, історичний Мазепа, його боротьба за волю України. Більше від правди промовляла їм до уяви романтична легенда, на тлі якої вони могли снувати золоте прядиво власної фантазії. Тому то й Мазепа в чужинецьких творах переважно тратив українські риси, а прибирав універсальний характер, втілюючи в себе вселюдські прагнення та ідеали.

Де початок такої великої популярності імені Мазепа?.. Українці не мають сумніву, що для розголосу імені Мазепа спричинилась сама грандіозна постать великого гетьмана . . . Однак французький есеїст, віконт Е. М. де Воґюе думає, що це славний поет лорд Байрон, відкривши одного дня Вольтерову історію Карла XII та зосередивши свою творчу уяву на романтичних пригодах Мазепа, обрамував його ім'я золотом і самоцвітами. Відтак Мазепа „зодягнений промінням слави, стає живою постаттю для всіх прийдешніх поколінь, для яких магичні склади його імені завжди будуть вимовлятись із пошаною”. „Поезія, — каже далі де Воґюе, — це друга мати, що приту-

ляє мертві постаті до своїх грудей і оживляє їх принагідно так, як тільки божественна фантазія дозволить їй” . . . Зі славної поеми Байрона черпають своє надхнення Ґюґо і Пушкін „для своїх шедеврів”. Мистці спопуляризували його у світі так, що тепер „нема школяра, що б не знав цього імені”. „Мазепа, — продовжує де Воґюе, — персоніфікує славу землю, Україну та історичних людей-козаків. Кожного літа, — твердить де Воґюе, — коли я виїжджав у ті землі, мої друзі не забували вигукнути: „Ах, так, Україна, країна Мазепа, де козаки бороздять степи, прив'язані до диких коней!”¹⁾

За Байроном і Ґюґо славне ім'я Мазепа підхопили малярі (Верне, Шасерьо, Булянге і ін.), які перенесли його романтичні пригоди на полотно.

Проте, ми не маємо зовсім вірогідного портрета Мазепа. Москва систематично нищила пам'ять „ізмєніка”, розповсюджуючи натомість фальшиві портрети. Загадати б тут т. зв. „академічний” портрет Мазепа (зберігався в Академії Мистецтв у Петербурзі), якого намалював московський маляр І. Нікітін (1688-1740), що хотів майбутнім поколінням передати тенденції обличчя, сучасного Юди'. Риси скорше „Юди”, а не чарівного політика, в якого закохалася молоденька красуня Мотря — нагадує й гравюра Мазепа, роботи Де Бєєля в лляйпцігському журналі „Ді Еуропеїше Фама” (1704, 1706), що, як думає Р. Млиновецький (Вжеський), віддзеркалює нехить саксонсько-польського короля Августа II до Мазепа.²⁾ Аквафорта „Мазепа” з роздвоєною бородою француза Норбліна з 1775 року, як доказав поляк Зигмунт Ба-

товський --- це лише портрет жида-орендаря князів Чарторийських, що його прозивали чомусь „Мазепою”.² Сумнівної автентичності з й портрет Мазепи в шведській Гріпсгольмській галерії.

Здається, лише копії з портретів Мазепи со стін Києво-Печерської Лаври, що збереглися в Українському Музеї Василя Тарновського в Чернігові, та гравюру Д. Галаховського з 1708 р. (за шведськими джерелами Мазепа був подібний до графа Дальберга, шведського генерала артилерії; а ця гравюра вельми нагадує Дальберга!) можна прийняти за вірні зображення Мазепи. Мініатюру В. Дядинюка, скомпоновану на підставі гравюр Мігури і Галаховського, уважають за вдалий портрет.

З різьби - Гліб Лазаревський згадує замовлене В. Тарновським в Італії прекрасне, анонімне погруддя Мазепи³; але найбільше славиться сучасне, українця Василя Масютина.

З подумом романтизму в музиці використовують легенду про Мазепу також і композитори в своїх творах. Першу оперу про Мазепу, виставлену вперше в Бамберзі 1837,⁴ написав німецький композитор Маврер. На цю ж тему оперу італійця Педроті ставили в Болонії 1861 р.; польського композитора Мінгеймера -- 1867 в Варшаві; еспанця Педреля -- 1881 в Мадриді.

Нічого спільного з Мазепою, ані з історичним, ані з легендарним --- крім імені --- не мала опера-буф французького композитора Пурні, виставлена в Парижі 1872 р. Це оперетка оффенбахівського типу, в якій Мазепа представлений як нотаріальний урядовець, побіч фантастичного гетьмана Кропулускова і його ляйтенанта Пацюлька і т. ін.

З поеми „Полтава” Пушкіна взяли для свого лібретто любовну пригоду Мазепи з Мотрею Кочубівною три російські композитори: Вітенгоф, що в 1859 р. безуспішно ставив у Петербурзі свою оперу „Мазепа”, П. Сокальський (де виставляв --- невідомо) та Петро Чайковський (1840-1893). Оперу П. Чайковського на тему Мазепи виставляли успішно (майже одночасно) в Петербурзі та в Мо-

скві 1884 р. Чайковський добре знав українську пісню, бо майже щороку приїжджав до своєї сестри на Київщину, та й зрештою користувався українськими мотивами в т. зв. „Малоросійській симфонії”; проте в його гарно скомпонованій опері про „сепаратиста” Мазепу чуємо українську мелодію тільки два рази - гопак і пісня п'яного козака.

На основі Байрона, Гюго, Пушкіна та й власної фантазії, французька жінка Грандваль скомпонувала оперу, яку ставили в Бордо 1892 р. Кочубея у неї карають на горло, Полтавського бою не було, а козакі скидають Мазепу з гетьманування за зраду московському цареві Петрові.

Останню оперу про Мазепу на підставі поеми Гюго скомпонував француз Неріні, яку ставили в Бордо 1925 року. Дійові особи --- фантастичні, як ось: Мазепа --- польський шляхтич; граф Мірвинський, Тереза його жінка, Міка --- молода дівчина-козачка, Іванич і Петров --- козацькі офіцери.

Варто згадати інтересну спробу київського губерніяльного „предводителя дворянства” Селецького, що сам був добрим музиком і особисто знав композиторів Ліста, Мендельсона і Меєрберга. У своїх споминах він пише про зустріч із Тарасом Шевченком у князя Рєпніна, де, на пропозицію княгині В. М. Рєпніної, Селецький хотів компонувати оперу „Мазепа”, лібретто для якої мав писати Шевченко. З цього нічого не вийшло, бо Шевченко, який уявляв Мазепу як борця за волю України, не захотів писати текст опери по-російськи, на чому настоював Селецький.

Окрім опер, є ще й кілька інструментальних композицій про Мазепу. Найкращі з них --- це симфонічна поема мадярського композитора Франца Ліста (1811-1886) і його етюд для фортепіана.

Чужинців цікавив не історичний Мазепа, а лише романтична любовна легенда, на тлі якої вони могли дати волю своїй фантазії. Української музики там не знайдемо; проте українці можуть бути горді, що на тему легенди Мазепи --- борця за вільну і незалежну Україну --- написано так

багато музичних творів... На жаль, самі українці нічого не створили у цій ділянці.

В світове письменство ввели Мазепу знов таки чужинці. Їх найбільше цікавили романтичні пригоди юнака Мазепа, а лише деського гетьман Мазепа — політик, а головне ворог царя Петра I.

Письменники-чужинці підхопили головню легенду про Мазепу — молодого й гарного королівського пажу, якого приловив старий, заздрисний шляхтич-поляк на сходинах із своєю жінкою і, поміщаючись на ньому, голого прив'язав до хребта дикого коня з України. Наляканий пострілом, кінь заніс Мазепу в Україну, де його знайшли напівживого запорожці і згодом, пізнавши його відвагу та розум, вибрали своїм гетьманом.

Історик М. Костомаров у своїй монографії „Мазепа і мазепинці” наводить кілька варіантів таких оповідань: Сімоновського, Стебельського, Отвіновського і Паска.⁵ Українці вважають, що відповідальний за цю „історію” мазур-авантюрик, „брехун неймовірний” — як його називає Брюкнер⁶ і особистий ворог Мазепа, Ян Христом Пасек (1630-1701), що дійсно в своїх „Споминах” під 1663 роком розповів про отаку пригоду Мазепа зі своїм сусідом Фальбовським на Волині.⁷ Проте, „Спомини” Пасека були надруковані вперше 1877 року. Сумнівне, щоб його „історія” могла дійти усно аж у Францію, хіба що заніс її туди хтось із двору польського короля-емігранта Станіслава Лещинського, що, як тесть французького короля Людовіка XV, перебував у Парижі; або хтось із оточення Григорія Орлика, що був генералом у французького короля. Далі — Пасек не був королівським пажем, як дехто твердить, а був лише військовим товаришем, що, після авантюри з Мазепою, часом вештався при королівським дворі. Хто б не був її автором, любовні пригоди у красуня Мазепа з королівського двору напевно не раз бували, хоч може і обійшлося там без дикого коня.

Гетьман Іван Мазепа
(малюнок XIX ст.)

Найдавніший белетристичний твір про Мазепу — це французький роман з 1764 р.: „Спогади Аземи”, автором якого був Андрі Контан д'Орвіль, а головним героєм, всупереч заголовкові — гетьман України, Мазепа, представлений скорше в анекдотичній версії Пасека, як у світлі історії. В основному, однак, цілий роман — це апотеоза Мазепа, як національного героя у боротьбі з Москвою. Це про Мазепу одинокий знаний твір з XVIII століття; він був перекладений на німецьку, данську й російську мови.⁸

Другий найстарший, бо з 1784 р. — це роман невідомого автора про кохання Мазепа до якоїсь польки, хоч і під заголовком „Прекрасная Росіянка”, переклад з німецької мови (як думає А. Мухин, „Книголюб”, 1932, I, II), перекладений на російське мав кілька видань у 18 (1790 і 1796 рр.) і 19 ст.; в Україні незнаний, але його згадує Бантиш-Каменський. Третій твір — це „Полтава, спічна поема”, польського сзуйта Нікодема Мусьницького, що появилвся в 1803 р. в Полоцьку; ближче незнаний.⁹

Але справжнє громадянство у світовій літературі надав імені Мазепи щойно великий англійський поет Джордж Гордон лорд Байрон (1788-1824), що в 1818 р. опублікував свою славу поему „Мазепа”, в якій шалену їзду на дикому коні оповідає сам гетьман своєму союзникові Карлові XII (1697-1718), після програного під Полтавою бою (1709) під час утечі до Бендер, коли вони зупинилися на нічліг під дубом у степах України, деся недалеко Дністра. Шведський король, переможений, ранений, змучений довгою їздою, проте з монаршою гідністю сприймає свою неволю і навіть старасться розвеселити своїх мовчазних генералів безжурною балачкою. Твердий, мов дуб, запорадливий і привітний Мазепа ділиться всім із своїми товаришами неволі... „З усієї нашої дружини, — каже король, — хоч якої твердої серцем і сильною рукою в сутичці, марші або спустошенні, ніхто менше не сказав, а більше не зробив, як ти, Мазепо!” Далі Карло просить Мазепу розповісти про ту школу, де він навчився такої вправної їзди на коні. Гетьман радить королеві заснути, бо, мовляв, ще багато миль перед ними, поки вони знайдуть захист за бистрим Дністром. Карло настоює, що оповідання гетьмана склонить його до сну... Тоді Мазепа, із свободою і гумором джентелмена, розказує, як то він, двадцятилітній юнак і паж польського короля, закохався безнадійно в Терезу, молоду дружину старого польського графа, і яку то страшну школу їзди на дикому коні пройшов, коли заздрісний муж підгледів їх зустріч в саду над ранком... Байрон майстерно змалював цю скажену бравуру в 20-ох піснях. Безодня страждань, плястика й гармонія слова, колорит безмежного степу, рух і цей шалений темп:

„Вперед, вперед! — мій кінь і я
Промчали, мов на крилах вітру,
Міста і села і поля...
Неначе в ніч морозну світлу
На небі метеор між зір,
Так ми черкасмо простір...
А на шляху ні міст, ні сіл —
Крім степу, дикої країни
У чорнім обводі лісів...” (Д. Загул)

— надають поемі пульсу життя, гін головокружної кавалькади й неперевершеної словесної краси... Коли Мазепа зробив філософічний та оптимістичний підсумок своєї дикої їзди, в яку його вирядив на смерть:

„Безумний, що в гніві палкому
Помстивсь так люту на мені,
І в'язня голого із дому
В пустиню вигнав на коні,
Він путь проклав мені до трону.
Хіба ж ту долю нам збагнуть?
Забудь печаль, одчай забудь!...”

— і коли гетьман сказав своїм слухачам: „надобраніч, товариші!” — то він не здивувався, що король не подякував за його казку, бо вже спав з годину.

Байрон закінчив свою поему з британським гумором. За його словами „гетьман України, князь козаків” Мазепа — „тугий, мов старий дуб, і ледве від нього молодший, спокійний, відважний,” ніжний навіть для свого коня, товариський, бо ділиться останнім, тактовний, мудрий, веселої вдачі та красномовний, проте людина діла, а не пустої балачки.

Подібну характеристику за шведськими джерелами подас неприхильний до Мазепи, але об'єктивний М. Костомаров, описуючи перехід гетьмана (28. X. 1708) на сторону шведського короля: „За справознанням секретаря Карла XII, перед ними був старець 66-ох років, середньої будови, худощавий, без бороди, але з вусями на польський лад. Взагалі він мав поважний вигляд, але часом проявляв проблиски веселої та живої вдачі, жартував вельми дотепно і розвеселяв слухачів; у бесіді його помічалось великий такт і багато розуму. Видно було, що це людина освічена; він прекрасно володів латинською мовою. Карлові він відразу сподобався...”¹⁰

Тому закид Б. Романенчука, що „естетично і під оглядом психологічним поема (Байрона) є фальшива”, бо, мовляв, „Мазепа мав хіба поважніші думки в таких сумних ночах по полтавській невдачі, під час утечі, як спомини про молодечі гріхи”,¹¹ в світлі джерел неоправданий і віддзеркалює хіба вдачу лише деяких українців, що в часі горя люблять

„сумувати“. Відомо з традиції, що козаки навіть під шибеницю вміли глузувати. Далі, Байрон, як англісець, міг потрактувати ситуацію з делікатним британським гумором, що дозволяє кепкувати навіть у найгіршій ситуації. Крім того для англіців це погана вдача — показувати назовні свої переживання.

Основне джерело Байрон подає сам на початку своєї поеми, цитуючи три параграфи із Вольтерової „Історії Карла XII“ (стор. 196, 216, 218), де про Мазепу сказано так: „Той, хто тоді зайняв місце (гетьмана), був польський шляхтич — Мазепа, уроджений на Поділлі; він був вихований як паж Яна Казимира і в атмосфері двору набув певної оглади в красному письменстві. Любовна пригода, яку він мав у своїй молодості з дружиною одного польського шляхтича, була викрита. Муж з помсти звелів прив'язати його голого до дикого коня і нагнати в степ. Кінь, що був з України, полетів туди назад, несучи півжинуго з виснаження й голоду Мазепу. Якись селяни врятували його, і він залишився з ними, відзначаючись в кількох виправах проти татарів. Блискуче розуміння справ дало йому пошану між козаками, а його репутація росла з дня на день, що зобов'язало царя зробити його князем (принцем) України...“ (стор. 196).¹²⁾

Вольтер знав долю України, бо в іншому місці своєї історії сказав, що „Україна завжди прагнула бути вільною“¹³⁾ — тому й Байрон, сам романтик. Дон-Жуан, хоч і взяв для своєї поеми з його історії лише легенду про „гріх молодості“ (ми не маємо права судити поета за сюжет!), проте представив Мазепу як шляхетну людину — так, як і об'єктивні історики його характеризують.

За А. Єнзеном Б. Романенчук згадує ще, як можливе джерело для поеми Байрона, „недокладну“ англійську працю „Мемоар оф ди Лайф оф Пітер ди Грейт“ Дж. Барров, та усні інформації польського поета Мальчевського. Був ще здогад, що поема „Мазепа“ має автобіографічний характер, бо була написана в Равенні, в

Італії, де Байрон мав романс з 16-літньою Терезою, жінкою старого графа Гітчолі. Але з листів Байрона видно, що поема була написана раніше, як доказує С. Родзевич.¹⁴⁾

Багато авторів перекладало, переробляло й наслідувало поему Байрона. В Англії написано під впливом Байрона 6 творів про Мазепу. В Німеччині (1820-1888) вийшло аж 13 різних перекладів і стільки ж переробок та наслідувань. В Італії (1834-1883) — 6 перекладів: Петро Ізоле, Др. Ніколіні, М. Маццоні, А. Апіорі і ін. Далі — 2 чеських, один із них Ант. Кляштерського; кілька польських, французьких, 2 українських: М. Старицького й Дм. Загула (1929). Були й російські переклади.

У французькій літературі Байрон надхнув великого письменника Віктора Гюго (1802-1885), що в травні 1828 р. під моттом із Байрона „вперед, вперед!“ написав невеличку, але оригінальну поему „Мазепа“, яку вмістив у своїй збірці поезій „Les Orientales“.

Це дуже поетичний, високомистецький, фантастичний твір, що в романтичних барвах яскраво малює шалену їзду Мазепи, прив'язаного до дикого, вогнистого коня, майже в апокаліптичних картинах:

„— і ось нараз без стриму,
Людина й кінь летять у далечині

[незриму
Крізь вибалки пісків,
Самі, у гомоні та куряві пустарі,
Мов блискавка зміна ріже чорні хмари
У здогоні вітрів!“¹⁵⁾

По трьох днях несамовитого галюпу „крізь бори та степи, пустелі й оболоні“, після неймовірної борні з природою, з звірями та з трупоїд-шулікою, знеможений кінь падає мертвою, і виснажений, окрипавлений Мазепа —

„... цей труп живий, що повзаючи гине
Колись іще буде народом України

[Звеличений як князь;
Шулікам і вірлам він дасть свою

[відплату
Невкритими гробами вкрис піль багато,
Де кров його лилась.

Страхотна його велич з його мук

[повстане.

Колись кирею вдягніе прадідних
[гетьманів
У сяві зиниць;
А як у ній з'явиться — степові народи
Пішлють йому назустріч фанфар
[хороводи
І падатимуть ниць!"

Стільки про жакливу кавалькаду самого Мазепи. Друга частина посьми у зефірних фразах оспівує вже нестримні пориви людського генія, що на шляху життя, мов той степовий вершник, несе „в шамотні скаженій” фавстівську, допитливу людину „у пориві надхнення” поза „межі всієї дійсності”, десь „за овиди світів”, щоб „на безмежжі” космосу налитися знання „із вічної ріки . . .”

• „І бачиш пові зорі, Сатурна перстені,
Підбігунових ночей заграви всіміхнені
Посеред білих криг;
Ніщо тебе не томить, світ — життя [безкрає,
І кожним порухом його кінці зміняє
Твій негатовий біг.

В тім болючім, страшнім перегоні, ти блідий, охлялий, повний сумнівів і жаху — не раз падаєш на краю могили... але коли ти встанеш збреш свої сили і встанеш, „ти — володар!”

В „Мазепі” Гюго, де гетьман представлений як німий персонаж, хіба педант стане шукати вірного льокального кольориту, того ідола романтичної школи. Французький романтик вмістив свою „українську” поему в орієнтальній збірці, не маючи вірного уявлення про Україну, що в нього змалювана мов географічна змора, де є „суха пустиня рухливих пісків”, „чорні гори, сковані в довгі ланцюги”, та „величезні руді трупод-шуліки, яких гола шия, наче рука дика, розрізує мерців”, де „коні годо-вані травою хвиль морських” і т. п. Проте, тон цієї поеми — як каже де Воге — „ще звучить в наших вухах мов найсолідша музика, яка упою-вала нашу молодість”.¹⁶

Ще перед Гюґо, бо в 1825 році, в Парижі появилася мімодрама А. С. Leopold'a (Chandeson) і Cuvelier'a: "Mazeppa ou le cheval tartare," represente sur le theatre du Cirque, що не мала великої мистецької вартості. Здається, в ній був уперше представ-

лений гетьман Мазепа як „татарський князь”, бо ж видавці подібної драми американця Пейна згадують цих авторів як джерело.

У Франції ще був написаний і один історичний роман: "Mazeppa chef des Cosaques de l'Ukraine" (Roman historique sous la regne de Pierre le Grand empereur de Russie et de Jean Casimir, roi de Pologne) в 3-ох томах, виданий в Парижі 1830, але — як каже Б. Романенчук — у нас він ближче незна-ний.

Про Мазепу написав досить поетичну розвідку французький есеїст Е. М. де Воге: "Mazepa la legende et l'histoire," 1911. Студія оперта на працях Костомарова, Соловйова і Бантиш-Каменського — тому й не завжди прихильна до Мазепи. Де Воге каже: „Мазепа посли (Байрона) виринає з їх критичних студій тільки трохи помешений; він є велика фігура у великій епосі, людина сильних мрій і палких пристрастей, що кинула романс крізь свою політику і забрала із собою до гробу останній епос орієнтальних середніх віків".¹⁷ На думку де Воге, гетьман не був добрим політиком, бо справа, за яку він боровся, не мала виглядів на успіх, з огляду на несприятливі відносини і обставини. Національна темнота народних мас і соціальна ворожнеча серед українського громадянства була одною з тих перешкод. Коли б навіть Мазепа виборів Україні самостійність, то все одно Україну зустрінула б доля Польщі.¹⁸ Де Воге говорить з великим співчуттям про долю українського селянства і ті страшенні знущання, яких зазнало воно від польських панів, жидівських орендарів та московського кріпацтва. „Відні, нещасливі люди — каже де Воге — такі шляхетні, такі інтелегентні, і так легко ними орудувати, бо вони з такими дитячими чеснотами й невдачами! Не треба досліджувати сторінок старо давніх хронік, щоб довідатись, що вони перетерпіли на протязі історії; вистачить лише провести вечір перед їх дверима під час жнив і послухати пісень, яких вони співають до пізньої ночі...".¹⁹

Журливий спів українського селянина для вуха французького віконта

де Воге видається занадто „мінорний — мов виття вовків”, бо зроджений він „з безнадійного відчаю” та „характеристичний для всіх східніх народів від Нілу по Оронт, від Дунаю по Дніпро... Тут аж надто очевидно, що вчений віконт хотів бути сенсаційним! І мені доля судила побувати над Дніпром і над Нілом та чути монотонний спів єгипетського феллаха; проте, його ніяк не можна порівнювати з українською народною пісню”.

Завершенням зацікавлення Мазепу у Франції була блискуча праця І. Борщака і Р. Мортеля „Життя Мазени” (*Vie de Mazeppe*), Париж 1931 (переклад Михайла Рудницького, Львів 1933), але це вже популярно-історична праця.

Довше жеврів інтерес до Мазепи в англомовному світі. В 1828 р. написана і успішно відіграна на Великдень 1831 р. в королівському амфітеатрі Вестмінстер Бридж в Лондоні романтична драма в 3-ох актах „Мазепа” Г. М. Мільнера мас, як каже в передмові Дакров, за джерело Байрона, Вольтера і Лесюра „*Histoire de Cosaques*”. Тут Мазепа чомусь названий „татарським князем” і „геройським татариним” (чи не через слово „козак”, яке татарського походження? А може пояснення якогось „приятеля” України?). Зміст цієї драми подібний до поеми Байрона, з тим, що „татарського князя” Мазепу знайшов польський граф ще дитиною на побойовищі після польсько-татарської битви, охрестив його Казимиром і вигодував у себе. В дитинстві „Казимир”—Мазепа товаришував і з донькою графа Оленкою (в драмі „Олінська”!), а згодом граф найменував його її пажем. Казимир був гарним, геройським юнаком, і між ним та Оленькою розвинулася таємна, пристрасна любов. Коли граф хотів віддати Оленьку за багатого й пожилого магната — Казимир в перебранні як незнаний лицар викликав свого конкурента на поєдинок і сильно його поранив. Обурений граф наказав гайдюкам зловити „татарина Казимира” і пустити голого на дикому коні в степ. Там

знайшли його татари нашіммертвим і принесли до старого хана, що пізнав у ньому свого загубленого сина — Мазепу. Очунявши, Мазепа із загоном татарів напав на замок графа, визволив улюблену Оленьку і вернувся в Крим, де по смерті батька хана став татарським князем.

Драма дуже сценічна, цікава, повна кипучого життя — та й нещасливе кохання знаходить свій „геппінд”. Брак лише будь-якої історичної перспективи та розуміння польсько-татарських відносин. Татари, що жили з грабування і насильства українського населення, потрактовані в драмі як лицарський нарід.

Американський актор і автор життя якого було дуже бурхливе — John Howard Payne (1791-1852) переробив цей твір Мільнера на „кінну мелодраму” п. н.: „*Mazeppe, or the wild Horse of Tartary*” та успішно виставив її в Нью Йорку в театрі Бавері (Bowery) в 1833 р. Діялоги в цій мелодрамі більше витончені як у Мільнера. Пізніше видавництво Турнера і Фішера в Філадельфії видало цю історію коротенько (7 сторінок!) з ілюстраціями для дітей, як: „*Mazeppe, and the Wild Horse*” (без дати).

І. Дубицький²⁰ згадує, що в Америці, в Бостоні, ще в 1811 р. (перед тим мабуть в Англії!) виставляли з великим успіхом драму невідомого англійського автора п. з.: „Мазепа, гетьман України”. Зміст цієї драми був побудований довкола Полтавської битви, але, крім самого Мазепи, все було там видумане автором. Є ще згадки й про якусь бурлеску про Мазепу в Америці, автором якої був Генрі Байрон (чи не псевдонім?), чого, однак, мені не вдалося напевно ствердити.

У Лондоні в 1849 р. видав по-англійськи поляк Генрик граф Крассінський розвідку про „Українських козаків”, в якій згадано й про Мазепу. В 1850 р. вийшло два твори про Мазепу: романтична драма „Мазепа” Т. Г. Лайса та поема невідомого автора „Мазепа, або дикі коні України”. Далі в 1890 р. вийшла, подібна до попередньої поеми, книжка Г. Л. Вільямса „Мазепа, або дикий кінь”.

На закінчення треба згадати гарно розповіджений психологічною мето-дою життєпис: „Hetman of Ukraine Ivan Mazepa” К. А. Меннінга, Нью Йорк, 1957, що читається мов пре-гарна повість. (Книжка появилася старанням і коштом УНСоюзу).

Німецька література присвятила багато уваги постаті Мазепи, зма-лювала ціле його життя, включа-ючи й політичну діяльність. Проте, вона не дала таких перлин як Бай-рон чи Гюго. Здається, найстаршим німецьким твором була трагедія в 5-ох діях Гайнріха Бертуха: „Олексій Пе-трович” (1812), де син Петра I гине від стилету гетьмана Мазепи, дарма-що він був у дійсності задушений своїм батьком або його прислужни-ками. Доля цього твору невідома. В 1844 р. появилася маловартісний вірш „Мазерра, ein Gedicht von G. E. S. (Штебіша). Замітнішою була драма А. Мая: „Мазепа, король степу (Der Koenig der Steppe) з 1849 р., що 17-го квітня т. р. була виставлена на сцені в Мюнхені (Hof- und Nationaltheater) з великим успіхом. Зміст драми — боротьба Мазепи за незалежність У-країни та за козацькі вольності. Як довго Петро трактував козаків по-людськи, програма Мазепи, А. Мая була така: „Козацьке копіє для охо-рони царського трону, а царська ша-бля для козацької свободи... от і все, що ми один одному винні”.²¹

Коли цар почав поводитися з ко-заками жорстоко, то Мазепа запля-нував „ein Koenigreich der Steppe” і корону для себе. Кочубей похвалив плян Мазепи, але відмовився спів-діяти, бо рішив видати свою „одинач-ку Наталку” за московського кня-зя Дм. Голіцина. Наталка, побачив-ши Мазепу, закохалася в нього і вті-кає від батьків до гетьмана. Ко-чубей, думаючи, що Мазепа насиль-но взяв його дочку, з помсти доніс цареві про задуману ним зраду. Ге-тьман ув’язнив Кочубея і через те — як думає Май: „Мазепа втратив любов Наталки і щастя, а на полях під Полтавою зайшло його сонце.”²² Після програного бою Мазепа повер-тає до Батурина і домагається від Кочубея його скарбів. Але наспіває Голіцин з московським військом і

заарештовує Мазепу. Гетьман про-сить, щоб йому дали змогу погляну-ти на степи востаннє і... вмирає, від-даючи українським степам свій віль-ний дух, що й досі там живе.

Драма А. Мая не цілком згідна з історичною правдою, та й, на думку Б. Романенчука, — не має вона ве-ликої історичної вартості, бо заба-гато в ній довгих і нудних моноло-гів, замало напруги, драматичності, а несподівані зміни та психічні про-цеси не завжди обґрунтовані.

Подібну драму п. з. „Мазепа” на-писав у 1860 р. Рудольф Готшаль (1823-1909), а переклав її О. Ю. Федькович. Автор схарактеризував гетьмана як борця за українську дер-жаву, що діє в ім’я психічного „при-мусу”:

„Ми є і будемо
Мрій наших рабами, бо
У глибині душі у нас живе
Несамовитий примус, струя якась.
А мрії ті - ніщо більше,
Як той зефір — посланець від
Величного Бога!”²²

Про мету своїх учинків Мазепа там каже так:

Мета ж бо то велична, що я до
неї стремлюсь,
О це: Держава над усі держави
славна,
А найгіднішому — корона її
державна!

Але про ту корону він мріє не з сгоїстичних мотивів, бо, як бачимо з 5 дії, журиться долею рідного народу:

Геть всі полетіли — воскресні
думи мого народу!
Бунчук козацький попід ногами
вже
Валяється. Сьогоднішня днина
Йому навіки вже печаль раба
прибила!

Ось як дехто дивився на великого борця за нашу державність у Захід-ній Європі!.. Мазепа Готшала вми-рає з гордими словами:

Ніколи! Ні! — Не хочу гинути
Я з сокрушеним серцем, і ані
хочу

Я нарікати, що зрадливе щастя
Мене покинуло! — Ні!

Хай вихор зіб'є той мій
 утомлений

Порох увостанне вгору
До утіхи й життя!

З менше вартісних творів про Мазепу в німецькій літературі треба згадати ще й двотомний історичний роман (1860) А. Мюцельбурга, де Мазепа-юнак представлений мов середньовічний лицар, що бореться за справедливість і правду в обороні жінок і всіх покривджених.

Любовні пригоди Мазепи описує малознаний німецький поет — Вільгельм Антоні (оповідання: „Мазепа, або їзда до крайні мерців”), а Полтавську битву — Карль Ю. Штарк (драма: „Бій під Полтавою”, 1855). Про Мазепу писали ще: А. Зондерман (1882), К. Костінг („Мазепа, або супротивники”, 1886) і Вільгельм Фремсген „Учень чорта” (W. Froemssgen, „Der Teufelsjünger”, Вісбаден, 1941). Тут можна згадати ще й історичну монографію Б. Крупницького: „Hetman Mazepa und seine Zeit”, Ляйпціг, 1942, хоч вона сюди й не належить.

В шведській літературі — як слушно дивується І. Дубицький²³ — було лише два твори: оповідання Вернера фон Гайденштама: „Мазепа та його посол”, і нудна поема Валінна: „Карло XII”, в якій кілька пісень присвячено Мазепі.

В італійській літературі є кілька творів про Мазепу, знаних нам, на жаль, лише з наголовків, як напр., драма невідомого автора п. з.: „Carlo XII re di Svezia”, I р. а Pultava, II р. а Bender з 1830. В 1888 р. вийшла там також анонімова драма під заг.: „Carlo re di Svezia а Bender”; можливо, що це переробка попередньої. Оригінальний твір написав і видав у Фльоренції (1847) Антоніо Кортезі (Cortesi): „Mazepa ballo”.

Італійських перекладачів поеми Байрона я перерахував уже раніше, а тут згадаю ще переклад російської повісті Булгаріна: „Mazepa romanzo storico, libera versione dal Russo di G. B. Vivani I-III, Міляно 1845. Із шведської мови перекладено: „Мазер-

ра e il suo ambasciatore” — фрагмент шведської: „Carolinerna”, яку написав Verner von Heidenstam і яку видрукувано 16. II. 1927 в журналі „Nuova Antologia”.

Можливо, що є твори про Мазепу і в інших літературах. Я чув, що в Буенос Айрессі, в Аргентині, в 1906 р. ставили бурлеску-фесрію якогось еспанського автора, що помер в 1939 р. Прізвища й назви твору мені, однак, не вдалося розшукати.

В румунській літературі Юрій Асахі написав історичну новелю „Мазепа”. Прибувши з Карлом XII до Молдавії, гетьман зустрічає монахиною, із розмови з якою довідується, що вона є його донькою з неправого ложа. Тоді обом рішають іти на прощу до Єрусалиму, але Мазепа, прибувши до Галацу, вмирає.

У чеській літературі Мазепу-державника гарно відтворив поет Йосеф В. Фріч у трагедії „Іван Мазепа” (початок XIX в.). Автор добре обізнаний з українською історією — тому у нього Мазепа представлений як славний герой українського народу, розумний політик, культурна людина, що ціле своє життя присвячує для добра України і що хоче її визволити.

Драма чеха Фріча і повість француза Андрі К. Д'Орвіє („Спомини Азепи”, 1764) — це два найкращі твори в світовій літературі про Мазепу — володаря України. У повісті Д'Орвіє, коли на бенкеті цар Петро сказав, що хоче стати володарем України, бо вже протекторат його не задовольняв, Мазепа гідно йому відповів: „Ярма, до якого звук московський народ, ніколи не сприйме вільна душа козацького народу”.²⁴

В польській літературі письменники цікавилися найбільше молодим Мазепою та його любовними пригодами. Вище я згадував уже про зловісний анекдот про Мазепу у „Споминах” Паска (записаний під 1663 р.) і епічну поему „Пултава” (1803) Н. Мусьницького. Але щойно Юлій Словацький (1809-1849), один з найкращих польських поетів, написав високомистецький твір — дуже сценічну та потрясаючу драму в 5-ти актах п.

н. „Мазепа” (1840), драму, що нагадує „Дон Карльоса” Шіллера (любов пасинка до молоді мачухи), та деякі драми Шекспіра, як „Отелло” (безпідставна заздрість мужа та незаслужене терпіння жінки Дездемони) та „Король Лір” (помилка спричиняє цілий ряд ударів долі) і сучасну Словацькому французьку драму (Гюго, Дюма . . .). Не зважаючи на назву, головний герой там не Мазепа, а старий, гордий і надмірно жорстокий польський воявода з своєю молоденькою, чарівною й невинною дружиною Амелією. Словацький написав цю драму ще в 1834 р., як видно з його листа (7. XI. 1834) до своєї матері („. . . я думав про гальопуючого Мазепу. Тож за кільканадцять днів я написав трагедію, над якою Ти плакала б, Мамо, якщо не по Мазепі, то по Юлькові”.²³), вона мусіла мати автобіографічний характер, де Мазепа був головним героєм. Проте, Словацький, як доносить він матері (5. II. 1835), чомусь спалив свою трагедію „про того полохливого пажика Яна Казимира”, і тому то „Мазепа” з 1840 р. носить давню назву, але має зовсім інший характер.

Мазепа Словацького — мрія усіх жінок — на початку драми залицяється з дотепом і з елегантністю королівського дворянина до чарівної, але невинної Амелії; проте, після короткої розмови з нею, відчуває такий її чар, який звертає його з дороги флірту і намір пригоди замінює в безінтересовну, гарячу симпатію до страждаючих і в горливість посвяти . . . Інтересно, що Словацький представив Мазепу в світлі кращім від цинічного і недотепного польського короля Яна Казимира та смішного й нудного дворянина вояводи — Паска, ворога Мазепи. Ю. Кляйнер так каже про персонаж Словацького: „Мазепа — герой молодий, трохи легкодух, авантюрист, Дон-Жуан, але шляхетний, відважний, здібний до героїства — герой, який від часу Фільдінгового Томи Джонса перемандрував романтичну літературу світу, а своїх предків має в лицарських романах.”²⁴

„Мазепу” Словацького перекладали чотири рази на німецьке (А. Дра-

кс, 1846, А. Бернсон, К. Ружицький і Бірнбавм) та на англійське — Ц. Д. Веллс (1930).

З інших польських творів треба згадати ще повість „Гетьман Мазепа” неприхильного українцем Фр. Равіти-Гавронського (укр. переклад в бібл. „Діла”); „Думка Мазепи” В. Залеського, „Ян Мазепа” якогось В. Богданка та історичний роман Фр. Тучинського (Познань, 1913).

Російська література присвятила багато уваги Мазепі, трактуючи борця за незалежну Україну — як і треба було сподіватись — з державного становища „єдиної і неделимої Росії”, отже як „сепаратиста, самостійника, зрадника Петра I та російської імперії”.

„Полтава” Пушкіна (на українське переклав Є. Гребінка, а пізніше С. Голованівський) — написана 1825, а видрукувана 1829 — завдячує своє написання тому, що поета обурювала постать Мазепи Рилєєва у „Войнаровськім”. „Деякі письменники хотіли б із нього зробити героя свободи” — казав Пушкін, тому він рішив представити „ворохобного гетьмана” згідно з офіційною російською історією, не журячись за об’єктивну правду, проте гучно заявляючи: „Обтяжувати видуманими страхіттями історичні постаті — і нерозумно і невеликодушну. Наклеп у поемах завжди видавався мені непохвальним”²⁵

Проте, Пушкінів Мазепа — це втілення зла і нікчемности, без найменшого промінчика будь-якого світла; це людина демонічна, тасмична, якої навіть ніхто з оточення не знає:

Що дух неспинний бродить в нім,
Що чесно і нечесно ладен
Він шкодить недругам своїм;
Що він образи ще нікому,
Душою злорий, не прощав,
Що в даль, лише йому відому,
Він гордо думкою сягав;
Що святощів старий не знає,
Що він добра не пам’ятає,
Що зненависть його грізна,
Що лить він зладен кров, як воду,
Що він ненавидить свободу
І краю рідного не знає!

Але, в запалі ненависти до Мазепи, Пушкін якось раз забув свою характеристику і в закінченні, після полтавського бою, показав нам в очах гетьмана теж і любов до рідного краю:

І мовчки він коня сідлає,
І з королем тіка в обгон,
І страшно зір його палає,
Як рідний кидає кордон.

Проте, і між російськими письменниками у ставленні до гетьмана Івана Мазепи були виїмки! Поет Кондрат Рилєєв (1795-1826), один із провідників повстання „декабристів”, що за присутність в протесті на Сенатській площі в Петербурзі 26. XII. 1825 р. був 14. VII. 1826 повішений — виявляв велику прихильність до України

та її боротьби за волю. Він оспівав Мазепу в байронівським дусі у своїй славній поемі „Войнаровский” (1825). Мазепа Рилєєва (не зважаючи на скреслення цензури!) — це герой свободи, символічна особа, що втілює і російські романтичні, полюбні мрії і ненависть до деспотичного царату. „Мазепа — каже Рилєєв — це вождь України, гарячий патріот, прямий громадянин, борець за волю свого народу з самодержавством”. Ось провідна думка поеми Рилєєва та її придатність для російського народу:

Ми й свої зруйнуєм пута,
На голос свободи й вождів.
Скинемо усі перепони
Помчимось захищати закони
Серед рідних, батьківських
степів . . .”²⁷

¹ E. M. de Vogue, „Mazeppe, la legende et l'histoire,” 1911. Я користувався англ. перекладом С. Mary Anderson: „Mazeppe as Known in Legend and in History” by the Vicomte E. M. de Vogue (de l'Academie Francaise), в книзі п. з.: „Szarcewicz of the 18th Century”, London 1913, p. 167 ff.

² Портрети „гетьмана Мазепи”, як засіб антиукраїнської пропаганди, в книжці: Р. Млиновецький „Гетьман Мазепа в світлі фактів і в дзеркалі „історій”” (на правах рукопису), 1957, стор. 115 ff.

³ Гліб Лазаревський, Із спогадів, „Тризуб”, ч. 40-41, Париж, 17. X. 1937, стор. 21.

⁴ Ю. Пономаренко, Легенди про гетьмана Івана Мазепу в світовій музиці. Зміст доповіді в бібліотеці С. Петлюри, 11. IX. 1937, „Тризуб”, ч. 39, Париж 10. X. 1937, стор. 10-12. (Звідси мої інформації про Мазепу в музиці).

⁵ Н. Костомаров, Мазепа і мазепинці. Истор. Моногр. т. 16, изд. 2-е, Ст.-Петербург, 1885, стор. 3ff.

⁶ A. Bruckner, Literatura Polska, Париж 1947, стор. 101.

⁷ J. Ch. Pasek, Pamientniki, Варшава 1948, стор. 221-4.

⁸ I. В. Дубицький, Мазепа в західноєвропейських літературах, „Тризуб”, ч. 40-41, Париж 17. X. 1937, стор. 15-18.

⁹ В. Романенчук, Іван Мазепа в європейській літературі, „Вістник”, кн. 5, 6, 9, Львів 1934, кн. 5, стор. 366.

¹⁰ Op. cit., стор. 438.

¹¹ Op. cit., кн. 5, стор. 367ff.

¹² The Complete Poetical Works of Lord Byron, Cambridge, Mass. 1905, стор. 406-415.

¹³ „L'Ukraine a toujours aspire a etre libre.”

¹⁴ В. Романенчук, Op. cit., кн. 5, стор. 367.

¹⁵ Переклад Михайла Рудницького (1933).

¹⁶ Op. cit., стор. 175.

¹⁷ Op. cit., стор. 171, 199.

¹⁸ В. Романенчук, Op. cit., кн. 5, стор. 369.

¹⁹ Op. cit., стар. 16.

²⁰ Op. cit., стор. 16.

²¹ В. Романенчук, Op. cit., кн. 5, 1934, стор. 370.

²² Готшала цитую із: Характерник (Р. Вжеський) Мазепа в історії й літературі та для сучасности, вид. 2, „Просвіта”, Львів 1924, стор. 12f.

²³ Op. cit., стор. 17.

²⁴ В. Романенчук, Гетьман Мазепа в світовому письменстві, „Життя і Знання”, рік X, „Просвіта”, Львів 1937, стор. 200.

²⁵ A. Malecki, Juliusz Slowacki, т. II, Львів 1881, стор. 23.

²⁶ J. Kleiner, Juliusz Slowacki (Dzieje tworczości) т. III, вид. 2, Львів 1928, стор. 10.

²⁷ Андрій Господин, Московське спотворення Мазепи, „Укр. Голос”, ч. 14, 2. IV. 1958, Вінніпег. (Я користувався рукописом).

МАЗЕПА

Написав Лорд Байрон

Переклав Дмитро Загул

(У р и в к и)

I

В жажливий день біля Полтави
Від шведів щастя утекло.
Навкруг порубане криваве
Все Військо Карлове лягло.

Військова міць, воєнна слава,
Така ж, як ми, її раби, —
Майнула до царя, лукава,
І врятувався мур Москви, —

До того пам'ятного року,
До ще жажливішого дня,
Що на ганьбу й різню жорстоку
Ще більше виставив ім'я,
Ще більше військо дав на злім, —
Одному грім, а блиск усім.

II

Такий від долі жереб впав;
І Карло день і ніз тікав
Через поля, ріжки, діброви.
В гужих і власних краплях крові.
За нього ж тисягі лягло,
А й слова скарги не було
На гестолубця в день заглади,
Як правда не боїться влади.
А як загинув кінь його,
Убитий кулею на полі,
Гіста дав йому свого
І вмер у російській неволі.
Та й цей скакун звалився з ніз,
Як звалом кілька миль пробіг.
І в пуші, в темний глушині,
Де навкруги ворожі гати,
Вже розвели свої вогні,
Прийшлося Карлу ногувати.
Чи ж це ті лавери, той вінок
Воєнної потуги й слави,
Що забирав останній сок
З народів шведської держави?
Мов неживого, під сосну

Поклали короля до сну.
Тягуза ніз, холодний іней,
Гарязка ран, непевна путь
Йому заснути не дають. —
Затерпло тіло, рани сині . . .
Та мужньо зносить володар
Від долі посланий удар, —
Бо підкорив нестерпні боли
Своїй твердій і впертій волі . . .

III

Юрба вождів — яка ж мала! —
За день ще більше поріділа;
Ця ж рештка лицарів була
Хоробра й вірна вже — сиділа,
Німа, понура і сумна,
Круг короля й його коня,
Бо ж у нещасті, назе тінь,
Людини не покине кінь. —
А поруг, в лицарській юрбі,
Де звисів дуб гілля дебеле,
Мазепа стомлений собі
З трави тверду постелю стеле.
Гетьман позмурий і старий
І сам, як дуб той віковий.
Та спершу, хог стомивсь за дня,
Козацький князь обер коня,
Розгладив гриву, ноги й хвіст,
Розпугав, розгнуздав, обгистив,
Послав йому трави та листу
І тішився, що карий їсть,
А то журився довгий час,
Що зморений скакун не пас
В нізній росі траву-отаву . . .
Цей кінь терплячий був на славу.

IV

Із цим упоравшись, Гетьман
На землю розіслав жупан,
Аж потім славний ватажок
Добув торбину й баклажок,

І з Карлом і всіма з позоту
Гостинно поділився він
З такою ж гідністю достоту,
Як на бенкеті дворянин.
Король з усмішкою гіркою
Свою мізерну пайку взяв
І, приховавши приступ болю,
Бадьоро, голосно сказав:
„У всіх із нашого гуртка
Відважний дух, тверда рука,
Та хто в цей час маршів, боїв
Балакав менше й більш зробив,
Ніж ти, Мазепа? На землі,
Від Олександрових гасів
Такої пари не знайти,
Як твоїй Буцефалос і ти.
Бо й скитську славу топнеш ти.
На ріках і просторах степу”.

„О, я прокляв, — сказав Мазепа, —
Ту школу, де я вживсь їзди”.
„Чому ж це так, старий гетьмане?
Чей добра школа ж то була?”
„На жаль, це повість не мала,
А стільки миль ще перед нами
Та сугижок із ворогами,
Що дужчі в десять раз від нас . . .
Залишим це на кращий час . . .

Аж поки за руслом Дніпра
Ми зможем коней покласти.
Вам, пане, спати вже пора, —
А варту буду я нести”. —

„А я б усе таки бажав, —
Відрик король, — щоб ти сказав
Свою історію, азей
Під цю гутірку голосну
Я відпогину і засну,
Бо сон тепер не йме озей”.

„Для цього я вернувся рад
Так років п'ятдесят назад.
Мені двадцятий рік минав . . .
Ще Казимір королював,
Ян Казимір . . . Шість років я
Був пажем в того короля.
Це був король! Угений сам —
Він зовсім був не пара вам,
Бо й не збирався воювати.
Щоб набувати мужих крайн,
А потім знов їх утратити,
Тож супокійно правив він,
І, крім гризні на зборах сойму,
Так мирно жив, аж непристойно.
Були йому турботи й там!
Він муз любив і гарних дам.
Дошкулять іноді й вони

Не менш від лютої війни.
Як тільки гнів його минав,
Як книжку, жінку знов міняв.
І впоряджав бенкет на славу,
Що дивував усю Варшаву.
Зглядались діти і старі
На блиск і велич при дворі.
Він звався „польський Соломон”
У всіх поетів, крім одного,
Що втратив віру в пансіон
І склав сатиру був на нього.

V

Красунь-юнак я був тоді . . .
Тепер, коли вже сімдесятий
Мені минув, не гріх сказати,
Що в дні юнацькі золоті,
Бувало, кожного вельможу,
З мужів ги хлопців переможу.
У всій привабній марноті.
Я ж був веселий і стрункий —
І вигляд мій не був такий
Поморщений, як ось тепер;
То час війни й турботи стер
З обличчя душу, що негодні б
Мене вже й родити пізнав,
Коли б змогли моє сьогодні
З моїм узором порівнять.
Але ж колишніх рис моїх
Іще раніше я позбувся,
Аніж суворий вік торкнувся
Рукою старости до їх.
Літа, як багте, не вгасили
В мені ні мужности, ні сили,
А то внозі з-під цих гілок,
Під горним небом без зірок
Я б не розказував казок . . .
Та далі вже . . . Терези стан —
Він наже й тут перед мною,
Біжить до мене під каштан . . .
Я багу скрізь її живою,
А все таки я не знайду
Ні барв, ні образів, ні слів,
Щоб змалювати ними ту,
Яку так палко я любив.
В її очах був східний жар —
Сусідство турків та татар
Змішало польську кров . . . Ти озі
Були горніш цієї ноґи.

VI

Ми базились... Ми зустрігались...
А я дивився — і зідхав —
Вона й слівцем не обізвалась,

Та відповідь їй я мав.
Є тисячі таких знаків —
Ми й описати їх не можем
Рядками зрозумілих слів,
Хоч їх і чув, і багив кожен —
Вони таємно з серця йдуть,
Хвилюють radoцями грудь,
І з обопільного стремління
Росте німе порозуміння,
Що з іскор — проблисків думок —
Вогнистий зв'язує шнурок;
Це невідоме поєднання —
І ми ніколи не збагнем,
Як раптом іскорка кохання
Шаленим вибухне вогнем.

А слухала вона мене . . .
Хіба ж те серце крижане?
Доволі ї цього вже мені!
Хто слухав раз подібну мову,
Послуха знову . . . Перше „ні”
Ще не говорить про відмову.

VII

Кохав я і коханим був . . .
Та ви ще слабіть цю солодку
Не відгували — так я чув . . .
Ну що ж! То я й скінзу коротку
Свою поему мук і втіх.
Безглуздя ви назвали б їх!
На трон родитись — не для всіх,
Щоб стати вище від природи,
Перемогти себе й народи!
Я князь . . . чи то я був такий . . .
Міг кидать тисягами в бій
На певну смерть . . . А над собою
Я завше тратив силу й волю.
Та доведу вже до кінця . . .
Кохав я і зазнав кохання.
Хоч і щаслива доля ця,
А все ж кінець їй — страждання.

Ми нишком багились. Це здається
Для декого потрібним щастям —
Не знаю . . . Я б життя віддав,
Щоб перед небом і землею
Я міг назвать їй своєю . . .

VII

На світі стільки є огей,
Що люблять стежити ногами
У слід закоханих людей . . .
Так само це було і з нами.
В таких випадках зорт — і цей
Хоч трохи, а повівся б земно.

Боюсь, що я його даремко
Огудив . . . Може то святець,
Що, втративши пудний терпець,
Дав вихід святобливій жовті . . .
І нас обох одної ноги
Схопила зграя шпигунів . . .
Від гніву граф оскаженив.

Було це саме на світанку,
Поблизу графівого замку . . .
Підмоги з міста я не ждав,
Бо ї не гадав дожить до ранку.
Марію-Діву я благав,
І двох ги трьох святих . . . а там
Скорився долі . . . І юрба
Мене у двір поволозила.
Яка Терезина судьба,
Не скажу вам — не знаю ї сам.
Отак нас доля розлузила!
Але ж і лютий був, аж страх,
Прегордий воевода-граф!
На це він досить мав пригин,
Найбільш розлюжений був тим,
Що наслідки цього випадку
Могли відбитися в нащадку . . .
Не менш вражений ще ї тим,
Що герб його дістав цю шкоду
В той час, як він був паном роду.

IX

— „Коня сюди!” — Коня ввели . . .
Це справді був шляхетний кінь —
На Україні виріс він.
Прудкі, мов ті думки, були
У нього ноги . . . Дикий звір,
Мов сарна лісових узгір,
Не знав вуздекки, ні стремєн,
В неволі був один лиш день;
Він їжив гриву і хропів,
І рвавсь, і сіпавсь, мов скажений.
Дарма! Годовання степів
Лорд Байрон — Мазепа — Закін.

Ведуть спітнілого до мене.
Мене десяток гайдуків
Йому до спини прикрутив
Тугим ремінням — і пустив . . .
Свисток, батіг . . . і кінь побіг,
Що так би ї водоспад не зміг.

X

Вперед, вперед! Скажений рух, —
Куди — не багив я нікого . . .
Від бігу дикого, прудкого
У мене в грудях сперло дух . . .

Помалу никли ноги тіні,
А кінь летів, увесь у піні.
Останній звук із уст людських,
Як я помгав від ворогів,
Був дикий незгамовний сміх
З юрби зухвалих гайдуків,
Що з вітром долетів крізь темінь.
Я реузло голову підвів —
На кінський ший тріснув ремінь,
Що горло зв'язував мені —
Я обернувся на коні
І їм прокляття прохрипів . . .
Але ж за тупотом копит
Мій крик до них не долетів.

Коли від них лихого дня
Помгав я швидше блиску грому,
На згубу пущений в поля, —
Що прийде день і я вернусь
З десятком тисяч верхових
І за ганьбу свою помщуся
І дяку графові складу
На тих зухвалих дворових —
За негостинну ту їзду.
Вони пекельний жарт зо мною
Собі заграли того дня,
Як віддали мене на волю
Палкого, дикого коня.

XI

А на шляху ні міст, ні сіл —
Крім степу, дикої країни
У горнім обводі лісів.
Лиш де-не-де зубчасті стіни
Фортець, збудованих колись
Проти татарської орди.
Безлюдно, скільки не дивись!
За рік проходило сюди.
Турецьке військо, Всюди, де
Ступали снагів тих копита,
Там кров'ю вся земля полита.

XII

Вже ось до лісу ми добрались . . .
Це був безкрай, дикий праліс
Кремезних вікових дерев,
Що вже не гнув їх вітру рев,
Лиш хмиз обламував з дубів,
З сибірських вибігши степів.

Крізь листя вітром кінь летів,
Линав далеко за собою
Кущі, дерева і вовків,
Що ззаду гналися юрбою . . .

Як прагнув я списа, межа!
Коли судилось помирати
В цій вовгій зграї, то хого
Чимало й їх порозтинати!
Як дуже я раніш бажав,
Щоби ослаб скажений біг,
Тепер тремтів, як лист, дрижав,
Що дикий кінь звалиться з ніг.

XIII

Який же ж був мій гнів і страх,
Одчай і холод, голод, жах,
Які ж я мусів мати болі —
Коли то зв'язаний і голый
Кудись у безвісти летів!
Я мав гарячу кров дідів,
Що від образи хвилювалась
І враз на ворога пускалась
Мов люта гадина-змія. —
Не диво, що на хвилюку тіло
Під гнітом тих страждань зомліло.
Здавалось, що паду вже я,
Бо захиталася земля.

XIV

Вернулась пам'ять . . . Де ж це я?
Мені так холодно зробилось
І млосно — в голові крутилось, —
Та з кожним живчиком до мене
Назад верталось життя.

Позув я плескіт біля себе,
Вгорі ж мигтіло зірне небо . . .
Це був не сон: мій дикий кінь
Перепливав ріку глибоку,
Що розливалась широко
І мзала буйно в далезінь.
Ми пливемо серед потоку,
Де найдикіше рве бистринь,
І скільки сил — гребе мій кінь,
Щоб досягти другого боку.

XV

В блискузій шерсті й мокрій гриві
Боками носить дикий кінь, —
По крузі берега стрімкій
Вилазять ноги терпеливі.
Ми вилізли . . . В тумані ноги
Степи послалися без меж,
Що й краю їм не багать огі,
Куди не глянь — одне і те ж:
Мов ті провалля в темнім сні —
Степи та балки лиш одні.

XVI

Ми далі йшли — та вже помалу...
 Бо вже стомився дикий кінь,
 Ступав невпевнено й охляло —
 На ньому ж піни пластовінь.

 Скажений біг кінгався швидко,
 Хожа мети було й не видко.

XVII

Вставало сонце . . . Біла мла
 Здіймалася клубками вгору
 І звільна відкривалась зору
 Пустеля степова, німа . . .

 Отак гимало ще верстов
 Мій кінь натовлений пройшов,
 Хог важко дихав, що здається —
 Ще хвилька й серце розірветься.

 Чи то лиш вітер з-між листків
 До мене шелестом донісся?
 Ні, ні! То з тупотом з узлісся
 Табун коней до нас летів
 Чотирикутником великим.
 Хотів я скинутись — та ні!
 Мовзгав уста мої німі —
 Бо де ж пани цим коням диким?
 Їх ціла тисяча гу тьма —
 А вершників на них нема!

 Коли мій кінь побазив їх,
 То наге збувся він безсилля,
 Напружив жили кволих ніг
 І погвалав . . . Ще тільки хвиля —
 Він хрипко, глухо заїржав,
 Здрігнувся . . . і на землю впав . . .

 Від ранку до смерку лежав я
 Отак прикутий до коня
 Й огима сонце проводжав я,
 Та рахував години дня.

XVIII

Вже сонце сіло . . . Все ще я
 Лежу прив'язаний до трупа
 Вже задубілого коня, —
 Я вже гадав, що в спільну купу
 Змішається наш порох тут . . .
 Туманні озі смерти ждуть. —
 Важке, незглибне погуття.
 Як я вертався до життя,
 То знову наближавсь до смерти...
 А потім знов дизання сперте,
 Легенький дроз . . . і забуття . . .

XIX

Прокинувся . . . Де я? . . . Чи ж оце
 Людське схилилося лице
 Ласкаво, ніжко наді мною?
 Невже ж це я лежу в покою?
 На ліжку я лежу, гу ні?
 Чий ж це озі пеземії
 На мене дивляться так мило?
 Тут я свої примкнув на хвилю,
 Бо сумнівався ще, гу я
 Огунав дійсно з забуття.

 Побазила дозка козацька,
 Що озі я відкрив на мить,
 І посміхнулася . . . Я зналацька
 Схотівся, хтів заговорить,
 Але не міг . . . Вона ж на рота
 Поклала пальзики мені,
 Щоб я й не намагався доти,
 Аж сили вернуться мої.

XX

 Вона вернулася з батьками —
 Що ще сказати? — Я б не хотів
 Надокузати вам згадками,
 Як гостював я в козаків.
 Вони знайшли мене в долині,
 Внесли, мов трупа, в ближчий дім.
 І врятували . . . А потім
 Я став гетьманом в їх країні.
 Безумний, що в гніву палкому
 Помстивсь так люто на мені,
 І в'язня голого із дому
 В пустиню вигнав на коні,
 Він путь проклав мені до трону.
 Хіба ж ту долю нам збагнуть?
 Забуть негаль, одгай забудь!
 Ще завтра вгледіть Бористен,
 Як на його турецьким боці
 Спокійно коні попасем . . .
 Як радо різку стрінуть озі,
 Якщо до завтра доживем.
 Добраніс, друзі!" —

 І гетьман
 Під дубом, що розвісив стелю,
 Простерся на тверду постелю.
 Та вже привизну, — спав він там,
 Де тільки ніг його заскожить,
 І сон стулив йому вже озі.
 Та ви дивуетесь, гому
 Король не дякував йому
 За повість? Він пригину знав:
 Король уже з годину спав.

ІВАН МАЗЕПА Й УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО

Написав Володимир Сігинський

Розквіт українського мистецтва козацької доби XVII-XVIII століть був наслідком загального пробудження українського народу до творення своїх власних форм життя в побуті, культурі й державному устрої. Самостійницькі аспірації провідної верстви та величезні культурні надбання багатої минувшини спрямовували мистецьку діяльність на шлях самобутньої, оригінальної творчости. Під охороною козацького війська пластичне мистецтво розцвітає у всіх галузях і ділянках народного побуту.

Цей найбільший розквіт т. зв. українського барокко, в точнішому даванні, припадає на добу гетьманування І. Мазепи (1687-1709), в чому величезну роль відіграв сам гетьман. Його загальновідоме меценатство не в силі заперечити навіть найбільші вороги українських незалежницьких і державницьких концепцій.

Слідом за гетьманом іде козацька старшина, так само підтримуючи українське мистецтво, що зрештою увійшло в традицію провідної української верстви на протязі понад тисячорічної історії України. Полковники, що правили під проводом І. Мазепи, так само уфундували величезні будови, засновували школи, шпиталі, заряджували внутрішнє облаштування храмів, підтримували ремесло, промисл, що все разом служило для добробуту власного народу. Це світлі імена родин Герциків, Миклашевських, Мокієвських, Дунін-Борковських, Бороховичів, Мировичів.

Гетьман І. Мазепа не тільки підтримував існуюче вже мистецтво, він, як особа високообдарована, безприкладно освічена і вийнято інтелігентна, був організатором та ініціатором тієї мистецької праці. Слідкуючи за іменами українських та чужинецьких

мистців, які перебували на Україні, помічаємо, як то в добу Мазепи йде інтенсивна концентрація мистецьких сил у Києві та інших культурних центрах України. З'являється сила нових імен — першорядних мистців, які до того часу мусіли працювати поза межами своєї Батьківщини, постає нова школа українських майстрів в архітектурі, малярстві, прикладному мистецтві і особливо в граверстві.

Лише поміж майстрами будівництва знаходимо не менше як 10 архітектів-українців, що працюють у добу Мазепи: Іван Багиста, Іван Зарудний, Степан Ковнір, Прокіп Корнієвич, Апанас Петрицький, Йосип і Федір Старченки, Мартин Томашевич, Іван Федорович. З чужинців знаємо імена переважно військових інженерів, що будували модерні укріплення й фортеці: Адам Зернікав (1652-1691), Антоній Ляваль (вм. б. 1699), Танцій Лямот (француз). При дворі гетьмана перебували також інші мистці-чужинці. Принаймні, французький дипломат Жак Балюз, відвідавши гетьмана Мазепу в Батурині в 1704 р., вказує, що володів він багатьма мовами, зокрема перфектно знав латинську, французьку і голландську. Далі Балюз пише: „При дворі є два лікарі німці, з якими Мазепа розмовляє їх мовою, а з італійськими майстрами, яких є кілька в гетьманській резиденції, говорять італійською мовою”. З інших джерел знаємо, що ці італійці були майстрами прикладного мистецтва, зокрема металевих виробів і ювелірівства.

Зовсім вийнятове значення займало в старі часи граверство, як одиницький спосіб виконувати образки чи ілюстрації книг і поширювати, репродукуючи їх друкарським способом. Добрих граверів дуже цінили, а саме

граверство плекалося лише поміж найкультурнішими народами.

Найвизначнішим українським гравером доби був Олександр Антоній Тарасевич, діяльність якого припадає на роки 1672-1720. Цікавим явищем є те, що в першій половині своєї діяльності О. Тарасевич працював закордоном і прибув до Києва в 1688 році, себто на другий рік гетьманування І. Мазепи. Вчився він разом із своїм братом Леонтієм в Авгсбургу у славних граверів Кіліянів. Оскільки О. Тарасевич був визначним гравером, свідчить факт, що ілюстрував він дорогі авгсбурзькі видання, зокрема "Rosarium" 1678 р., маючи тоді не більше як 30 років життя. Виконував також портрети найвизначніших осіб — королів, князів, церковних і державних достойників. Його праці були на рівні кращих голландських граверів, не кажучи вже про німецьких, бо ж тоді граверство в Німеччині було в упадку. В польській літературі вважали О. Тарасевича за польського гравера, на тій підставі, що він виконував гравюри для видань Вильна, Кракова, Замостя, Слуцька. Працюючи в 1930 р. по різних бібліотеках і музеях, автор цих рядків знайшов 12 досі незнаних гравюр О. Тарасевича в збірках Красінських у Варшаві. Поміж ними була одна гравюра, яка раз назавжди вирішила питання про національність гравера та місце і час його праці, власне в Києві. Отже, згадана гравюра — присвята архимандритові Печерської Лаври Мелетієві Вуяковичеві, що перед тим був генеральним суддею гетьманського уряду. Підпис гравера був (в польській мові): „Антоній Тарасевич, тої самої Лаври чернець, року 1693, лютого 12-го” . . . Ставши ченцем, Олександр Тарасевич звався Антонієм, як це підтвердили також розшуки о. Попова в Києві. Також знаємо, що згодом архимандритий намісник Лаври Антоній Тарасевич вів завзяту й рішучу боротьбу проти вмішування Москви в друкарські справи Лаври та обстоював незалежність Української Церкви від московського патріарха.

О. Тарасевич був основоположни-

ком української школи граверів, поміж якими були такі визначні імена, як І. Щирський, І. Мигура, Леонтій Тарасевич, Д. Галяховський.

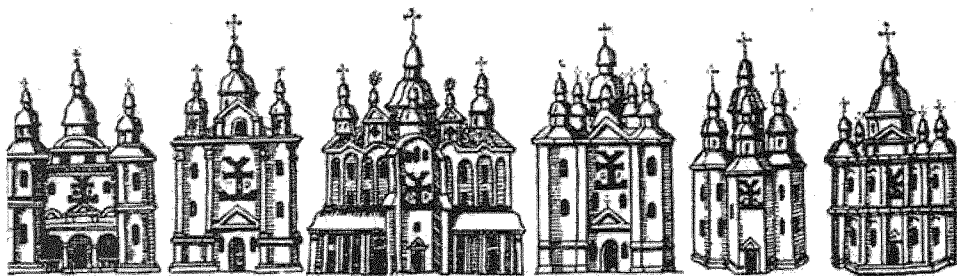
Загалом нараховуємо понад 20 імен першорядних українських граверів доби І. Мазепи.

Саме під час гетьманування І. Мазепи в рр. 1687-1709 постали на Україні найвизначніші пам'ятки мистецтва, зокрема архітектури. Переважно це фундації самого гетьмана і в меншій мірі фундації козацької старшини. Всі ті будови відзначаються своєрідним стилем т. зв. українського барокко, а навіть — оригінальною будівельною технікою, що було наслідком праці місцевих, українських архітектів.

Хоч стиль барокко прийшов на Україну з Заходу, головнo з Італії, на Україні він прибрав оригінальних форм, зокрема в українських будовах менше декоративності, а більше конструктивістичних і функціональних засад.

В церковному будівництві помічалося два типи будов. В першому типі в більшій мірі помітні західні впливи, що характеризуються плянами будов та іншими особливостями. До таких належать дві величезні церкви фундації І. Мазепи — Миколаївська на Печерську і Братська (Академічна) на Подолі. Будовані в рр. 1690-1696 архітеком Йосипом Старченком, знищені советською адміністрацією в 1937 році.

Архітект Й. Старченко також провадив будови в Смоленську і Москві. У Москві перекутили ім'я Старченка на „Старцев”, і на цій підставі московські автори (однаково царських і совєтських часів) вважали його за „московського” архітекта. В спеціальній статті про Й. Старченка в „Свободі” (1958) автор цих рядків докладніше спинився над цим питанням і подав численні факти, як українські імена мистців переробляли на московський лад. Також новіші досліді будівництва (таки совєтських авторів) Симонового монастиря, де працював Й. Старченко, виявили, що Трапезну палату цього монастиря первісно почав будувати московський будівельний майстер Парфеній Петров

Головніші будови, фундації І. Мазепи, на гравюрі І. Мигури 1706 р.

у 1680 р., але так невдало, що завалялися щойно зроблені склепіння... В 1683 р. наново розпочав будову „І. Старцев“, як подають московські документи. До того треба додати, що архимандритом Симонового монастиря в Москві був на той час українець Гавриїл Домецький, якого московський уряд обвинувачував за цю перебудову, що він „Симонів монастирь переломаль и перестроиль по своему, пышно и бойко испестрилъ его латынскими штуками“, себто бароковими ліпленими прикрасами. За таку „тяжку“ провину Г. Домецького, як прихильника „латинской части“, себто західньо-європейського напрямку в мистецтві, заслали на далеку північ! З того ясно, що московський будівничий не міг прикрашати будову „латинськими штуками“, а це виконав український архітект, запрошений архимандритом Г. Домецьким, що, як знаємо, „Кіевъ паче мѣры хвалилъ“.

Другим типом будов доби Мазепи були трибанні і п'ятибанні церкви — свосрідний витвір українського мистецтва, що ґрунтувався на старих традиціях дерев'яного будівництва. З таких визначніших трибанних церков згадаємо Покровський собор у Харкові 1689 р., дві церкви Печерської Лаври, Собор у Ромні і цілий ряд будов на Слобожанщині — в Сумах, Богодухові, Слов'янському.

Більші, показніші будови були п'ятибанні, як найвище досягнення українського барокко. Поміж ними перлиною архітектури є церква Всіх Святих Печерської Лаври, фундована І. Мазепою в рр. 1696-1698. Іншою та-

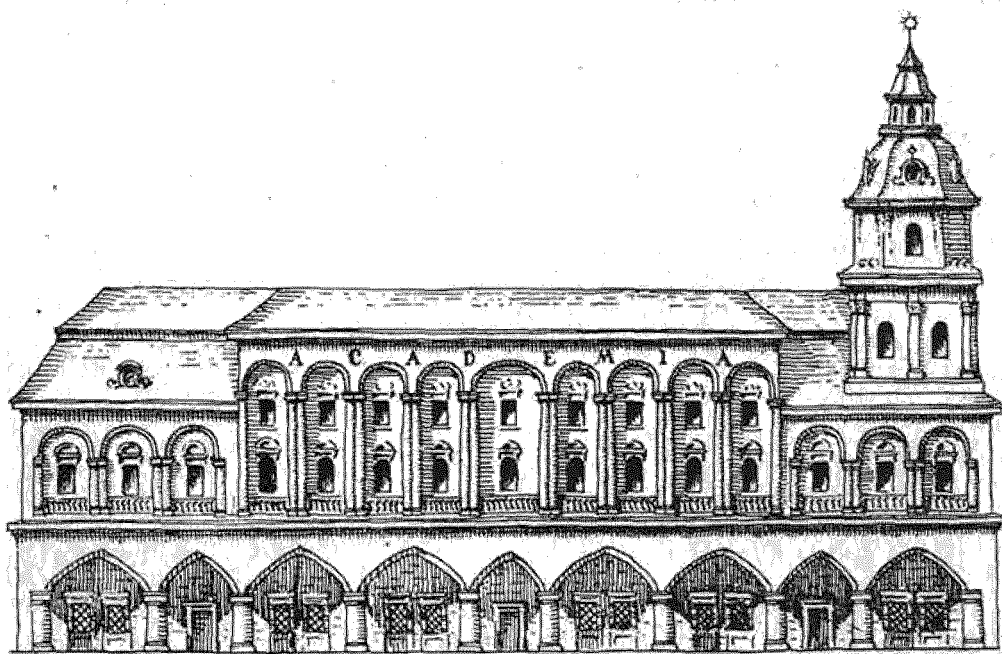
кою визначною будовою є св. Юрій Бидубицького монастиря, фундація полк. Миклашевського 1696 р. Крім того, п'ятибанні церкви, чудової архітектури, були в Печерській Лаврі, Чернігові, Прилуках, Полтаві, Сорочинцях, Батурині, Ізюмі.

Величезних матеріальних засобів і праці коштувала перебудова храмів старокняжих часів, головню коштом гетьмана І. Мазепи: катедральна церква св. Софії, Михайлівський Золотоверхий монастир у Києві, Головна церква Печерської Лаври, Троїцька церква Лаври, усі розбудовані в роках 1690-1698. Вони коштували кілька сотень тисяч золотих! Супроти того допомога царів була наравду мізерна. Наприклад, знаємо, що коли звернулися за пожертвою до Петра І для Золотоверхого монастиря, то цей „побожний“ цар дав „аж“ 5.000 карб., а до того, за звичаєм царів, порадив звернутися за жертвами до „служилих людей Малоросії“. На цій підставі російські мистецтвознавці твердили, що Золотоверхий монастир у Києві „відбудував“ Петро.

Іван Мазепа, крім того, побудував церкви в Переяславі, закінчив будовою 3 церкви, які почали будувати його попередники, можливо, також будови Межигір'я, Дегтярівки, Чернігова, Батурина та інші.

До великого розвитку прийшло також дерев'яне будівництво, а казкові трибанні і п'ятибанні церкви вважаються ще і досі чудом будівельної техніки і гармонії форм. Фундаторами їх були вже меншої ранги старшини, козаки та цілий український нарід.

Різьбарство доби Мазепи займало

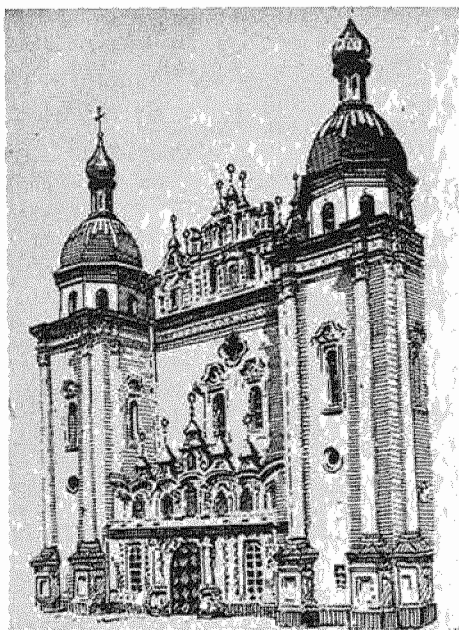
**Будинок Академії в Києві після перебудови Іваном Мазепою
(Реконструкція В. Січинського)**

поважне місце, при чому була поширена не тільки декоративна різьба, але також статуарна. Відомо, що українські церкви мали чимало статуарних різьб, зокрема статуй Ісуса Христа та апостолів (музеї в Києві, Кам'янці, Житомирі). Їх ретельно нищила і викидала з церков московська адміністрація в XIX ст. Чудово різьблені іконостаси, часто поліхромовані, мали пишні орнаменти, своєрідно стилізовані з мотивів суто-української флори та улюблених на Україні виноградної лози і квітів (соняшники, гвоздики, мальви, безсмертники, жоржини). І. Мазепі належать одні з найкращих іконостасів таких церков: Золотоверхого монастиря сніцера М. Балики 1690 р., Миколаївської церкви на Печерську різьбаря С. Балики, Головної церкви Печерської Лаври різьбарів Я. Глинського і Г. Петрова, Січової церкви на Запоріжжі. Всі ці дорогоцінні пам'ятки знищені советською адміністрацією в 30-их роках!

Малярство, що на Україні завжди стояло на високому рівні, в добу ба-

роко пішло шляхом реалізму, подібного до розвитку цілої тодішньої Європи. Монументальне (настінне) малярство збереглося в обмежених зразках, бо новіші малювали звичайно нищили старші розписи або їх усував російський уряд, як „крайній вияв латинізації церкви” тому, що пішов за зразками Західної Європи (Головна церква Печерської Лаври). Збережені настінні малюнки Троїцької церкви Лаври свідчать, що українські малярі були ознайомлені з Рубенсом та кращими зразками фламандської школи.

Своєрідний характер мало іконописне малярство, коли виробилася особлива українська типізація Ісуса Христа, Богородиці і святих. Часто на іконах змальовувано український побут, осіб, зв'язаних з громадським і політичним життям — гетьманів, козацьку старшину, козаків, фундаторів, донаторів церкви та ін. Поміж ними знаємо образи з гетьманом Б. Хмельницьким, І. Мазепою, полковником Свічкою.

**Соборна Церква св. Миколи
в Києві 1690-1694**

Дуже розвинене було портретове малярство, про що свідчать портрети козацької старшини і духовенства, наприклад, полк. М. Миклашевського, полк. Сулими і його жінки, значкового товариша Гамалії, генерального обозного Родзянки, полк. М. Милорадовича, митроп. Й. Галятовського, київського міщанина Гудими та ін. Сдначе не збереглося вірогідного портрета гетьмана І. Мазепи тому, що московська адміністрація робила на них спеціальні полювання, щоб винищити в народі всяку пам'ять про Великого Гетьмана.

Джерелом малярського і граверського мистецтва були Київська Академія та Малярська школа Печерської Лаври в Києві. Крім того, навчання кожного майстерства і мистецтва провадилося у цехових організаціях, підтримуваних гетьманським урядом.

Особливо помітна роль І. Мазепи в граверстві, про що свідчать численні гравюри й книжки з присвятами гетьманові та інформаціями про його меценатство. До найбільш помітних належать: „Муза Roxolanska”, написана І. Орновським 1688 р., „Echo Glo-
su” Симеона Яворського 1689 р., Пи-

липа Орлика з нагоди здобуття Мазепою турецьких фортець 1695 р., великого мідерита І. Мигури 1706 р., „Theatrum Glorise” А. Войнаровського, величезний академічний тезис Д. Галяховського 1708 р., з портретом гетьмана.

Особливе значення мало ужиткове (прикладне) мистецтво, що в добу Мазепи досягло незвичайно великого розвитку, а тим самим скріплювало та утримувало економіку краю. Такі галузі промислового виробництва, як відливання з металу, кераміка, гутництво (виріб скла), папірні, ткацтво, вироби з дерева, давали не тільки потрібні речі для широкого домашнього вжитку, але також предмети високої мистецької вартости.

Відомі також пам'яткові речі, як давони, дорогоцінні предмети зі шліхетних металів і каміння, дарованих гетьманом І. Мазепою для церков та ін.

Дзвін „Кізикермен” у Полтаві відлитий київським майстром О. Петровичем в 1695 р. з нагоди здобуття ук-

Михайлівський Золотоверхий Монастир у Києві після реставрації зробленої за почином І. Мазепи

раїнським військом, під проводом І. Мазепи, турецької фортеці Кізікермен.

Інший дзвін в Новгород-Сіверському, майстра І. Андрійовича 1698 р., мав герб Мазепи і вірш, присвячений йому, як фундаторові.

На дзвоні Домницького монастиря на Чернігівщині, праці військового лодвисаря К. Балашевича 1699 р., був відлитий навіть портрет гетьмана.

Відомо також, що І. Мазепа подарував дзвін катедральній церкві св. Софії в Києві, який довгий час звався „Мазепа”.

Численні ювелірські вироби зі срібла й золота з дорогоцінним камінням подарував І. Мазепа для церков у Києві, Печерської Лаври, Дегтярівки, Чернігова та ін. Лише для Лаври гетьман подарував: срібну й золоту чаші, золотий хрест, срібний свічник, золоті митру і оправу Євангелії, все вартости коло 20.000 дукатів. Крім того, ці вироби мали величезну мистецьку вартість. Все це пропало під час „із'яття” церковних предметів, які перевела советська адміністрація в 20-их і 30-их роках.

Щедрість і взагалі велике меценатство Івана Мазепи російські автори, у своїй злобі й заздрості, пояснювали, як примху магната, який, мовляв, висискував народ, накладав на них непосильні подати, підтримував старшину й „кулаків”. При тім не порівнювано, яким способом і як жорстоко ви-

користувалася московська людність загарбницькою системою царя Петра, де ціла праця „холопа” йшла до царської „казни”.

Але ми маємо безсторонні свідчення чужинців, які порівнювали державну систему та податкову політику України під проводом гетьманів і Москви під зверхністю царів. За браком місця, подасмо лише одно таке свідчення:

Данський посол у Петербурзі, в роках 1709-1712, Юль Юст, що переїздив через Московщину та Україну і рахувався союзником Росії, пише про Україну:

„Мешканці Козацької України живуть в добробуті і приспівуючи. Вони без мита продають і купують різні вироби (крам), займаються яким забажають ремеслом і чим хочуть промишляють. Платять вони тільки невеликий податок гетьманові”.

Натомість зовсім інакше пише данський посол про Московщину, де папує сваволя адміністрації, підкупні суди, низький стан освіти і податкове здирство:

„Цікаво, що нема ні одної ділянки народних прибутків на Московщині, якої б цар не монополізував і з якої не брав би своєї частини. Навіть шинки по цілій Московщині тримає цар і одержує від них прибутки. Кожна рибальська сітка, яка біднякові дає харч, і та обложена тут річними податками”.

ШАБЛЯ МАЗЕПИ

Написав Василь Чезва

У навечер'я Різдва Христового вифлєсмським шляхом манджали два паломники з України. Один із них, старий із довгою сивою бородою, в чернечій рясі й клобуку на голові, йшов потушивши голову та перебираючи чотки. Його друг, дебели людини середнього віку, з довгим козацьким вусом, в однострої старшини мазепинського, сердюцького полку, з шаблею при боці, теж йшов зажурено, потонувши в думках.

А думати було про що. Це ж діялося через кілька літ після полтавської програної баталії і смерті козацького вождя, Їх Ясновельможности Пана Гетьмана Всієї України Івана Мазепи.

Монах — давно з України. Цей учений книжник з доручення славного гетьмана перебував у Сирії, в Алепо, де наглядав за друком Євангелії в арабській мові, уфундованої великим мценатом Мазепоу.

Друг отця Василія, старшина прибічної гвардії, улюбленець гетьмана, го смерті рейментаря України в Бендерах, пішов на службу турецького султана Ахмеда і теж попав у Сирію. Тут зустрів свого шкільного учителя о. Василія і за його намовою покинув службу в невірних, у ворогів Христа.

Ось саме й ішли вони у Вифлєсм, щоб у навечер'я Різдва Христового змовити в Печері Народження молитву за нарід український, за спокій душі Великого Гетьмана та за краще майбутнє. Ішли в задумі, мовчки . . .

Вже стали підходити на стрімку Гору Злої Ради. Вже й на її вершині, звідкіля простягався чудовий краєвид. А шлях стрілою мчав до горбів пророка Іллі. Праворуч виструнчилися шерехи Юдейських гір. Паломники прямували Рафаїмською Долиною.

Монах о. Василь закінчив молитву, глянув перед собою, вказав перстом і промовив: „Тут цар Давид двічі роз-

бив филистимлян. Недаром же вона зветься „Долиною Велетнів” . . .

— Де ж та „Долина Велетнів” в Україні? Коли ж то наші нащадки поб'ють північних филистимлян? — задумано запитав старшина, ще більше нагнувшись від навісних дум.

Залягла важка мовчанка.

Гнітючу мовчанку перебив монах. Вказуючи на придорожнє дерево, сказав: — Ось тут Пречиста Діва Марія відпочивала в тіні гілля, йдучи з Вифлєсму в Єрусалим.

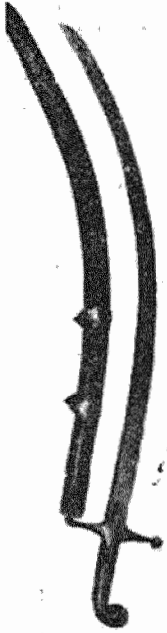
Старшина не відповів нічого, і так в мовчанці дійшли вони до гробівця дружини патріярха Якова. Зо шляху видно було гору Давида, де колись був його дім, а попереду простягався на двох узгір'ях город Вифлєсм — Дім Хліба.

Містечко потопало в морі вогнів. Східні й західні узгір'я спадали в глибокі долини, що з трьох сторін оточили місто. При вході до міста паломникам впали в очі високі, оборонні мурі монастиря, який уміщав у собі вифлєсмський храм і Печеру Народження. Ось наші паломники зупинилися перед маленькою фірточкою, і монах Василій постукав. Двері відкрились, і вони зникли в монастирському подвір'ї . . .

Козацький старшина хрестом лежав перед великою срібною зіркою з написом: „Тут від Діви Марії народився Ісус Христос”. Шабля його — дар гетьмана Мазепи — лежала над ним на мармуровій плиті, де відправлювано Служби Божі.

Ярко жевріли свічі, миготіли вогники лямпад, а молитва лицаря протяжним зойком зривалася з уст і мчала у всесвіті аж перед престіл Всевишнього.

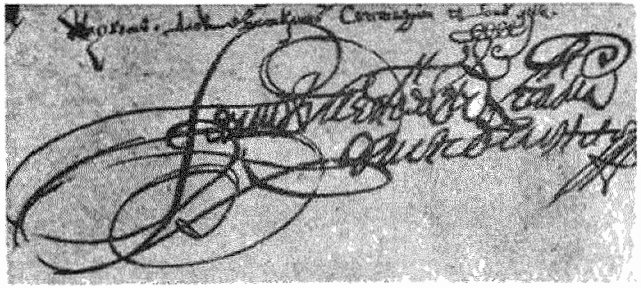
— Боже, справедливий Судіє, прос-

**Шабля
Мазепи**

**Бандура
Мазепи**

Підпис Гетьмана Івана Мазепи

**Здогадний портрет Мазепи, відкритий на
соборній стіні в Київській Лаврі і потому
затинкований з наказу влади.**

**Ложка,
чарка
і
кубок
Мазепи**

**Мазепині пам'ятки, що зберігалися до Першої Світової Війни
в музеї В. Тарновського в Чернігові**

ти нам безконечні провини наші! Спасителю, Ісусе Христе, спаси народ мій від важкого ярма московського! Врозуми тих, що не в один гуж тягнуть, що крामолу на моїй рідній землі сіють! Дай нам силу одностайно за праве діло стати . . .

— Пречиста Діво Маріє, Мати землі козачої, вимоли у Сина свого Пресвятого прощення мені і братам моїм за наші гріхи безконечні, а найпаче ж за службу ворогові! . . .

Палко, з болем і скорботою вилітали з уст прочанина слова молитви. Навколо була непорушна тиша, а з кутків виглядала самотність. Підземна крипта світила пустою. А з уст старшини вдруге і втретє зривалися покірні, до болю одчайні слова-благання. І праз шабля злетіла з престолу, заграла звуком дзвінкої дамаської кричі і — розламалася надвоє. З подиву на устах паломника на мить замерли слова молитви, він звівся на коліна і підніс руки до неба. В ту ж мить над престолом засяла неземна ясність. У тій зелено-голубій неземній заграві з'явилася Мати Божа і ніжним, кращим за звуки бандури голосом прорекла: „Мій Син зглянься над народом українським, козаچه. Та мусить бути покута за гріхи, за розбрат, за неповинно кров братню пролиту, за непідкорення рейментареві своєму! . . . Пройдуть століття, заки в твоїй країні засяє сонце волі. До того часу не мечем, а словом правди і любови доведеться воювати кращим з вас. Творець зішле вам національних пророків. Бери ось цей ефес шаблі — хресне знам'я і їдь у нові заокеанські країни словом Божим воювати. Твій друг, отець Василій, щасливий. Він уже перед обличчям Всевишнього Творця. Візьми ось це лезо — другу частину шаблюки і поклади в його домовину. Майбутній вождь України знайде обидві шаблі, одну на святій Землі в Вифлємі, а другу за океаном, і тоді приїде світлий день Воскресіння Незалежної і Могутньої Української Держави!

З'ява Пречистої розплилася, і очарований старшина немов з просоння протирав очі, дивуючись тому, що чув і бачив . . . Розламана надвоє шабля

підтверджувала, що це був не сон, а дійсність. Підніс він ефес шаблі, притулив до уст хресне знам'я і пішов готувати похорони свого друга о. Василія. Лезо, як звеліла Пречиста, заховав у його домовині, а ефес узяв із собою і зголосився до монастиря у Святій Землі. Там пройшов обіти і місіонарем виїхав у Новий Світ . . .

**

Минули від того часу роки — понад два з половиною століття проминуло. Україна кілька разів зривалася до змагу за незалежність, але не прийшов ще час Божого благословення. З'являлися Богом зіслані пророки нації і вогненними словами закликали до братньої любови, до боротьби за волю України. Минула й остання світова хуртовина — друга світова війна. Нашадок мазепинського старшини, гнаний лихою долею, забрів у Святу Землю і тут від одного старого монаха почув легенду про шаблю Мазепи. По довгих і важких розшуках знайшов могилу о. Василія і вийняв із домовини одну частину шаблі. Треба було знайти ще другу частину — з ефесом — і він подався в мандри у Новий Світ. Важка була подорож, але добрався таки він в Америку. Тут, у Новому Світі, став переглядати старовинні хроніки і записи. Шукав по архівах, бібліотеках і монастирях. Нарешті пощастило йому знайти хроніку, писану його прапредком. В ній було розказано, як то мазепинський старшина завербувався на службу французького регента Филипа II і як монах-місіонар поїхав із переселенцями за океан. Попав в Америку, в Луїзіану. Тут згинув мученичою смертю з рук індіан — як дописано рукою якогось іншого монаха — і похоронено його разом з ефезом шаблі в одному з тамошніх монастирів.

І подався юний нашадок мазепинського старшини в Луїзіану, і ми віримо, що Господь допоможе йому знайти другу частину Мазепиною шаблі. Він знайде її, а тоді прийде передсказана хвилина і він вернеться на рідні землі в Україну, щоб повести народ до боротьби за державність та незалежність! . . .

ГЕТЬМАН І. МАЗЕПА Й УКРАЇНСЬКА ПРОМИСЛОВІСТЬ

Написав Олександр Оглоблин

Поняття Мазепинського ренесансу досить усталене в українській історичній науці, починаючи з 1920-х рр. Справді, величезні заслуги Ів. Мазепи в царині української культури, зокрема мистецтва, впадали в око вже сучасникам Великого Гетьмана — і це визнали навіть його вороги. Проте, й великий вклад Мазепи в розвиток українського державно-політичного та ідеологічного життя, хоч і сучасники, і пізніші покоління оцінювали його не однаково, також не викликав сумніву. Й досліді над Мазепинською добою за останнє півстоліття (властиво, починаючи від славнозвісної праці Ф. Уманця, Гетьман Мазепа, вид. 1897 р.) були зосереджені на політичній історії цього гетьманування.

Натомість і досі залишається мало розробленою проблема економічної діяльності Мазепи, хоч для неї вже зібрано чимало документального матеріалу, та й поодинокі дослідники цікавилися цим питанням. І це зовсім зрозуміло. Економічні явища, з природи речей, вимагають довшого часу для свого повного розвитку і, що найголовніше, не вміщуються в рамці одного, хоч би й довгого та визначного, гетьманування і взагалі менше залежать від діяльності поодиноких осіб. Деякі факти українського економічного життя доби Мазепи історично й генетично пов'язані з часами його попередника Самойловича, а чимало наслідків економічних подій Мазепинської доби виявилися щойно в наступних десятиліттях. З другого боку, ціле гетьманування Мазепи було заповнене майже безперервними війнами, що могли хіба руйнувати народне господарство

країни, а ніяк не сприяти йому. За 22 роки гетьманування Ів. Мазепи (8981 день), властиво, „мирними” було трохи більше як 1 місяць (36 днів), себто менше як 0,5%. Правда, не весь час тривали воєнні дії — й не всі вони однаково відбивалися на українському господарстві, та й порізному відчували їх окремі частини української території. Зрештою, війна ставить свої вимоги до економіки, а подекуди навіть форсує розвиток народного господарства, зокрема промисловості.

Годі думати, що культурний і політичний ренесанс Мазепинської доби був можливий поза економічним піднесенням тогочасної України — Гетьманщини. Мало того, величні архітектурні будови та споруди й широкі політичні пляни та акції Мазепи не тільки конче вимагали належних господарчих передумов, а, в свою чергу, сприяли дальшому економічному розвитку країни.

Якщо мілітарне напруження Гетьманщини в кінці XVII — на початку XVIII ст. створювало загалом несприятливу атмосферу для нормального розвитку української промисловості, все ж у той час були деякі обставини, які допомагали цьому розвитку. Ще за Самойловича відновлюється перервана подіями Хмельниччини й Руїни торгівля України з Західною Європою як через балтійські порти — Гданськ (Данціг), Кенігсберг і Ригу, так і суходелом — через Краків та Вроцлав. Поширюються торговельні зносини також з Чорноморсько-Дунайськими країнами. Не абиякого значення набуває торгівля з Московщиною, куди вивозилося горілку, тютюн, салітру то-

що. Ростає й внутрішня торгівля, зокрема торговельний обмін між північчю й півднем Гетьманщини, між Гетьманщиною і Запоріжжям, між Лівобережжям і Правобережжям. Українське господарство починає цікавитися й південно-східними ринками (Кавказ, Персія).

Другим важливим чинником економічного піднесення Гетьманщини в часи Самойловича і Мазепи була могутня хвиля колонізації Лівобережної (і Слобідської) України в другій половині XVII ст. Маса української людності, з усіх суспільних верств, кидає Правобережжя, вщент зруйноване військовими подіями Руїни й перетворене, кажучи словами тогочасних документів, на „desertam Arabisam”, чи „locum, ubi Troia fuit”, і переходить на лівий берег Дніпра, залюднюючи та загосподарюючи нові й нові простори багатой природою й ще незайманою людиною землі. Тут, на цій порівняно спокійній території, що давно вже чекала на мирний труд, повіває новий могутній дух підприємництва, який охоплює всіх, не виключаючи жінок, від високого козацького старшини й до звичайного дрібного промисловця, і створює нові варстати праці, нові оселі, нові матеріальні добра.

Нарешті, третій і дуже важливий чинник — це була стабілізація на Лівобережжі Української Козацької Держави, яка під проводом таких визначних гетьманів, як Самойлович і особливо Мазепа, стає поважним державно-політичним і культурним чинником на Сході Європи. З 1670-х років починаючи, сюди переходять і зміцнюють лави української провідної верстви численні старшинські родини Правобережжя — Дорошенки, Мазепи, Скоропадські, Ханенки, Гамалії, Лизогуби, Кандиби, Кочубеї, Миклашевські, Ломиковські, Зеленські, Мокієвські, Новицькі й багато інших. Вони принесли з собою великий адміністративний і господарчий досвід, який допоміг їм не тільки розбудувати своє власне господарство на новому терені, але й посісти керівне місце в економічному та політичному житті Гетьманщини.

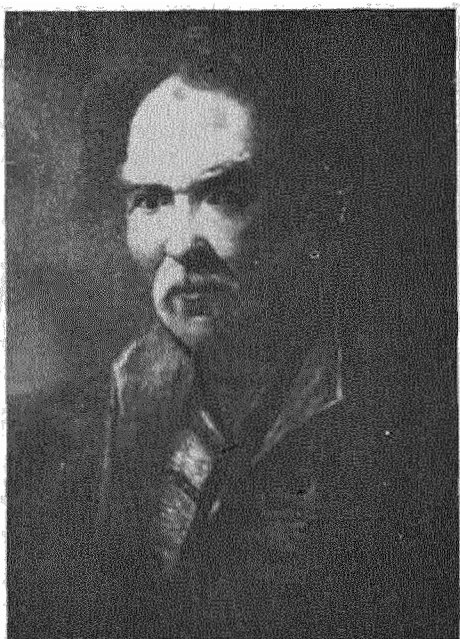
Керівна роль в розвитку української промисловості Мазепинської доби належала самому Гетьманові. Мазепа завжди дуже цікавився господарчими справами. По-європейськи освічена людина, вихований у принципах модного тоді меркантилізму, Мазепа добре розумів значення економіки для загального розвитку країни. Сам добрий господар, він умів своїм гострим оком добачити й важливі проблеми народного та державного господарства України, й зовсім нібито дрібні поточні справи свого маєтку. Офіційні гетьманські звідомлення цареві, які збереглися в московських архівах, чимало уваги присвячують різним господарським питанням, а іноді дають широкий огляд економічного стану країни та її населення. Зокрема дуже цікаві донесення Гетьмана цареві р. 1698 про важкий стан Гетьманщини, внаслідок тривалої війни з Туреччиною та Кримом і різних стихійних лих, що впади тоді на Україну. І, поруч з тим, численні листи-інструкції старостам та дозорцям гетьманських маєтностей, писані здебільшого власноручно самим Мазепою, що припадково зацілилися в різних приватних збірках, малюють нам яскравий образ пильного і ревного господаря, який досконало обізнаний з усіма справами кожного свого маєтку. Ось, наприклад, лист Мазепи 1691 року Почепівському старості Іванові Білозерецькому, з наказом старатися „роботником... за их дѣло заплатити подлуг слушности и уваги” й боронити околиці села від неслухняних зазіхань ігумена сусіднього монастиря. Або інструкція 1694 року дозорці Ямпольських лісів Струтинському, де Гетьман виявляє особливу турботу про збереження лісів на Ямпільщині.

Та найкращим доказом особливої уваги Гетьмана Мазепи до справ господарчих є сотні гетьманських універсалів, виданих Мазепою (їх було, звичайно, значно більше), більшість яких так чи так стосується землеволодіння, сільського господарства, фінансів, торгівлі, промисловості та рі-

зних соціально-правних питань, з тим пов'язаних.

Наскільки Гетьман надавав великого значення господарчим справам, свідчить добір різних уповноважених для того осіб. Хоч за Мазепи не було окремого уряду генерального підскарбія, і взагалі існування системи оренд певною мірою децентралізувало державне господарство Гетьманщини, все ж справами господарчого характеру, під загальним керівництвом самого Гетьмана, відали деякі генеральні старшини або з огляду на свій уряд (генеральний обозний І. Ломиковський), або внаслідок свого персонального авторитету і довіря з боку Гетьмана (Василь Кочубей, Пилип Орлик). Але були й спеціальні урядники, яким Гетьман доручав ті чи ті господарчі справи та комісії. Серед них були такі визначні діячі, як Іван Лисиця, колишній полковник Брацлавський, що виконував важливі доручення дипломатичного (місія до Царгороду р. 1685 у справі підлеглості Київської митрополії Московському патріархові) і господарчого характеру як за Самойловича, так і за Мазепи. Нерідко це були люди з високою освітою, як Олекса Туранський, сотник Глухівський і майбутній генеральний суддя, вихованець Київської Академії, що своєю культурою й добрим знанням латинської мови (він навіть писав латинські вірші) справив велике враження на данського посла Юста Юля, який познайомився з ним у Глухові р. 1711. Окремі господарчі та фінансові доручення Гетьмана виконували також великі купці — українські (Максим Васильківський, родоначальник Максимовичів, Спиридон Ширай тощо) і чужоземні (Сава Владиславич-Рагузинський).

Мазепа дуже дбайливо добирав урядників гетьманських (рангових) маєностей — різних „господарів”, старост, дозорців, шафарів тощо. Більшість їх була шляхетського або старшинського походження, нерідко з Правобережжя, чому декого з них на Гетьманщині називали „поляками”. Дехто з них згодом вийшов у перші лави козацької старшини (Сте-

Здогадний портрет І. Мазепи
(невідомого автора)

пан Трошинський, господар Гадяцького замку, згодом полковник Гадяцький; Іван Чарниш, господар Батуринського замку, майбутній генеральний суддя; Михайло Турковський, дозорця Почепівський, згодом генеральний писар). Були серед них і родичі та свояки Мазепи (Іван Бистрицький, довголітній староста Шептаківський, С. Трошинський, Федір Топольницький) або взагалі люди, яких особисто знав і цінив Гетьман. Досить згадати Івана Рутковського і Федора Трестяка, дозорців Переволоченських, Петра Гриневича, дозорцю Терехтемирівського, Гордія Носикевича, Стародубівського полкового писаря, „дозорцю будних заводів рейментарських”, Козму Заруцького, старосту Ямпольського, Остапа Панкевича, дозорцю Ропського та інших.

Великий практичний досвід і довіря з боку Гетьмана давали декому з них певну кваліфікацію й для важливих політичних і навіть дипломатичних справ. Тасмні політичні доручення Мазепи виконував Рутковський у 1691-1692 р. р., в зв'язку з повстанням Петрика. Топольницький

р. 1696 був у складі українського посольства до Москви. Бистрицький, людина з добрим знанням латинської мови, був двічі посланий Гетьманом до Карла XII восени 1708 р., у вирішальний момент українсько-московського зриву. Ці приклади, звичайно, не єдинокі.

Мазепа взагалі вмів знаходити потрібних йому і здібних людей, зокрема в царині господарства. Гетьман завжди протсгував підприємливим і тямущим промисловцям, охоче висуваючи їх у лави козацької старшини або забезпечуючи гетьманською „обороною і протекцією”. З цього погляду, дуже характеристичний універсал Мазепа 1704 року гетьманському „слюсару” Олексієві Лопаті. Гетьман писав: „берем его под нашу гетманскую оборону, защищая, абы, кроме двору Нашого, нѣ до кого з старшини полковой, сотенной и городовою не належал и нѣкому, кроме нас, не отдавал повинности и тяглости. Также в приключаячихся справах у Суду Войсковом Енералном розправлялся, а не перед иным яким урядом”.

Ця увага й протекція Гетьмана Мазепа мала не абияке значення для розвитку української промисловості.

III

Українська промисловість за часів Мазепа широко розгортається як на півночі, так і на півдні Лівобережжя. Можна відзначити два моменти особливого промислового піднесення: перший — перша половина 1690-х років; другий — початок XVIII століття — був перерваний воєнними діями на території України 1708-1709 р. Скрізь — у гетьманських, старшинських, монастирських мастностях, на козацьких та міщанських хуторах, на вільній заїмці зайшлого промисловця, часто-густо чужинецького походження — з’являються нові промислові заклади, поширюються старі й навколо них ростуть нові й нові оселі. Український уряд і особисто сам Гетьман сприяють вільному промислому підприємництву, заохочуючи ініціаторів та організаторів його різними пільгами економічного й

правного характеру та адміністративним контролем держави.

Перше місце, безперечно, належало різним галузям сільсько-господарської промисловості, головне млинарству та гуральництву. Засипання греблі, будування млина, осада коло нього слободи (чи хутора) — звичайне явище на Гетьманщині того часу. Оскільки млинарська техніка була пов’язана з різними видами промислового виробництва (млини на збіжжя, круподерні, валюші, тартаки, папірні, порохові млини, рудні та гамарні), зріст млинарства яскраво свідчив про загальний розвиток української промисловості того часу.

Ще більш масовий характер мав розвиток гуральництва. Практично виробництво горілки (для власного вжитку) здавна існувало майже в кожному козацькому господарстві, становлячи один з основних економічних привілеїв цієї верстви. Але зріст горілкової промисловості на Гетьманщині в кінці XVII — на початку XVIII ст. був викликаний, головне, вимогами експорту. Отож, збільшуються кількість і розміри гуралень по мастьках старшинських та монастирських.

А втім, в кінці XVII століття дуже розвиваються й інші галузі промисловості, які вимагали й спеціального технічного досвіду та устаткування, і більших грошових вкладів. Це стосується насамперед салітряного виробництва на півдні й поташного виробництва на півночі Лівобережної України.

Салітрарництво на території Лівобережжя існувало віддавна, але особливий інтерес до цієї галузі промисловості з’являється саме в кінці XVII ст. Недарма переяславці в 1690 році скаржилися на свого колишнього полковника Л. Полуботка, що він навіть „продков наших на салітру кости, як и першей, з гробов хотѣл варити”. Численні гетьманські і старшинські салітряні майдани були на р. Самарі, біля Запоріжжя. Вони не раз зазнавали татарських нападів і запорозьких руйнацій. Салітру виробляли і в інших місцях. Року 1706 знатному військовому товаришеві Фе-

дору Жученкові (колишньому Полтавському полковникові) дозволено виробляти салітру по р. Орелі. На початку XVIII ст. майдани лівобережної старшини з'являються й на правому березі Дніпра. Року 1707 Мазепа дозволив Прилуцькому полковникові Дмитру Горленкові виробляти салітру під Лебедином. Не дивно, що старшина — власники салітряних майданів, коли р. 1700 московський уряд зменшив казенну ціну на салітру (здебільшого її поставляли до царської казни), просила відновити попередню ціну („пресыбают в оскорблении, полагая себе убыток“).

На півночі Лівобережної України важливою галуззю промисловості було виробництво поташу й смалчугу (будництво). Хоч воно вже не мало такого значення, як колись перед Хмельниччиною, бо змінилися умови міжнародного ринку, та й чимало вже винищено було лісів Сіверщини, але й на межі XVII і XVIII століть будництво посідало поважне місце в промисловому житті Гетьманщини. Кількість буд (точно визначити її неможливо) була й тоді досить велика. Буди були і в гетьманських володіннях, і в маєтках великої старшини та монастирів; будництвом займалися й представники значного купецтва, і заможні козаки, й дрібні промисловці-будники. Багато буд було в гетьманських волостях — Почепівській, Ропській, Шептаківській і Ямпільській. Цими підприємствами, окрім місцевих старост, відав ще спеціальний „дозорца будних заводов рейментарских“. Вони давали великі прибутки: Сава Владиславич заплатив за поташ з гетьманських маєтків протягом 3 років 100 тисяч золотих. Не дивно, що для цієї доби характеристична концентрація промислових закладів в руках окремих підприємців або навіть цілих компаній.

Великим будницьким промисловцем був Кость Пригара, війт Новгородський, який мав свої буди на „кгрунтах Знобовских, между рѣчками Свигою, Знобовкою и Лютою лежачих“. Численні поташні підприємства нале-

жали компанії в складі Стародубівського полковника Михайла Миклашевського, генерального осавула Андрія Гамалії й Стародубівського війта Спиридона Ширая. Року 1691 ці особи (до речі, посвоячені між собою) дістали гетьманський дозвіл „в краях полку Стародубовського на одном мѣстцу в трактѣ Гомельскому, а на другом мѣстцу между Мглином и Почеповом, обискавши в пуцах способные на то положенія, завести буды и робити на них поташ або шмалцуги“.

Гетьманський дозвіл не був, однак, неодмінною умовою для заведення буди. Сучасники (син М. Миклашевського) казали згодом (1729 р.), що „прежде указов запретительных дѣлать поташ“ (указ Петра I 1718 р.) „всякому владѣльцу на своем кгрунту будницкіе селить заводы и на оных дѣлать поташ свободно было и без гетманских универсалов“. Проте, оскільки з будництвом звичайно пов'язані були права земельного володіння, а також право на заведення „слободи“, гетьманський уряд видає відповідні универсали.

Та особливо розвиваються в добу Мазепи дві галузі промисловості, пов'язані насамперед з внутрішнім ринком — скляна (гутництво) й залізорудна (рудництво). Вони з'являються на півночі Лівобережжя — здебільшого в полках Стародубівському, Чернігівському та Ніженському — досить пізно, приблизно в половині XVII століття. Збільшення населення й зріст його господарчих та побутових потреб, вимоги військового господарства (зокрема Генеральної артилерії), нарешті, торговельний обмін Гетьманщини з Запоріжжям і експорт — все це спричинилося до піднесення гутництва та рудництва в часи Мазепи.

Серед власників гут і рудень бачимо представників великого землеволодіння — Гетьмана, вищу старшину, монастирів. Гетьманські рудні й гуті були в Шептаківській, Почепівській, Ропській і Ямпільській волостях; монастирські — в маєтностях Києво-Печерської Лаври, Київських монастирів, Чернігівської катедрі, Новгородсіверського монастиря

та інших — в полках Стародубівському, Ніженському, Чернігівському, Київському та Гадяцькому (гути). Заводять гуті й рудні в своїх мастках генеральний писар (згодом суддя) В. Кочубей, генеральний обозний І. Ломиковський, генеральний суддя Сава Прокопович, генеральний писар П. Орлик, полковник Чернігівський Юхим Лизогуб, М. Миклашевський, Л. і П. Полуботки та інші представники вищої старшини.

10-го квітня 1694 р. Мазепа надав Кочубеві „ку потребѣ и выгодоѣ господарской мѣйсце в уѣздѣ Новгородском, на рѣчцѣ Улицѣ, к границам Трубецким, на заняте хутора для доволности дров”; при цьому Кочубеві дозволено „тот хутор осадюю людей устроити, яко того будет вытягати потреба”. Незабаром Кочубей збудував тут гуту, яка згадується в 1705 році.

Гуті були також у мастках Полуботків у Чернігівському полку. 6-го квітня 1695 р. Гетьман видав універсал Л. Полуботкові на гуту Момотову, а Павлові Полуботку 18 квітня 1700 р. дозволив закінчити будівництво й розпочати виробництво на гуті під с. Савинками.

В 1689 році згадується гута М. Миклашевського на р. Уску в Глухівській сотні.

В царині залізорудної промисловості великими підприємцями були Л. Полуботок і М. Миклашевський. 8-го листопада 1688 р. Мазепа видає Л. Полуботкові універсал на рудню Медведівку, а 5 серпня 1691 р. — на рудню Губицьку.

В універсалі 1690 року Мазепа писав: „Донесл нам пан Михайло Миклашевскій, полковник Стародубовскій, же угледевши он в Рощинѣ уѣзду Стародубовского одне мѣстце, прозиваемо Стрѣла на рѣчцѣ Трубецу, межи селами Куршановичами и Хоронним, другое на Веприну в свободних войскових Ущерпских кгрунтах, хочет там завести для робления желѣза двѣ рудни, при яких-то руднях, а именно при той, яка мѣет быти при урочищѣ Стрѣла, зичит и слободку осадити килкодесят дворов людей”. Гетьман дозволив це зробити.

**Водяний знак на папері
Мазепиної папірні, 1705 року
(З праці В. Січинського:
І. Мазепа — людина і меценат)**

й рудні були заведені. Очевидно, Миклашевський дуже цікавився цією справою. 8-го березня 1693 року Федско Мазуренко, рудник Вепринський, продав Миклашевському „половину руднѣ Вепринское своея власное, зо всѣмъ, до нее принадлежним начинем и двором, до другой половины тое ж руднѣ, прислушаючой... Миклашевскому, за 600 золотых личбы полекое монеты доброй”. А 28 червня того ж року Миклашевський купує в Юрка Мазуренка, рудника Халіївського, „рудню... на рѣчцѣ Короліовци, под Унуковичами лежащую, з млинками, ку ней прислушаючими, сѣножатми, дворами, огородами”, за 300 талерів.

Року 1708 Мазепа дозволив генеральному обозному Ломиковському на р. Туросні (Топальської сотні) „рудню построи и при ней ведлуг потребности рудников посадити”. Рудня (Голубівка) була збудована того ж року: „Строена та рудна на сыром корени, в нашествіе шведов... А зачинал то рудненское строение и фундамент строил рудник Василий Голуб с кузнецами...” Тоді ж, напередодні Шведчини генеральний писар Орлик дістав маєтності в Стародубівському полку (с. с. Кривець і Риловичі, Топальської сотні) й буде тут рудню (рудня Карпівська, коло с. Орликівки).

Інтерес старшини до залізорудної

промисловості збільшувався також у зв'язку з державними замовленнями. В універсалі 6 травня 1689 року Л. Полуботкові Мазепа писав: „Знаючи ми о том, же п. Леонтій Полуботок... власним коштом своїм в рудні Радкової, в ключі Любецком, приспособил достаток руди на роблене желіза, злецаем оному за певним контрактом, з нами поставленим, аби тую руду для потреб наших військових постарался на желізо переробити”.

Але Гетьман Мазепа сприяв промисловому підприємництву не лише вищої старшини та монастирів. Серед власників гут і рудень того часу знаходимо й представників середньої старшини, і міщан, і фахових промисловців. Мав свої гуті коло с. Подолова (Кролевецької сотні), стверджені йому гетьманським універсалом 1690 року й царською грамотою 1691 року, Кролевецький сотник Іван Маковський, кум Мазепи. Була гута і в Лазаря Матвієвича, багатого воронізького міщанина (1691). Року 1701 Гетьман дозволив „п. Михайлу Псевченку, жителеві Орловському, при власном его млинѣ, на р. Ревні, у урочища Орлей стоячом, построи рудню и построивши, робити желізо”. Там же, у Шептаківській волості, Гетьман 1704 року „позволил... Василію Скобичевскому, гутниковѣ Машевскому, на кгрунтах гетманских, у урочиши межи Погорѣльцами и Жадовом знайдующихся, построи гуту; а построивши, мѣсть он, Скобичевскій, перед сего Гетмана оказатись и учинити з ним, Гетманом, уговор и постановлене: почему маєт з той гуті, на год, до шкатули гетманской давати”.

В добу Мазепи існували й розвивалися також інші галузі промисловості. Як відомо, в цей час дуже збільшується українська артилерія. Мазепа, знавець і великий аматор гарматної справи, багато зробив для розвитку ливарництва на Україні. Гетьман дуже протегував відомим гарматним майстрам („військовим людвисарам”) Йосипові й Карпові Балашевичам, які зміogli поєднати високу технічну досконалість своїх виробів з їх гарним мистецьким оздобленням. Але

Балашевичі та їх помічники були потрібні Гетьманові і як меценатові української культури. Карпо Балашевич створив низку чудових зразків українського ліярництва (виробництво дзвонів), зокрема такий шедевр, як славнозвісний дзвін „Голуб” 1699 року з портретним виображенням Мазепи та його фамілійним гербом.

Сприяв Мазепа також розвитку паперової промисловості. Папірні на Гетьманщині, які здебільшого належали єпископським катедром та монастирям, виробляли папір високої якості, іноді з гербом Гетьмана на філіграні (папірня Чернігівської катедри в 1705 році).

У зв'язку з широкою будівельною діяльністю Гетьмана, зростає виробництво цегли, а також вапна (на вапняних майданах коло Новгорода-Сіверського).

Ростуть у ті часи й інші галузі української промисловості (текстильна тощо). Скрізь видно велику творчу підприємливість українського народу й велику ініціативу, керівництво й піклування Гетьмана Мазепи.

Війна 1708-1709 р. р. і Полтавська катастрофа завдали важкого удару українській промисловості. Чимало промислових закладів (головно млинів) було спустошено або навіть зовсім знищено. Особливо великої шкоди заподіяно будницькій промисловості Стародубщини. Московське військо попало на запаси збіжжя на будах коло Мглина, що примусило будників припинити роботу й розійтися світ-за-очі. Великі мастки мазепинців (зокрема Ломиківського й Орлика) були сконфісковані й передані новим, здебільшого російським, державцям. Разом з тим загинуло й чимало промислових закладів, а ще більше широких плянів промислового підприємництва.

Дальші заходи російської влади були скеровані на повну ліквідацію будницької промисловості. Під претекстом охорони лісів від винищення їдунками, Петро I заборонив будувати нові буди (1718) й дуже обмежив торгівлю поташем та смальцугом (1719). Не дивно, що в другій половині XVIII ст. (1781 р.) гуті Північного Лівобережжя змушені бу-

ли довозити потрібний їм поташ з Москви.

Року 1713 заборонено вільний продаж салітри, яку відтепер треба було постачати лише до Артилерійського складу в Москві. Дуже занепадають ливарництво та ліярництво. В меншій мірі, але також зазнають занепаду й інші галузі промисловости (гутництво, рудництво тощо).

Ще більше значення мало те, що, замість українських промисловців, індивідуальних і компанійських, на Гетьманщині з'являються різні заїди, російські і чужоземні підприємці, економічна агентура російського уряду на Україні. Меншіков, Строганови, Сава Владиславич, російські купці Шереметєви, англійські купці Лейд, Любс, Гутвел та інші монопо-

лізують у своїх руках чи то окремі галузі української промисловости, чи то важливі ділянки українського промислового ринку.

Але широко розвинена за часів Мазепи та його заходами українська промисловість не загинула. Поодинокі галузі її (млини, гуральні, гуті, рудні), зв'язані здебільшого з унутрішнім ринком або з експортними потребами українського сільськогосподарства, не тільки пережили кризу 1708-1709 р. р., але навіть продовжували далі розвиватися. Та найголовніше те, що розвиток українського господарства, зокрема промисловости, за Мазепинської доби підготував добрий ґрунт для майбутнього розвитку великої (фабричної) промисловости на Гетьманщині.

КАЛІФОРНІЙСЬКА СЕКВОЯ НА КРИМУ

Південний берег Криму з його теплим, м'яким, майже субтропічним кліматом відзначається цікавою і оригінальною екзотичною деревною флорою. Вона збагатила природні красиви півострова і прикрасила чудові парки пишним вбранням. Серед хвойних екзотів Криму можна побачити чудові дерева пірамідального кипарису та різноманітні з розлогими кронами справжні кедри, які походять з Індії, Близького Сходу і Північної Африки. Тут росте і знаменита сосна-пинія або італійська зонтична сосна з характерною кулястою короною.

Але найбільше враження справляє одне з величезних дерев світу — мамутове дерево, або секвоя гігантська. Її батьківщиною є Каліфорнія. Там вона збереглася в кількох ізольованих галях на схилах гір. Окремі лісові масиви з секвою оголошені заповідниками і перетворені в національні парки. Слід відмітити, що в далекому минулому ця рослина була поширена майже в усій північній півкулі і добре росла також на Україні. Її північна межа в Європі доходила до Шпіцбергену.

Про велетенські розміри секвої свідчать такі дані. На її батьківщині є дерева, що мають понад 120 метрів зав-

вишки і близько 42 метрів в обсязі стовбура, а вік їх обчислюється на 3.000 років і більше. Вага стовбура такого дерева перевищує тисячу тонн; для його транспортування потрібно кілька ешелонів товарних вагонів. Деревина секвої легка, м'яка і має гарний рожевий рисунок, що згодом темнішає.

До Криму секвоя потрапила вперше 100 років тому. Тепер у Лівадійському парку, Нікітському саду, Массандрі, Симеїзі, Ялті і багатьох інших місцях півострова є понад 100 дерев цієї рослини віком від 40 до 100 років. Майже вікові дерева вражають своїми величезними розмірами: вони досягли 40-45 ярдів заввишки і до 7 ярдів в обсязі стовбура.

Секвоя добре витримує клімат Південного Криму, не боїться тимчасової посухи, спеки і морозів до 18—20 ступенів, стійка проти шкідливих комах і грибів. Її коренева система добре скріплює ґрунт, захищаючи його від змиву і розмиву. Секвоя не мириться лише з надмірним ущільненням ґрунту і глибоким перекопуванням його. Вікова практика розведення секвої в Криму свідчить про успішну її акліматизацію.

НА ПОКРОВУ

(СПОГАД З ЧАСІВ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ)

Написав Й. Сірій

Ворожі рови були віддалені на яких триста п'ятдесят метрів від наших шанців, що бігли по узлісся. Від самого ранку на фронті було спокійно, лише час від часу пролітали над нами зі зловіщим свистом гарматні стрільна, вибухаючи десь за лісом; ворог, видно, мав на меті непокоїти наше запілля. Заплакане сонце обтиралось білими хмарами, що переповзали через його обличчя. Повівав холодний вітрець, припорошуючи мокру землю ніжними пушинками снігу. Якось цікава синичка перелітала з гілки на гілку, заглядаючи у наші рови. Над нами тягнувся запізнений ключ журавлів із своїм сумно-жалібним: „кру, кру!“ Пригадалась пісня:

Чуєш, брате мій, товаришу мій,
Відлітають сірим шнурком журавлі
[у вирій.

Я з своїм товаришем, сотником Андрієм Стовбчатим, сиділи на заплеччі стрілецького рову, обгорнувшись широкою буркою. З цього місця нам було дуже добре видно наші сотні й вороже передпілля. Ми тількищо вернулися з контролі сотень. Стрільці відпочивали в ровах після вчорашнього наступу, лише стежкові уважно обсервували ворога.

— Он, глянь, Андрію, — показав я рукою на журавлів, — запізнились бідаки.

Андрій довго вдивлявся в мудрих птахів, а потім, прийнявши позу що-найменше Отелла, продеклямував:

Пливуть, пливуть далекі журавлі
І сизий дим і гуси волохаті,
І пар з великої, безмежної землі...

В широкий бурці ми почували себе зовсім добре.

Закурили. Над лівим крилом на-

шого куреня прошуміло тяжке гарматне стрільно, з характеристичним храпом і присвистом охнуло десь за лісом — і знов настала тиша.

— Слухай, Андрію, чи ти знаєш, яке в нас сьогодні свято? — звернувся я до товариша.

— Де там мені знати про різні свята. Я вже не пам'ятаю, коли й в церкві був... От уже півроку без перерви товчемося в боях... Хай Бог простить! Часом не знаєш, який день над тобою... — Андрій махнув рукою.

— Отож знай, сьогодні велике свято...

— Яке ж то?

— Покрова.

— Дивись... Покрова, кажеш?

— Та вже ж, Покрова.

— Велике українське свято, — сказав в задумі Андрій.

— Запорізьке свято — додав я. — Славне козацтво дуже врочисто це свято вшановувало.

— Дійсно, правда... — сказав Андрій і, обертаючись до вояків, крикнув: — Та ж сьогодні Покрова Пресвятої Богородиці!

— У нас на Покрову був храмовий празник, — згадав я. — Багато споминів залишилось з тих часів.

Несподівано в стрілецьких ровах почувся спів:

Ой зійшла зоря вечерова,
Над Почасвом стала...

Спів щораз міцнішав і набирав сили, потуги розмаху.

З ворожих ровів відізвались тяжкі кулемети, мабуть, ворог думає, що це сигнал до наступу. Але коли спів за-тих, заспокоївся й ворог.

Над головами з гадючим шипінням

пролетіло кілька гарматних стрілен, і знову стихло.

— В нашій місцевості, — почав я, — дуже пишно справили це свято. Отець Василь запрошував гостей з цілого повіту. Храмове свято тяглося три дні... Гості їли, веселились, а ночували в просторих світлицях отця Василя на пишних постелях з пахучого сіна. Весело було! Отець Василь був дуже гостинним господарем, столи угинались в нього під всякими стравами, напоями та присмаками. Від'їжджаючи гостей відпроваджував аж до повозів, з чарками на таці, та все припрошував: „Пийте, щоб напі не журились! Ще по одній! На колеса, щоб осі не рипіли!“ Помагав своїм парафіянам радами, а часом то й грошима, боронив їх де лише було треба. Такий то був отець Василь. Донька його, Надія, красуня була на всю околицю. Гарно деклямувала вона Шевченківську „Княжну“:

Зоре моя вечірняя!
Зійди над горою, —
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою...

— Було колись, — мелянхолійно сказав Андрій і протягнув цигарницю.

Закурили. Затягнулись раз, другий... Несподівано стало мені якось ніяково і неспокій обгорнув мене. Я порушився й хотів встати.

— Куди ти? — здивовано спитав Андрій.

— Знаєш, може б пройшлися по сотнях?...

— Чого?

— Подивитись, що хлопці роблять...

— Та ж півгодини тому ми були в сотнях. Все спокійно, чого ж ходити?

— Ти як собі хочеш, Андрію, а я все ж таки піду.

— Шкода вилазити з-під теплої бурки... Посидьмо ще з чверть години... Вночі, мабуть, буде наступ, то вже находимось...

— Ні, я піду таки зараз... Щось мене непокоїть...

— От упертий, — незадоволено пробурмотів Андрій. — Ходім уже!

Ми залишили бурку там, де сиділи, і розійшлися кожен у своєму напрямі.

Не встигли відійти яких півтора кроків, як вгорі почувся зловіщий свист гарматного стрільна. Ми припали до рова. Стрільно з лоскотом ударило в пашу бурку. Страшний блиск і несамопитий гук оглунили мене. Подмук спертого повітря пішов ровами. Я закашлявся і поволі підвівся. Андрій сидів у рові, його мертво-біде лице з вибалуженими очима дивилося на мене.

— Що з тобою? — підбіг я до нього.

— Нічого, все гаразд. Глянь! — він показав на глибоку лійку, вирвану в землі стрільном, з клаптями нашої бурки. — Це була б наша могила, коли б не ти!...

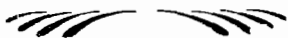
— Я тут нічого не вчинив... Це якесь внутрішнє передчуття змусило мене встати й відійти.

Андрій довго дивився на мене, потім перехрестився широким хрестом і врочисто промовив:

— Покрова... Сьогодні ж Покрови... Це Вона, Пречиста, нас врятувала, — і він знову перехрестився.

Вечоріло. Сонце почало спадати за обрій. Ми розійшлися до наших сотень. На правому крилі почали охкати гармати.

День Великого Свята Покрови добігав кінця.

ВІЙНА БЕЗ ЗБРОЇ І БЕЗ ХЛІБА

Написав О.І. Зозуля

У „Свободі” надруковано дуже цінні матеріали Мілени Рудницької п. з. „Боротьба за правду про великий голод”.

До цієї важливої публікації згадаю авторки мені хочеться дещо додати.

Як підготовлявся голод

Постанова ЦК ВКП(б) про суцільну колективізацію зобов'язала партійні організації ліквідувати на селі „куркуля” як класу. До цієї категорії належало все активне селянство, що захищало приватну власність.

Перший наказ про війну з українським селянством, точніше про розгром його прийнято на листопадовому пленумі ЦК ВКП(б) в 1929 році. В цій постанові говорилось про „виключно складні обставини в українському селі, значне загострення класової боротьби і особливу активність кулацтва... ЦК вважає потрібним — сказано далі в цій постанові, — крім систематичного зміцнення колгоспного руху партійними керівними силами, відрядити на село протягом ближчих місяців на роботу в колгоспах, МТС, куштових об'єднаннях і т. п. не менше 25 тисяч робітників з достатнім організаційно-політичним досвідом”.

Ці „двадцятип'ятитисячники” були виключно москалі, і працювали вони на фабриках не як робітники, а як секретарі партійних комітетів та завідувачі спецвідділів, точніше — були тайними агентами НКВД. За допомогою місцевих комуністів вони створювали бригади для переведення суцільної колективізації.

У 1932 році Сталін оголосив, що колективізацію в основному завершено. В цей час опір українського селянства набрав найбільшого розмаху. І тому Москва вирішила розпоча-

ти війну на ідеологічному й економічному фронтах — заходами відбирання решток хліба зламати спротив колективізації і створити штучний голод, щоб знищити частину селянства. Зменшенням українського населення Москва рішила послабити спротив України своїм плянам.

На початку 1931 року пляни засівної площі під ярими й озимими посівами надано згори. Хоч ті пляни далеко не були виконані, плян хлібоздачі Москва визначила не з розрахунку засіяної площі, а з розрахунку кількості орної землі. Таким чином запланована хлібоздача в 1932 році перевищувала гуртовий збір. Раднарком УССР і ЦК КП(б)У на це не реагували, бо керівники цих установ були членами ЦК ВКП(б) і самі ці пляни в Москві стверджували.

У листопаді 1932 р. колгоспні зерносховища вже стояли порожні, а плян хлібоздачі був виконаний ледве на 50%. Тоді почали вивозити до Москви т. зв. страховий, засівний і навіть фуражний фонди. Але не помогло й це. І тоді Кремль наказав шукати хліба по коморах колгоспників, мовляв, його заховано і треба знайти. Тут уже розпочалась справжня трагедія. У кожній родині було десь приховано по 4-5 пудів зерна, яким вона могла так-сяк прохарчуватись до нового збору.

На розшуки хліба відряджено на села спеціальних уповноважених партії, які разом з „двадцятип'ятитисячниками” зорганізовували бригади з місцевого партійного і комсомольського активу. Ці бригади перекопували подвір'я та городи, розвалювали печі і забирали ті пригорщі прихованого зерна.

Це — гірка правда, але ми її мусимо розкрити для нашого покоління. Вона стверджує, що всяке слу-

жіння Москві — це могила для України. І той, хто виправдус таку службу, вже давно загубив своє сумління. Адже коли б місцеві „активісти” не допомагали „двадцятип’яти-тисячникам”, чи розшукали б вони ті рештки захованого хліба?

На початку 1933 р. з 2,834,000 (78.1%) селянських господарств вже було примусово створено 26 тис. колгоспів. Але 620,444 (21.9%) селянських дворів все ще уперто ігнорували колгоспи. До того ж 335,910 (11.5%) селян, які не бажали йти до колгоспу, позбавлено землі.

Ми вмираємо — дайте хліба!

У березні 1933 року масовий голод охопив всю Україну. На кожному кроці лежали опухлі й мертві селяни. Комуністичні активісти, які роз’їжджали по селах, зловливо докоряли голодним, що вони саботажники і тому мусять згинуть. З багатьох сіл групи селян приїздили до ВУЦВК-у, РНК і навіть до ЦК КП(б)У з заявами: „ми умирасмо — дайте хліба”. Секретарі московських комісарів ті заяви приймали і кидали до коша.

Наскільки голод в Україні був великим, настільки він був утаємниченим. У книжці „Украинская ССР” (видає в російській мові Академією Наук УРСР в 1957 р.) читаємо:

„Велике значення для мобілізації колгоспного селянства мав I-ий Все-союзний з’їзд колгоспників у лютому 1933 року. З’їзд відмітив суттєві зміни, що сталися в житті селян після вступу на колгоспний шлях. Мільйонні маси бідняків значно підвищили в колгоспах свій матеріальний добробут”.

Це написано про той рік, коли голодні селяни в Україні вже не мали хліба, худоби, птиці і навіть одягу. Люди перетворилися в живі трупи і мерли, мов мухи. На цьому з’їзді були присутні комуністичні головачі з України і представники колгоспів (очевидно, комуністи), але ніхто з них і словом не згадав про страшну трагедію. Академія Наук УРСР, пишучи про 1933 рік, намагається не тільки приховати трагедію голоду, але й переконати світ, що в тому ро-

ці „підвищився” матеріальний добробут селянства.

У жадній советській публікації немає й згадки про трагічне становище в українському селі в голодні роки. Все ж у згаданому збірнику читаємо, що в 1925 році було засіяно 23,100 тис. гектарів і зібрано 1,150,000 тис. пудів зерна або 91.7% передвоєнного збору. Ця засівна площа і гуртовий збір в середньому зтрималися аж до 1934 року. Якщо врахувати недоторкані запаси і оборонні фонди, то в 1933 році в Україні було хліба близько 2-ох мільярдів пудів. Про це переконливо говорили переповнені „елеватори” та гори зерна, що лежало під голим небом на залізничних стаціях.

Отже, хліба в Україні в 1933 році було достатньо, але він був під московським замком. Хліб псувався, гнив, а за кілька кроків від зерносховищ лежали трупи опухлих селян, що той хліб виростили.

Росія — не Україна

У травні голод на Україні досяг кульмінаційної точки. Масово вмирали люди також на Кубані та Північному Кавказі. В РСФСР голоду не відчувалось. Що більше, населення РСФСР не вірило, що в Україні нема хліба, бо на приватних ринках по всіх містах Московщини хліб можна було купувати вагонами. Пояснювалось це тим, що там не було ще суцільної колективізації, і тим, що пляни хлібоздачі там були мізерні.

На приватних базарах у Воронежі і Курську в травні 1933 р. ціни на хліб досягли 18 карб. за пуд, тоді як в містах України з великим трудом можна було дістати в спекулянтів пуд хліба за 450 карб.

Велика різниця була в постачанні хліба робітникам і службовцям. Якщо на Україні робітник одержував щоденно фунт хліба, а службовець і студент півфунта, то на заводах Курщини і Вороніжчини робітник одержував по 2 фунти хліба денно, а службовець по фунту. Крім того вони діставали крупи, картоплю, цукор, рибу і навіть м’ясо.

Така диференціація в постачанні і в оподаткуванні селян наочно пока-

зує, які великі привілеї мало населення Московщини. Коли ж до цього додати, що ціни на промислові товари в Московщині були на 20-30% нижчі, а постачання незрівняно краще, то труднощі українського населення подвоювались.

Чому ж український селянин не їхав до Курської чи Воронізької області по хліб? Адже кожна родина могла роздобути 50-100 карб, щоб купити кілька пудів хліба і в такий спосіб вижити до нового врожаю. Такі можливості Кремль передбачив і саме тому наказав:

- - Закріпити селян за колгоспами і заборонити їм виїзд з села.

-- На залізничних станціях без відповідної довідки (дозволу) не продавати квитки на поїзд.

-- Відбирати у пасажирів харчові продукти та печений хліб (понад 5 фунтів) і карати їх як спекулянтів.

Правда, у квітні, коли голод на Україні набрав нечуваної сили, Кремль дозволив українцям купувати хліб на Московщині. Проте, мало хто скористався з цього. А більшість тих, що поїхали за хлібом, повернулись з порожніми руками. Чимало їх потрапило в тюрму як спекулянти.

Видюці не бачать

Матеріали, які так дбайливо обробила М. Рудницька, стверджують, що західний світ про голод в Україні знав, але... мовчав. На наш погляд, мовчав тому, що в той голод не вірив з таких мотивів:

1. Кореспонденти західного світу постійно перебували в Москві і голоду здалеку не могли бачити. Тому в пресі появлялись замітки сенсаційного змісту, без політичної й економічної аналізи. Частина кореспондентів, що діставала від Москви „гонорари“, заперечувала наявність голоду.

2. Голод західний світ розумів як стихійне лихо, і реагує на нього, коли держава, яку навістив голод, просить допомоги. За матеріалами західних контррозвідок в СРСР хліба було досить. Допомоги він не просив і, значить, не потребував. Отже, на голод треба було реагувати як на заходи винищення українського насе-

лення. Але трагедія була в тому, що Захід не визнавав існування самої України, вважаючи її за південь Росії. Точніше, не розумів колоніальної політики Кремлю.

3. Не вірив світ у голод ще й тому, що деякі провідні мужі Заходу (Ерріо), подорожуючи по Україні, на власні очі бачили величезні запаси хліба. Їм показували крамниці (закриті розподільники для комуністичної верхівки), де було повно різних харчових продуктів. І, якщо вони бачили спухлих від голоду людей, їм пояснювали, що це, мовляв, ті, які саботують колгоспи і відмовляються від роботи. А в нас, мовляв, гасло: „Хто не робить, той не їсть”.

На великий жаль, у вільному світі не знайшлося авторитетної людини, яка б розкрила кремлівські плани винищення українського народу.

Трагедія триває

Безпощадна тотальна війна, яку веде Кремль з українським народом, триває вже 40 років. Україна зазнала нечуваних жертв: розкуркулювання і депортації, заслання, голод, ежовщина, боротьба з націоналізмом і нарешті — вивіз молоді в Азію. Якщо в 1926 році всього населення на Україні було 29 млн., то на 1. IV. 1956 року, в тих самих межах, цифра населення ледве становить 31.7 млн. Разом з приєднаними областями і Кримом нараховується тепер в УРСР 40.6 млн. душ. Отже, за тридцять років населення зросло лише на 2.7 млн. Але й цю мізерну цифру треба вважати за штучну, і ось чому: в 1926 році на Україні було 1.1 млн. москалів, а на 17. IV. 1956 року число їх становить 10 млн., або 25% до всього населення України. Академія Наук УРСР так приховала цю цифру: „Всього на території Української ССР нараховується більше як 30 млн. українців” (стор. 156 „Украинская ССР”). Звідкіля взявся цей шалений приріст москалів?

Хрущов усіма засобами примусу провадить переселення: українців на Сибір, москалів — на Україну, з тим, щоб довести їх число до 50% і в такий спосіб усунути загрозу усамоствінення України.

ЯКБИ МИ ВЧИЛИСЬ ТАК, ЯК ТРЕБА . . .

Написав д-р Ярослав Падох

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь . . .

Т. Шевченко

Довгими роками, а для багатьох уже десятиліттями, котиться наш український еміграційний віз чимраз далі від України. З нашого кругозору чимраз більше зникають дорогі обриси рідного краю, а з-поза пороху, що куриться на наших шляхах, часом уже не видно високих веж львівського св. Юра та св. Софії київської . . .

На наших очах з вітром прошуміло чимало найкращих наших культурних надбань, забуваються стародавні звичаї, знецінюються скарби мистецтва, яким чарує світ наша вишивана Україна; нехтуються достойні пам'ятки стародавньої культури. Засмічуємо, як фабричний смітник, нашу мову жахливими позичками з чужих мов і „збагачуємо" її фантастичними винаходами-новотворами.

Процес культурної американізації поступає в нас так швидко, що вже й не заперічимо його, а сприймаємо, як щось невідхильне й самозрозуміле.

Та в той же самий час, на глум, ми виявляємо необорну силу, подивугідний традиціоналізм у ділянці, яка найменше для цього надається. Швидко американізація охопила лише наше культурне життя. Нашого господарського життя вона майже не заторкнула. Облогом лежать, як лежали століттями, у ріднім краю, просторі царини нашого господарського життя чи радше животіння. Наших господарських варстатів, фабрик, купецьких станиць, заріткових підприємств майже немає у цьому краю. Пробуджений в останніх десятиліттях,

поміж двох воєн, на рідних землях інтерес і розуміння для господарських справ, тут при куди сприятливіших умовах не знаходить продовження. Ми тепер уже добровільно вибрали й продовжуємо шлях некваліфікованого робітника й мало-виглядного сірого урядовця.

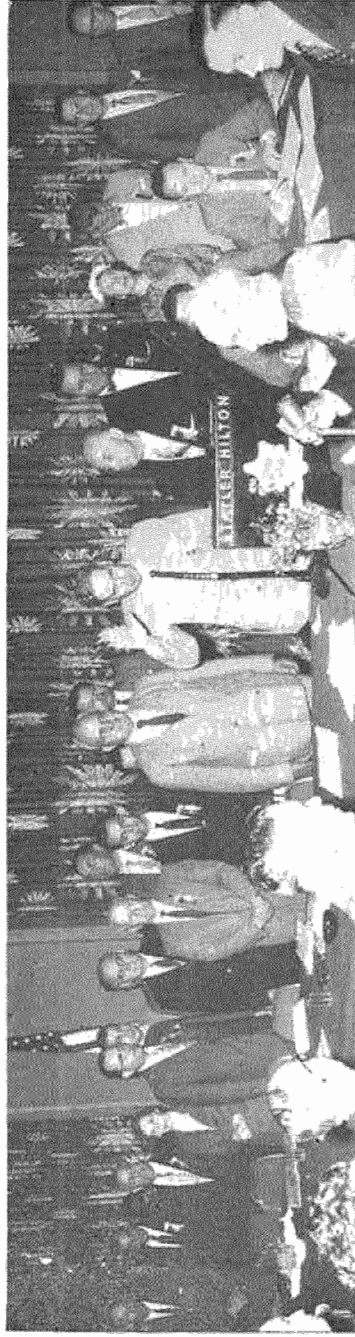
А власне господарська ділянка життя вимагає у нас можливо повної і скорі американізації. Бо чи ж само поняття американізації не охоплює передусім господарського боку життя? Чи ж саме в цьому краю господарський розвиток не дійшов до таких неймовірних меж, що готовий уже в недалекій майбутності зготовити своїм жителям справжній рай на землі, очевидно під матеріальним оглядом? І чи не є величезною й прямо незрозумілою загадкою наш нічим неоправданий і до краю нерозумний опір цій саме американізації?

Найбільший бізнес Америки

Сказане відноситься до майже всіх ділянок господарського життя й діяльності нашої земляцької громади, але в першу чергу до ділянки, яку оправдано називають найбільшим бізнесом Америки — життєвого забезпечення-асекурації.

І не тільки найбільшим. Життєве забезпечення можна цілком оправдано назвати найбільш американським бізнесом. Ось тільки порівняймо числа, які показують величину забезпечення в З'єдинених Державах Америки й Канади з подібними цифрами інших країн світу, і побачимо, що життєве забезпечення глибоко вкоренилося власне тільки на американським суходолі і тільки тут воно стало не лише складовою час-

„ПРИСЯГАЮ ПЕРЕД ВСЕМОГУЧИМ БОГОМ І ПЕРЕД ВАМИ, ШАНОВНІ ЧЛЕНИ...”

„Присягаю перед Всемогучим Богом і перед Вами, Шановні Члени, що буду чесно і вірно сповняти і виконувати всі мої обов'язки і завдання головного урядовця Українського Народного Союзу, що я завжди буду при-держуватися, сповняти і слухати правил, регуляміну і законів Українського Народного Союзу, що буду охороняти і обороняти добре ім'я Союзу, що буду старатися дбати про його добробут і по мій найкращій силі працювати для загального добра Українського Народного Союзу. Так мені, Боже, допоможи. Амінь.” — Це є текст присяги, що її складає кожний новообраний головний уряд Українського Народного Союзу. На останній, 24-ій конвенції, що відбулася в Клівленді, Огайо, в останньому тижні травня 1958 року, церемонія присяги відбулася так, що приязний на конвенції найстарший віком делегат, Осип Коцовський із 106-го Відділу УНС, провів присягу перевибраному головному представникові Д. Галичнові, а той з черги запросив разом усіх інших членів Головного Уряду. На фото: новообраний Головний Уряд УНСоюзу під час записання Головного Председника п. Осипом Коцовським (стоїть внизу біля мікрофону, сідоголовий, в окулярах). Від ліва стоять: гол. редактор „Свободи” А. Драган, гол. радний Богдан Зорич, гол. радний Дмитро Шмага-ла, гол. радна Олена Штогрин, гол. контролер Петро Пуццло, гол. радний Іван Ожежинський, гол. контролер д-р Володимир Галан, гол. контролер інж. Володимир Косар, гол. радний Іван Кокольський, гол. секретар д-р Ярослав Падох, гол. касир Роман Слободян, гол. радний Василь Гузар, гол. представник Дмитро Галичнин (присягає), заступник гол. председника Йосип Лисогір, гол. радний Тарас Шнікула, гол. радна адв. Анна Чопик, гол. радний Андрій Джула, гол. радний Володимир Ддик, гол. радний Микола Давискиба. Невидно на фотографії заступниці гол. председника Анни Герман і гол. контролерів інж. Ст. Куронася та Петра Кучми і гол. радного Я. Гука. За столом сидять секретарі конвенції. (Світлив: Ст. Дембіцький)

тиною господарського життя, але й підставовою частиною всієї американської господарки, якої вже годі собі уявити без цього власне роду забезпечення.

З кінцем 1955 року в ЗДА було кругло 373 більйони життєвого забезпечення. В той самий час невелика щодо населення, бо тільки 15-мільйонова, Канада мала кругло 27 більйонів життєвого забезпечення, а куди більші від неї позаамериканські країни: Англія — 25, Західня Німеччина — 8, Франція — 7, Японія — 6, Італія — 2!

Та не тільки ці загальні цифри говорять голосно про те, що життєве забезпечення є невід'ємною частиною американської господарки і, що більше, американського способу життя. Ось тільки збагнімо фасцинуючу своїми розмірами вимову ще деяких цифр. У 1956 році в ЗДА було вибраних грамот на 15 більйонів дол. Забезпечені компанії мали прикладаних із вкладок, заплачених на життєве забезпечення, понад 100 більйонів доларів, тобто втричі більше від фондів усіх американських ощадноствених банків узятих разом. В тому ж 1956 році сама тільки забезпечена компанія „Пруденшел“, яка саме в тому році вибилася на чоло всіх американських, а також світових забезпечених товариств, продала забезпечених грамот на 8.2 більйона доларів і дійшла до 58 більйонів доларів усіх виданих нею забезпечених грамот, при 13.3 більйона власного майна, зібраного від 33.2 мільйона забезпечених.

Кругло 110 мільйонів американців мало життєве забезпечення, тобто сім осіб на кожних десять мало забезпечені грамоти. В тому часі було в ЗДА 261 мільйон поліс, тобто майже вдвоє більше ніж було всього населення! Колиж узяти до уваги, що пересічна висота забезпечених поліс в цім краю становила у 1956 р. кругло три тисячі, а кожна американська родина мала пересічно забезпечення на 7,600 дол. (сума півторарічного заробітку!), тоді в усій повноті виявиться, яку незвичайну

ролю грає в цім краю життєве забезпечення як для одиниць і родин, так і для всієї американської нації.

Відвернений порядок

Який же інший образ доцінювання ваги життєвого забезпечення бачимо в кривому дзеркалі української сучасної господарської дійсності! Американську пропорцію 7 життєво забезпечених до 3 незабезпечених ми, в нашій національній громаді у цім краю, заступили в найкращому випадку відворотним відношенням 3:7. І до того, зжалься Боже, наша пересічна забезпеченсва грамота вагається десь коло суми, вже ніяк не зрозумілої під господарським оглядом, 600-650 доларів. Бо ж у нас все ще найбільш популярною грамотою є грамоти на 500 доларів, тобто на суму, на яку більшість американських компаній взагалі не видають поліс. Ця грамота має дані одержати назву „української“ грамоти. І чи не треба прийняти поважно те, що було подумане, як жарт, що більшість наших забезпечених грамот є забезпеченням погребників, а не забезпечених? А втім при сьогоднішніх коштах погребницьких функцій навіть цей ніби-жарт утратив свою первісну жартівливу вартість, бо п'ятсотдоларова грамота не забезпечує тепер навіть коштів погребника. А чого варте життєве забезпечення, яке спрямоване на таку страшенно скромну ціль і мірку?

Всяка практична діяльність людини має свою глибшу теоретичну основу. Таку основу має також життєве забезпечення, яка власне допомогла йому так неймовірно поширитися. В основу того забезпечення ввійшли два елементи: забезпечення перед ризиком непевного життя та ощадність. Ця перша основа забезпечення спирається у свою чергу на зрозуміння, що кожна людина має свою економічну вартість не тільки для суспільства, але й для родини. Забезпечити родину забезпеченого від часто несподіваної втрати життя свого члена немає ніякої змоги. Але забезпечити родину бодай частинно

від економічної втрати свого кормителя може кожний, навіть людина з найбільш обмеженими засобами. Бож висота забезпечення звичайно стоїть у прямій відношенні до матеріальної вартості забезпеченого. Чим більша ця вартість, чим більше заробляє й чим більші прибутки має забезпечений, тим більша його сума забезпечення. Бож прямо призначенням забезпечення є бодай частинне, коли не повне, зрівноваження матеріальної втрати, яку принесла б його смерть.

Це забезпечення аж ніяк не є грою. Воно є власне запереченням гри, ризику, який несе кожного часу і для всіх людей непевне завтра. Життєве забезпечення заступає власне непевність можливої економічної втрати певністю, що коли така втрата наступить, то вона буде повернена. Така певність, очевидно, не приходить за даром. Вона коштує, як кожний добрий товар, але цей кошт є порівняльно невеликий. І ця субституція непевної, але можливої великої втрати певною, але невеликою втратою, якою є вкладка (премія), що її треба платити за забезпечення, є власне запереченням гри (гемблінг). Вона є засобом стабілізації господарського положення навіть в обличчі можливої втрати економічної вартості померлої людини.

Яка далека ця теорія життєвого забезпечення, що в своїй практичній формі є здебільшого забезпеченням родини від банкрутства на випадок нещадної смерті її кормителя, від примітивізму, з яким підходить наша українська громада в своїй масі (ту, очевидно, є свої світлі винятки) до життєвого забезпечення! Якщо й забезпечиться наш земляк, то звичайно на невеличку суму, яка вже згорі не може не то заступити економічної втрати, зв'язаної з втратою батька чи матері родини, але й мати якесь помітніше значення для положення самого забезпеченого та його родини. А втім, який величезний відсоток наших земляків, забезпечившись, за якийсь час після того зовсім без причини

резигнує зі забезпечення і з легким серцем втратить всі чи частину своїх інколи довголітніх вplat. Один діяч УНСоюзу слушно сказав, що пересічний український забезпечений платити свою вкладку, як „на Боже“!

Не розуміє український, економічно неосвідомлений, громадянин і другої прикмети життєвого забезпечення: ощадності. Звичайно ощаджування вимагає довгого часу, щоб з малих відкладених сум дійти до більшої квоти. Та ніхто не має контракту з Паном-Богом, каже народна мудрість. Нічні дні не є запевнені. І не всі матимуть час на те, щоб роками продовжувати задумане ощаджування. Від непевності життя забезпечує власне життєве забезпечення. Воно привчає забезпеченого краще, як ощадностева каса, до плянового й постійного щадження. Коли щадник занедається в ощаджуванні, забезпеченева компанія йому це пригадає і витягне від нього задекларовану ощадність. А коли доля поставить неждано край ощадності, покликавши щадника до позасвітнього життя, тоді забезпеченева установа сама понесе цю втрату, спричинену смертю, і не тільки виплатить спадкоємцям померлого дійсно ним заощаджену суму, як це робить щаднича каса чи банк, але й доповнить її власними фондами до повної суми, яку задумав покійний заощадити.

Злочин легководушности

І цієї основної прикмети життєвого забезпечення не зумів чи не бажав збагнути мало господарсько усвідомлений, зате дуже традиційно під господарським оглядом наставлений український господарник. На пропозицію забезпечитися і в такий спосіб почати плянове ощаджування як же часто почує відповідь: „Складаю гроші в банку!“ Або на відміну: „Банк платить відсотки, навіть тратити їх“. А про те, що сучасна статистика нашого найбагатшого в світі краю говорить, що 90 відсотків людей покидає з уваги на вік працю, не зумівши за все своє

життя заощадити відповіднішу суму, щоб запевнити собі спокійне життя на старість; або що більш-менш такий самий відсоток людей умирає, не залишаючи значнішого майна; або що більше, ніж одна третина вдів залишається без відповідного забезпечення після смерті чоловіків, які не подбали про це за свого життя. Цього всього наші люди не знають або не хочуть знати. І, коли прийде випадок, ризик такої легкодушності, очевидно, понесуть не померлий винуватець, але зовсім невинна його родина. Великий знавець забезпеченого діла, професор забезпечення Гюбнер, говорить про злочин незабезпечення. Коли до цього ствердження додумався наша земляцька громада? І, коли наші батьки родин, які звичайно визначаються великою любов'ю до своїх родин, подбають про те, щоб тією самою опікою огорнути свої дружини й малолітні діти також після своєї можливої, хоч і не сподіваної й передчасної смерті. Як це станеться, тоді українські забезпеченні установи рахуватимуть своїх членів не на тисячі чи десятки тисяч, але на сотні тисяч, і тоді пересічна забезпечена грамота виноситиме не п'ятсот доларів, але бодай вп'ятеро чи вдсятеро більше.

Українська людина, коли йде про забезпечення, виявляє прямо геніальну винахідливість. Наприклад, в американській господарці є аксіомою, що чим бідніша людина, тим більше потребує вона життєвого забезпечення, нехай і не дуже високого, але достосованого до її матеріяльних спроможностей. Ми ж у своїй господарській примітивності заступили цю засаду своєю власною: „Я забідний, щоб забезпечуватися!”

В американському господарському світі є друга аксіома: чим заможніша людина, тим вище вона забезпечується, щоб запевнити собі і своїм рідним на майбутнє вищу життєву стопу. Та нам чуже американське розумування. Ми держимося власної мудрости: „Я забагатий на асекурацію, маю ж прецінь гроші в банку!”

Вироблений, як ніхто інший у світі, американський бізнесмен, ставить непорушну тезу непорушної господарської схеми: 1. найперше життєве забезпечення, 2. деяка ощадність, а щойно згодом — 3. локата в акціях (шерах) і інших господарських підприємствах. Ми ж цю тверду, недискусійну американську секвенцію заступили своєю, домашньою логікою: „Асекурація добра для компанії, а не для забезпечених!”

Таких прикладів можна навести стільки, що вони не вмістилися б на наших традиційнім драбинястим возі. Та чи й цих не досить, щоб зрозуміти, якими страшним „традиційним” ми залишилися навіть після десятиліть побуту в цій, найбільше в світі розвиненій під господарським оглядом, країні. Щоб усвідомити собі, що нашою нагальною потребою є американізація, але в ділянці не духовій, культурній, а в господарській. Чим скоріше їй піддамося, тим скоріше й успішніше вступимо на широкий шлях американської і світової господарської думки і тим певніше включимося як активний партнер у грандіозний похід Америки до добробуту одиниць, родин і націй.

Не для самої реклами Українського Народного Союзу, цієї найстаршої й найбільшої і на господарським та загальнонаціональним полі найбільше заслуженої української забезпеченої установи у вільному світі, призначені ці завваги. Вони в рівній мірі служать усім нашим господарським установам і ще більше всій без винятку нашій земляцькій громаді.

Не більше як 10 відсотків всіх українців на цім суходолі знайшли шлях до забезпечення у своїх та чужих забезпечених установах. Спонукає наш, приспаний століттями неволі, господарський інстинкт відродитися; поставити нашу громаду на здоровий шлях здорової господарської думки і господарської практики, яка включає в першу чергу життєве забезпечення — це завдання, яке далеко переходить вузький інтерес поодиноких одиниць і — установ.

Відчинені ворота

Від ранніх своїх початків, які скриваються за заслоною довгих шістдесяти п'яти років. Український Народний Союз постійно дбав, як ніяка інша наша національно-господарська установа, про безперервний поступ, про дотримування ходи модерній господарській теорії й практиці у ділянці життєвого рабезпечення. Це традиційне вже, наполегливе намагання продовжує ця установа й досьогодні.

На 24-й Конвенції, що відбулася в травні 1958 р. в Клівленді, Український Народний Союз зробив новий, семимилевий крок на шляху своєї модернізації. Ще недавно найвищою сумою забезпечення в цій установі було 5,000 доларів. Після Конвенції її піднесено рівно вдесятеро — до імпозантної суми 50,000 доларів, яку в деяких випадках можна піднести навіть до круглої суми 100,000 доларів. Визначно піднесено вік, у межах якого можна забезпечитися в УНСоюзі. Тепер можуть в нім забезпечитися навіть особи, які осягнули, а то й дещо перейшли 65-ий рік життя. Введено нові модерні роди забезпеченевих грамот, між ними для забезпечення хворобо-випадкового, подвійного забезпечення до 60-го року життя тощо. Коли додати до цього факт, який кожний може легко самий перевірити, що Український Народний Союз має конкуренційно низькі вкладки, то ці модерні зміни й всі догідні влаштування, що їх дає своїм членам названа установа, запевняють нашій земляцькій громаді те, чого вона не має в інших краях свого поселення, а саме — повну

змогу здобути в рідній установі таке саме забезпечення, як те, що ним користується близько вісімдесяти відсотків американського населення.

Чи скористає вона з цього для добра власного й не менше для добра загального — це вже покаже майбутнє.

*

Коли закінчуємо ці міркування, замість сподіваних узагальнень приходить на думку чудова різьба відомого майстра М. Мухина „Чумак”. По широкому степовому чи подільському болотнистому шляху тягнуть воли круторогі чумацьку мажу. Її дубові колеса по дзвони погрузли в маснім болоті, в якому також прокладає свій шлях хазяїн — дебелий чумак. І мажа, і воли, і їх погонич загубили міру часу, для них, очевидячки, невідоме поняття поспіху й живішого руху.

Таким чумацьким возом їдуть ще й досі наша господарська думка і практика, хоч уже не болотняним чумацьким шляхом, але блискучими асфальтовими автострадами найбільшої господарської країни світу. При всій шляхетності зберігання рідних традицій, при всьому зворушливому прив'язанні до рідного євшан-зілля в культурній ділянці, хто з нас не погодиться з тим, що настав уже високий, дуже високий час, щоб заступити нашу чумацьку мажу коли не джетовим літаком, то бодай звичайним автомобілем. Для цього коначного діла Український Народний Союз поробив потрібні приготування й широко відкрив двері для рідної громади. Заходьте в неї!

РЕДАКТОР І ВИХОВНИК

Написав Степан Куропась

„Чи маєте силу воля? Чи можете працювати не спавши? Чи можете їсти щонебудь або взагалі не їсти і працювати денебудь, не зважаючи на ніякі обставини? Чи можете працювати 18 годин денно?” - Такі запити ставила славна Дороті Ліке аспірантам на журналістів і від позитивної відповіді на них узалежнювала свою пораду для них, чи вони можуть вибрати редакторську професію. Коли ж такі вимоги ставиться до американських редакторів, які працюють у відповідних умовах та розпоряджають величезними засобами, то що ж тоді говорити про редакторів чужомовних газет у цій країні, в цьому і редакторів нашої „Свободи”.

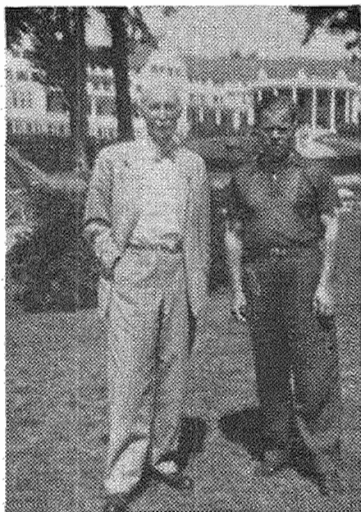
Від редактора українського часопису вимагається часом більше, ніж це є в людській спроможності. Він має бути терпеливий, без нервів, патріот. До нього не відносяться жадні юнійні правила годин праці. Люди вважають його роботу легкою, просто забавкою. От, посидіти коло бюрка, написати статтю і те все. А коли такий редактор є редактором союзової газети, то він крім начальства в головній канцелярії, має ще начальство по всій Америці, і то не лише радних, контролерів, але і кожного члена. Пригадую, що на конвенціях УПСОюзу не раз атакували головного редактора „Свободи”. Закидали йому, що „Свобода” замало пише про робітничі справи, що забагато интересується одною церквою з кривдою для другої, що мало пише про націоналістів, і видвигали безліч інших подібних закидів.

Багато з цих вимог, що їх ставить громадянство, були б слушні і оправдані, якщо б редакторів були поставлені до розпорядження відповідні можливості і засоби їх здійснення. Мова

не тільки про платню (яка теж помагає!) але про — так сказати б — устаткування.

Такі і подібні міркування насуваються людині мимозолі при згадці про сл. п. д-ра Луку Мишугу, редактора і виховника українського громадянства в Америці, союзовців зокрема. Він вмів не лише писати добрі редакційні статті, корегувати дописи і скреслювати „сресі”, але і вмів виховувати собі помічників в редакції, по громадах, в Союзі і поза ним. Вмів впливати і на Старий Край і з його думкою рахувалися.

Однак д-р Мишуга не брав розуму з повітря. Він до кожної статті і кожного виступу дбайливо приготдовлявся, не тільки сидів по бібліотеках і архівах, але вів широку кореспонденцію з людьми, що працювали над прославленням імені України на всіх ділянках. Він любив бачити справи

Сл. п. д-р Л. Мишуга і автор, інж. С. Куропась, на вакаціях в Саратозі, Н. Й.

власними очима. Тому подорожував і других в дорогу посилав.

Д-р Мишуга не хотів писати на сліпо. Хотів усе перевірити, побачити власними українсько-американськими очима.

Дві подорожі відбув д-р Мишуга до Європи. Раз, його не пустили до Польщі і він зустрічався з українськими політиками в Данцігу, Женеві, Відні, Парижі.

Третій раз УНСоюз і Об'єднання Українсько-Американських Організацій вислало д-ра Мишугу до Відня, щоб бути при т. зв. віденському арбітражу в 1938 р., в якому Ріббентроп і граф Чіано обкроїли Карпатську Україну і дали мадярам Ужгород та Мукачево. По повероті до Америки, українці мали інформації очевидця з життя Карпатської України і світової політики.

Д-р Мишуга дуже любив товариство і любив часом при нагоді різних виступів по українських громадах зникнути десь, щоб поговорити з людьми.

Він також дуже любив Америку і завжди збирався об'їхати цю країну головно її західне побережжя. Над берегами озера Джордж, недалеко улюбленої ним Саратоги, ми склали такий плян, але недуга і смерть Доктора уже не дозволили його здійснити.

Завдяки редакторові і виховникові д-рові Мишугі і я став кореспондентом „Свободи”. Дописував я до „Сільського Господаря” з Америки і це він зауважив. Я його не знав, але дістав листа, щоби я написав дещо до „Свободи”. Я написав кілька статей на тему „Як трактують українців в польській армії”, бо це я пережив на власній шкурі. Доктор написав мені, що з мене може бути добрий кореспондент, бо помічую речі, яких другі не бачать. І це мене змобілізувало та ще більше заохотило.

Пригадую собі два конкретні випадки, в яких д-р Мишуга виступив, як виховник.

В 1934 році просив мене, щоби на-

писати до Ювілейної Книги УНСоюзу коротку історію Української Громади в Шикаго, „не фантазію, але правду”. Я ходив по хатах, говорив зі старими людьми, шукав правди про шикагівську Україну. І написав, що міг, але сам відчував, що замало. Яке ж було моє здивування, коли д-р Мишуга написав мені листа, що історія шикагівської громади, яку я написав, знаменита, що жадна громада в Америці не спромоглася написати так багато, як я з Шикаго. В залученні післав мені теж чек на 10 дол. Це був мій перший журналістичний гонорар і я тим чеком дуже втішився, бо був тоді звичайним чорпоробом з малою платнею.

В 1937 році я вже як головний контролер УНСоюзу поїхав до Сейнт Луїс, Мізурі, щоб там на ювілею Запорізької Січі, 284-го Відділу УНСоюзу, репрезентувати Головний Уряд і виголосити промову. Разом з тодішнім секретарем Відділу п. Тимковичем (тепер в Денвері) ми були в обох українських церквах, як теж на ювілейному святі Відділу в Іст Сейнт Луїс, по іллінойським боці ріки Міссісіпі. Маса народу були в обох місцях. По повероті, я написав дуже довгий репортаж про оба міста та людей, церкви, ювілей і т. п. Написав теж, що промова місцевого пароха в церкві з нагоди ювілею союзного Відділу мені не подобалася, бо була замало патріотична. Писав я правду, але не вся правда надається до друку в газеті, яка є виховним чинником народу. Краще є, як громада, чи поодинокі люди бачать у своїх душпастирів патріотів, а не лише католиків чи православних. Так написав мені д-р Мишуга і додав, що скреслив мій уступ про проповідь в церкві, бо — „такий гарний репортаж, а ви його зле закінчили зайвим своїм власним коментарем”.

Від тоді я вже завжди старався закінчувати свої репортажі радше позитивними ствердженнями та всюди в житті шукати в першу чергу краси і добра.

УКРАЇНСЬКА СПОРТОВА ЦЕНТРАЛЯ

*Написав О. Гайський
Прес. референт УСЦАК*

Український спорт по цей бік Великої Води народився і зростав-розвивався згідно з усіма законами природи: наперед був хаос безпросвітний (тоді в „Свободі” появилася була стаття: „Гей, хто в сіті — озовися!”), потім один по одному приходили на світ новородки — спортові клуби, товариства і спортові секції при існуючих уже молодечих організаціях. Коли тих клубів набралася більша кількість, а їхня діяльність вимагала одного цілеспрямованого русла, на Сході Америки, а згодом на Півночі цієї ж країни зорганізувалися Союзи Українсько-Американських Спортових Товариств (СУАСТ) Схід і Північ. Вкінці, на латинський Свят-Вечір (24 грудня) 1955 року, в домі „Просвіти” в Торонті, покликано до життя дахову надорганізацію українського тіловиховання на Північно-Американському континенті: Українську Спортову Централю для Америки й Канади — в скороченні УСЦАК. Віч-на-віч із створенням централі, обидва американські СУАСТ-и перемінені в делегатури УСЦАК і поставлено їх на рівні такої ж новоствореної делегатури на Канаду. Коротко й ясно, організаційна побудова нашого тіловиховного руху на цьому континенті виглядає так: на самій горі — Українська Спортова Централь Америки й Канади (УСЦАК). Цей „дах” спирається на трьох делегатурах — канадський і двох американських (СУАСТ Схід і СУАСТ Північ). А цей організаційний „поверх” спочиває на філярах — клубах, товариствах і спортових секціях молодечих організацій, як Пласт, СУМА і ін. І централь і делегатури ведуть свою діяльність згідно з своїми статутами.

Централь (УСЦАК) об'єднує тепер (1958 рік) 28 українських спортових клубів, товариств і спортових секцій (при інших організаціях молоді). З того 12 припадають на Делегатуру СУАСТ Схід, 9 на канадійську Делегатуру й 7 на Делегатуру СУАСТ Північ.

Керівними органами УСЦАК є її Рада, Управа і Контрольна Комісія. На 1-их Загальних Зборах установи, що відбулися 28-го грудня 1957 року, у Торонті, обрано (на два роки) таких людей до згаданих органів Централі:

Рада УСЦАК:

Голова — д-р Е. Жарський, Нью Йорк; містоголова — Б. Синишин, Торонто; секретар — Е. Гец, Трентон; члени — В. Квас, Нью Йорк; М. Андрухів, Монреаль, і І. Дубас, Клівленд.

Управа УСЦАК:

Голова і реф. В.Ф.В. — мгр. І. Красник, Шикаго; містоголова і орг. реф. — сот. М. Врублевський, Торонто; секретар і скарбник — інж. В. Левицький, Шикаго; реф. змагального спорту — д-р А. Хрептовський, Шикаго; реф. пропаганди і судівництва — О. Гайський, Клівленд; реф. дисципліни і верифікацій — д-р В. Вірчук, Шикаго. Контрольна Комісія: голова — мгр. Я. Рак, Шикаго; О. Скоцень, Торонто, і В. Рибак, Торонто.

Поодинокі Делегатури очолюють: СУАСТ Схід — д-р Е. Жарський; СУАСТ Північ — Р. Припхан; Канадійську Делегатуру — Я. Хоростіль.

Осідком Централі є Шикаго. Адреса: U.S.C.A.K., 2457 W. Chicago Ave., Chicago 22, Ill., U.S.A.

З 28 клубів, товариств і секцій, що належать до УСЦАК, вправляють:

- 11 — одну ділянку спорту;
- 7 — дві ділянки спорту;
- 7 — три-чотири-п'ять ділянок;
- 2 — шість ділянок;
- 1 — сім ділянок спорту.

Кожний без пояснень зрозуміє, що одинадцять „одноногих” клубів вправляють в більшості футбол-“soccer.” Разом цю гру плекас 18 клубів (товариств, секцій).

Радісно настроює розцвіт нашого тенісу! На чемпіонатах УСЦАК на „Союзівці” в 1958 році взяло участь більше як півсотні учасників (західно-український „крайовий” рекорд на голову побитий!). Можна бути вдоволеним розбудовою відбиванки (хоч ми все ще маємо замало дружин. Чому б не мати їх по декілька в кожному клубі й у кожній молодечій організації? Чому б не мати в більших містах власних українських ліг? . . .). Зате погано справа стоїть з найпопулярнішою грою Америки — кошиківкою („basketball-ом”). Треба конче розкручувати далі легкоатлетику. А в загальному, треба багатьом нашим клубам перестати бути однобічними, одноногими каліками.

**

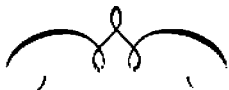
Що ж конкретно робить УСЦАК? З допомогою своїх делегатур влаштовує українські чемпіонати. В відбиванці, столовій ситківці й тенісі справи дозріли вже до чемпіонатів цілої Централі УСЦАК, у футболі — з уваги на перевантаження грами за льокальні американські чи канадійські ставки, а подекуди таки з нашої вини

— маємо тільки щорічних чемпіонатів СУАСТ Схід і Північ. Раз (1954) був проведений фінал між такими чемпіонами за звання українського першуна ЗДА. В Канаді, як уже сказано, взагалі нічого не робиться, хоч можна б робити на початку чи наприкінці сезону.

Щоб Централь могла робити більше — для цього треба, щоб і її низові клітини і ціла наша громада зрозуміли, що тут не „забава в ще одну централю”, що УСЦАК не „п'яте колесо в возі”, яке заважає — тільки керівник, рушій і мотор, який має тягнути наш спорт уперед і вгору.

Від громади в даному випадку вимагається грошової підмоги і чуття над рідною молоддю — приязности на її спортивних імпрезах; від членства (клубів) — реакції живих людей, дисципліни і віри в те, що „ми щось можемо”.

Вкінці, всім нам разом треба зрозуміти, що власна спортова влада — це не справа випадкового з'їзду, турніру, чемпіонатів . . . Як хтось гадає, що український клубовик має почуватися приналежним-підданим місцевої ліги, а вряди-годи, вийнятою, підданим власної української влади, то я скажу: наш змагун має шість днів на тиждень почувати себе підкомандним рідної спортової влади, працювати-зростати під її проводом — а на сьомий день виходити на грище (бути делегованим) до місцевих американських-канадійських ліг — за честь і славу рідного імені. Так ми думаємо й так хай нам Бог і люди добрі допоможуть!

УНС І СПОРТ

Написав Е. Жарський

Спорт — побіч атомової зброї — став символом могутності й світового значення. Впродовж останніх 50 років спорт розвинувся до такої світової потуги, що й політичні досягнення міряються тепер осягами на спортових грищах. Не диво, що на останніх змаганнях спортових репрезентацій ЗДА і СССР, що відбулися у Москві, тренер американської дружини вважав за потрібне звернутися до своїх змагунів із закликом боротися до останніх меж зусилля, підкреслюючи, що ці змагання „с чимсь більшим, як тільки двобоєм на спортовому грищі”.

Нині вже всі зрозуміли виховну й пропагандивну вартість спорту та його значення для фізичного і психічного розвитку молоді. І хоч раніше між нашим громадянством не мав він належного розуміння — то все таки сама молодь спонтанно горнулася до спортових вправ, до змагань. УНСоюз не міг байдуже приглядатися цьому поривові молоді. Журба за її долю і стала предметом широких нарад XIX Конвенції, у висліді чого Конвенція рішила організувати свою молодь у спортові дружини.

Бейсболева ліга УНСоюзу

„Свобода” й „Ukrainian Weekly” розгорнули широку пропаганду за створення спортових дружин по Відділах Союзу. Багато праці в організаційній підготові вклали всі члени Головного Уряду, багато заслуг на тому полі має с. п. Григорій Герман. Спершу думалось створити бейсбольні дружини тільки з молоді Союзу, але згодом дозволено приймати якесь число гравців не-членів УНСоюзу. Таку постанову прийнято і на першій нараді спортового комітету, що відбулася в Головній Канцелярії УНСоюзу 18-го червня 1938 року, при участі

представників шістьох бейсбольових дружин. Ця нарада сформувала Бейсболову Лігу УНСоюзу, накреслила плян праці і виготовила програму змагань. Через кілька тижнів після того відбулася перша зустріч союзових дружин Вилкс Бері та Мек Аду, а за нею пішли й інші.

Щаслива ідея дала дуже гарні овочі: впродовж наступних років число дружин помітно зросло. Рік 1940 був найкращим. В тому році Ліга згуртувала **28 дружин**, що змагалися у бейсболі та софтболі; у зимовому сезоні **22 дружини** змагалися у бейсболі, а 33 в бовлінг (круглі). Всі дружини мали велику моральну й матеріальну допомогу збоку Відділів і Головного Уряду. Ліга була центром уваги і заінтересувань молоді, молодь радо горнулася до спортових дружин Союзу, а своїми виступами в різних містах на сході Америки багато спричинилася для популяризації української справи і справ УНСоюзу.

Але цей бурхливий розвиток спортового життя української молоді в рядах УНСоюзу перервала злочасна війна. З моментом заміни бейсбольових палиць на військові рушниці, а м'ячів на „базуки” та гранати — прорідилися ряди спортових дружин УНСоюзу, спорозніли спортові майдани й залі, завмерло спортове життя. Лише де-не-де ще котилися бовлінгові кулі, пригадуючи старі, повні спортового розпалу, часи. ,

Союзівка — центр спортової розваги

Та лише прогомніли останні розриви гарматних стрілен, як почали зарюватися спортові площі. І знов шукає наша молодь захисту під опікунчими крилами батька-Союзу. Не байдужий до вимог молоді, УНСоюз виклопотав для її потреб осередок

спортової розваги — Союзівку. Серед чудових гірських лісів постали спортові споруди, площі, плавацькі басейни, що їх з кожним роком поширюється та вдосконалюється. За тим пішли й різні змагання, у волейболі, в плаванні, а вже найбільш відомими стали традиційні тенісові змагання Союзівки, що їх рік-річно переводить Карпатський Лещетарський Клуб. Ці змагання збирають на старті нашу молодь, як чоловіків, так і жінок, навіть з далеких закутків Америки. Цього року вже відбулися на кортах Союзівки змагання за першість Америки й Канади, що їх зорганізувала наша спортова Централь УСЦАК, а технічно перевів дуже справно згаданий „КЛК”. Була це приємна зустріч рекордової кількості зголошених змагунок і змагунів.

УНСоюз уважно слідкує за спортовим рухом нашої молоді. На сторінках „Свободи”, „Ukrainian Weekly”, а з 1954 р. в окремому додатку „Український Спорт” вміщується широкі звіти з праці й змагань наших спортових дружин, що густою сіткою вкрили край. Багато змагань відбувається за перехідні чаші УНСоюзу,

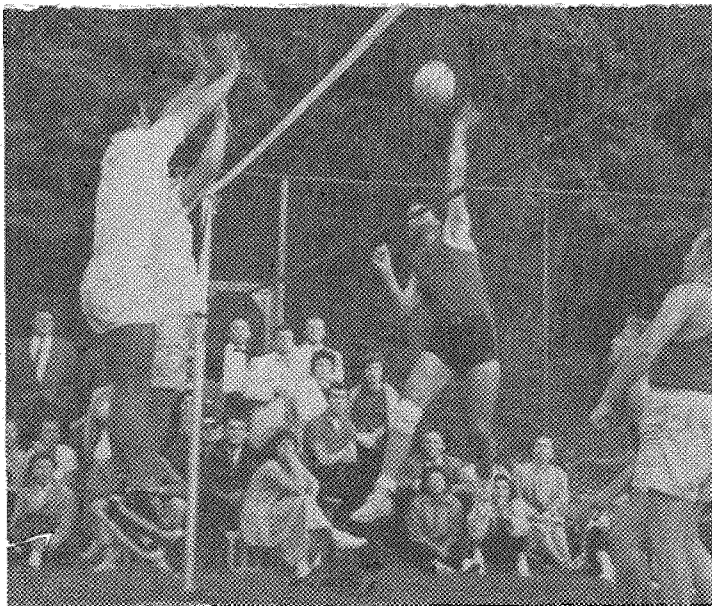
з яких змагання за першість у футболі збирали тисячі глядачів.

Літні табори молоді

Журба за доріст, за молоде покоління була предметом нарад і останньої, ювілейної Конвенції в Клівленді. Прийняті Конвенцією резолюції поволі входять уже в життя. Цього року відкрито при Союзівці вакаційну оселю, літній табір. Спрагнена свіжого повітря молодь знаходить на оселі справжній відпочинок, під фаховою опікою лікаря і виховників проводячи час у спортових грах і забавах. Вона відпочиває і набирає сил до дальшої праці.

Рішення й резолюції останньої Конвенції потверджують, що УНСоюз є не тільки забезпеченою організацією, але й громадською установою, що дбає за всі прояви організованого українського життя, в тому числі й про фізкультурне, спортове життя нашої молоді.

І це почесне завдання виконує Союз по своїй найкращій спроможності для добра української спільноти, а передусім для добра української молоді.

Відбиванкові змагання на „Союзівці”

КАПРІ

Написав Михайло Островерха

Одна з спокус, якій я ніколи не опирався, це — поїхати на Капрі! Там же, як звичайно, постійний празник сонця, блакиті й моря! Та й не синє воно, оте море, а суціль густий гранат. І квітів та зелені й зелені — аж очманює людину: неначе цей острів Капрі є одностайний і розкішний діячем із ізмарагду, оправлений у сапфірові простори моря. І вітер — веселий, прудкий та моторний. Не даремне й Тиберій мав тут свій палац і розкошував цими ласками природи. Правда — де він тих палаців не мав?

З порту подались ми автобусиком, — бо правдивий автобус міг би цю вузьку, декуди в скелі добану доріженьку просто заткати! — на

майданчик на Капрі. Тут повно народу — всякого і галасливого. А ще й церковні дзвони, і сонце, і вітер скріплюють цей рух і галас. На цім майданчику зосереджене все — церковне, громадське, політичне, купецьке — життя острова.

Сонце і блакитні простори виривають нас із цього гамірливого майданчика і приманюють, щоб дальше йти — на Анакапрі! Та цим разом ми тут масмо певну ціль: тут же деś живе-проживас краян, Подоляк, о. д-р Іван Хоменко. З ним хочемо й познайомитись.

Біля церкви стоїть молодий, чепурненький італійський священик. Питаюсь його — чи, припадково, не знає він такого „падре” Хоменко?

Капрі — Маріна Гранде — причал
(В половині скелі, здовж, іде ледве помітна лінія: це добана в скелі дорога, що веде на Анакапрі)

— Певно, що знаю! — і, міряючи мене, продовжує: — Ніякий „падре“, а дон Іван! Це ж мій приятель! Він на Анакапрі!..

Пішли ми з цим священиком до телефону, викликали дон Івана і порозумілися з ним, що ми, з дружиною, зараз же їдемо на Анакапрі, заходимо до нього, розглянемося і їдемо на оте славне капрійське вино. І ми ще на один автобусик — і вже на Анакапрі! Гей, та й вид же й вид із цієї стрімголовної стіни острова — на море, на ці, на карколомних схилах, сади оливні, виноградні, помаранчеві, цитринові, на ці далі, що Везувій на них насуплено глядить! І цей співптаства, і гомін розсміяних сонцем квітів! Очі впливаються, а серце й душа таки добре підхмелені й без того капрійського вина.

Ми вже й на Анакапрі. Питаємось у італійців, — якого населення на цілому Капрі нараховується дев'ять тисяч душ, — і дуже просто питаємось: — Де живе дон Іван?

— О, сеньйоре, покі пассі! Екко, ді ля!

І справді, декілька кроків, і ми вже в о. Івана Хоменка. Назустріч нам іде високий та поставний священик, у нього живі та привітні очі! Привітались. У свою скромну хату, — як каже: ведмежу гавру! — запросив. Який же це милий, гостинний, добродушний, завжди усміхнений отець Іван!

— Ну, то ми обидва подоляки! Ви з Бучача, а я з Вінниці!..

— Маю пам'ятку з Вінниці! — кажу. — Здобули ми її, наша 10-та бригада, в 1919 році, а нас, у винагороду, примістили там же в... божевільні!

— Дотепно! — розсміявся отець Іван. — А дружина ваша? Звідки ж вона? Не подолячка?

— Ні, лемкиня! — гордо відповідає дружина.

Помили ми з дружиною руки та й очі, і таки зараз вийшли на сонце. Поміж садки, попід пальми, повз го-

родці із привітальними квітами, вузесенькими та затишними вуличками запровадив нас отець Іван до сільської загороди, до гостинниці. Тут, під зеленим віттям винограду, високо — на Анакапрі ж! — над пропастю зелені й моря розсілись ми при скромнім і гарно застеленим столі. І на тлі грайливого рубіну капрійського вина поплила наша розмова. Згадали ми все й усі часи України і всіх наших політиків ув Україні сутих і несущих. Зійшли ми й на інші теми. І тут відкрив я, — бо це ж у наших умовах відкриття! — що о. д-р Іван Хоменко, проживаючи на соняшнім і сухоповітрянім Капрі, великим ділом прислужився Богові милосердному на славу, а українському народові на користь. Скільки то часу треба було ждати, щоб врешті й ми, українці, мали переклад на нашу рідну мову — Святого Письма! Були бо в нас переклади, але з посередніх мов, ніколи з оригіналу. Далі — ті переклади були неповні, недокладні, деякі ж таки завільні! Отець Іван зробив переклад Св. Письма з оригіналів мови гебрійської, арамейської та грецької. Цей переклад Священна Конгрегація у Римі передала вже нашим Отцям Василіянам у Римі. Відповідна Комісія цей переклад, переглянувши, дає до друку. Видання Св. Письма в перекладі, за оригінальними мовами, на живу українську мову, — це блискучий успіх! Наша людина, що від предовгих років шукає, питає за Св. Письмом у добрім перекладі на нашу мову, нарешті знайде вдоволення й утіху, дістаючи цей переклад до своїх рук!

Сонце пригадало нам, що година схиляється вже до небосхилу. З смутком у серці ми розпрощались із добрим дон Іваном. І пообіцяли собі, що, як Бог дозволить, побачимось іще за два роки!

— Але не на декілька годин, а на довше, щоб іще, хай і на старість, побувати в „гротта адззурра“! — закінчив отець Іван Хоменко.

ЛЮДИНА, ЩО ВИСКОЧИЛА НА 45 ПОВЕРХ

В історії записано багато випадків, як то людина, втомлена чи розчарована своїм життям, скакала з високого поверху. Але хоч такі випадки належать до новин з категорії „людина вкусила собаку“, куди більшою новиною мусять бути випадки, коли людина вискакує на високий поверх. А таких випадків в Америці багато більше, ніж тих, коли люди скачуть з поверхів, і тому мабуть, на них не звертають особливої уваги і вони вже не дивують людей.

Ясно, що, пишучи про людину, яка вискочила на високий поверх, ми не розуміємо це дослівно. А проте, історія, про яку пишемо, була чи не більшою штукою від тієї, якби людина справді розмахнулась з землі й плигнула на 42-гий поверх.

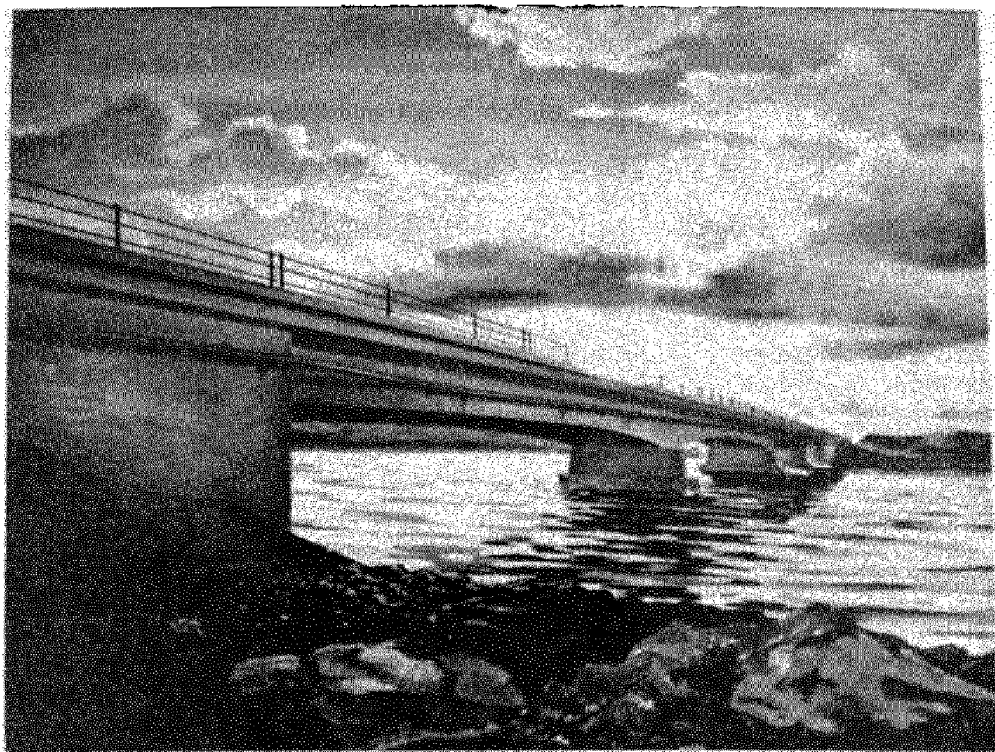
Інж. Мирослав Лепкалюк

Щоб краще зрозуміти справу, згадаємо про людину, яка скочила з високого поверху на брук. В обидвох випадках масмо на думці наших земляків, українців.

В грудні 1956-го року Асошіейтед Прес принесла з Москви вістку, що 31-го серпня того року українець Орест Макар, бувший професор університету в Ст. Луїс, зрікся американського громадянства і повернувся на „родину“. 12-го жовтня 1957-го року московські „Ізвестія“ опублікували заяву проф. Макара, в якій він посередньо обвинувачує американців, що це вони пхнули його з американського поверху на советський брук, мовляв, дискримінаційним відношенням до слов'ян взагалі, а українців зокрема. „В Америці слов'яни не працюють на кваліфікованій роботі, бо їх вживають головно для виснажливий фізичної праці... Як правило, в Америці слов'янин з високою освітою мусить витратити в два-три рази більше енергії як американець, щоб дістатись на таку саму роботу“. Так писав Макар, що скочив з американського поверху на большевицький брук.

Тисячі українців могли б заперечити це історією власного життя. Одну, хоч не одинокую з таких біографій тут наводимо.

У Старому Косові на мальовничій Гуцульщині в Західній Україні жив собі газда Іван Лепкалюк з жінкою Марією. Їм то 4-го квітня 1919-го року народився син, якого вони назвали Мирославом. Ріс хлопчина здоровий і веселий, як усі діти на полонинах. Бігав босоніж по горах, драпався на ялиці, вслухувався в шум лісів і гірських потоків, в тужливі мелодії трембіт. Початкову школу

Міст в одній із заморських баз ЗДА збудований фірмою Лорі і Лепкалюк

скінчив Мирослав разом з іншими косівськими ровесниками, в родинній місцевості, а після послав його батько до гімназії в Коломиї, яку закінчив він у 1938-му році. Тоді батька не було в живих: в 1936-му році він згинув з руки большевицького агента, бо був власником багатьох полонин.

Закінчивши середню школу в Коломиї, Мирослав Лепкалюк переїхав до Данцігу на інженерські студії в тамошній політехніці. Треба було їхати далеко, бо в університетах на українській землі був „нумерус кливзус“ для українців. В Данцігу застали Мирослава відомі події, що запалили світ. Мирослав продовжував студії, і щойно в 1943-му році переїхав до Штутгарту в Німеччині, де в тому ж році на місцевій політехніці закінчив студії, здобувши диплом цивільного інженера, спеціаліста в будові мостів.

До 1947 р. історія Мирослава Лепкалюка є історією чверть мільйона

інших українців з-під знаку ДіПі, себто „Displaced Persons“, переміщених осіб, що самі себе гумористично називали „Д-есь П-ішов“. Історія відома: визволення, табори, суспільна служба, скринінги і мрії дістатись до Америки.

Для Мирослава Лепкалюка ця мрія здійснилась 22-го квітня 1947-го року, коли він переїжджав біля статуї Свободи в Нью Йорку, яка запрошує всіх гнаних і переслідуваних.

Малоцо не від першого дня побуту в Америці почався можливий тільки в цій країні нагод для всіх скок Мирослава Лепкалюка на 45 поверх.

Насамперед він дістав працю в Нью-Йоркському університеті як асистент-дослідник (рисерч асистент). Але там при звичасний від дитинства „дряпався на верхів'я“ Мирослав Лепкалюк залишився лиш один рік і вже в 1948 році перейшов на працю до Еллайд Енджінієрс в Н. Й., як пляновик (дизайнер дрефтсмен) із спеціальністю для електровень (павергаз) з платнею

В креслярському бюрої фірми Лорі і Ленкалюк в Гаррисбургу

400 доларів місячно. Третім ступнем його спинання на верхів'я був перехід в 1949-му році на працю до фірми Артур МекКі в Елизабет, Н. Дж., де йому, як контролерові плянування (дісайнер чекер), — платили вже 475 доларів місячно. Чергові ступні Лепкалюка були:

Фірма Сіко Стіл Продукте, Нью Дж., де Лепкалюк став уже керівником інженерського відділу з 15-ма інженерами. Це було в 1950 році.

В 1951-52 рр. інж. Лепкалюк був уже старшим пляновиком (сіньюр дісайнер) на чолі інженерського відділу та відповідальний за будівельний департамент у фірмі Сандерсон енд Портер в Нью Йорку.

В 1952-му році він уже був шефом мостового відділу в одній із найславніших інженерських фірм Фредерик Гарріс в Нью Йорку, маючи під своїм керівництвом 60-ох інженерів, в тому числі 15 українців.

У тому то, здається, й діло, що інж. Лепкалюк, дряпаючись сам на вер-

хів'я, відразу промощував шлях і багатьом своїм українським колегам.

В 1953-му році інж. Лепкалюк перейшов на працю до фірми Роберт В. Лорі, що має свої бюро в Пенсильванії (Гаррисбург), Флориді і Нью Йорку. Свою працю почав він як інженер плянування мостів.

За один рік, себто в 1954-му році, Лепкалюк став уже партнером тієї фірми із 45 відсотками її власности, а з цим і її віце-президентом та головним інженером.

Щойно тоді інж. Лепкалюк показав, „що потрапить гуцул“. Коли він прийшов до тієї фірми, вона затрудунювала 12 осіб. Нині вона затрудунює 225 інженерів і має 245.000.000 доларів т. зв. конструкційної вартости. себто робіт на таку вартість, з чого дістає від 3 до 5 відс. і ще додатково 3 відсотки, якщо перебирає нагляд над конструкціями.

Щоб уявити розмах, з яким працює інж. Лепкалюк, треба згадати, що до кінця 1958 року він сам спроекту-

вав 365 мостів, половина яких вже збудовані. На славному ньюйоркському „трувеї” кругло 75 мостів спроектовані інж. Лепкалюком, а на шляхах Пенсильванії з усіх спроектованих ним 68 мостів 56 уже в будові. В будові є його т. зв. Бравнсвілл Бридж над рікою Монаннга Гілл на міжстейтовому шляху ч. 40. Міст цей коштує 12 мільйонів доларів і має 3.000 стіп довжини, отже є найдовшим мостом в Америці. Плянований інж. Лепкалюком міст на шляху з Вілборо до Пітстону біля Скрентону. Будівельна вартість цього мосту — 15 мільйонів доларів. Мости Лепкалюка будують на шляхах не тільки Нью Йорку і Пенсильванії, але й Меріленку, Коннектикату, Массачусетсу, Мейну, Огайо, Вірджинії, Делаверу та інших стейтів.

Проте, не тільки мостами займається інж. Лепкалюк. Спроектовану ним могутню гідроелектрівню можна знайти і на „Святій Ріці” (Санта Рівер) в Чіле, в Південній Америці, можна знайти і багато інших конструкцій.

Інж. Лепкалюк — в постійному русі. На його бо голові не тільки виконання, але й організація праці. Під його безпосереднім наглядом два бюро його фірми: в Гарисбургу і в Нью Йорку. І коли ви зайдете до його бюро, що приміщене на 45-у поверсі при 122 Іст 42-ій вулиці в Нью Йорку, з прекрасним видом на будинок Об'єднаних Націй та Східню Ріку, коли приглянетесь завжди погідній, готовій в кожній хвили до жарту постаті інженера Лепкалюка, то ви справді

масте враження, що ця феноменальна людина не видряпалась, але височила на той 45-ий поверх прямо з вулиці.

Це далеко не все, що можна сказати про інж. Лепкалюка. Окрему ділянку займає ще його громадська робота. Відомо, наприклад, що був він організатором Т-ва Українських Інженерів в Америці та його головою, що це він доказав чуда, допомігши українській громаді Нью Йорку придбати Народний Дім, якого не могли придбати цілі покоління, ви бачите його на багатьох імпрезах, він є, можна сказати, всюдисущий.

З сантиментом, гордістю говорить він про своїх колег, українських інженерів. „Українець — це найкраща сьогодні рекомендація для інженера в американському світі”, — твердить інж. Лепкалюк.

Це не тільки національний сантимент, але й цілком практичні міркування дораджували йому самому затруднити в своїй фірмі переважно українських інженерів. Він рівночасно назве кілька десятків інших своїх українських колег, що добились величезних професійних успіхів у найвідоміших американських фірмах. Він називає по імені: Вовчук, Ярош, Гладкий, Смішкевич, Букоємський, Тимошенко, Сумик, Ставничий, Захарків, Скремета, Заброцький, Шарко, п-ні Мосора та десятки інших, що з лікарями, професорами та іншими професіоналістами є живим і найвимовнішим доказом практичної вартості американських можливостей для всіх!

У ВСЯКОГО СВОЯ ДОЛЯ

(ЛИСТ З КАНАДИ)

Написав Лев ***

15 грудня 1951 р.

Любий Стрийку!

Вашого файного листа із 17-го лютого саме ще раз прочитав, щоби не вийшло: Ви про образи, а я про гарбузи, але щоби трохи виглядало на логічну і притомну балачку . . . Цікаво, що людині в теперішню пору так легко помилитися, навіть коли вона має великий життєвий досвід та здоровий дедукційний дар. Ось пишете, що тому, що маємо досить дерева, не мерзнемо. Воно правда, що не мерзнемо, і очевидна правда, що маємо досить дерева (мій камрад, що носить палицю-мірило із урядовим мірником, каже, що досягаємо 14 тисяч тонн), але палимо нафтою. В кожному приміщенні палиться норвезька піч, що її тут називають „башток“, мішанець печі і примуса. Зовсім воно парадоксально виглядає, але, вірте, що дуже практично зате в лісі або, як тут кажуть, у буші (а звідти я — bush-man) розкладаємо ватру із соснових бервен і дець коло полудня робимо обід, себто споживаємо, що принесли в ланч-баксах, бляшаних валізочках. Я, бувало, пробував без ланч-бакси обійтися, але вивірки з'їдали і доводилося за ними вганяти та відбирати „канапку“. Мос меню — це два термоси чаю, хліб і ковбаса. Яствіє замерзає, тому його набивається на тичку і держиться трохи в огні під претекстом „гріття“. Звичайно воно таки мерзле всередині, обкурене верхом та обгоріле краями. Проте, дуже добре смакує, дармащо потім відбивається терпентиною, живицею і іншими ароматичними олійками.

Від морозів я трохи відвик, і тепер мені важко оцінити, чи воно дуже чи

не дуже зимно. Термометр зовсім ігнорую, бо, як самі знаєте, тут уже при плюс 32-ох градусах вода замерзає, а до нуля є ще шмат ртуті, а аж потім у мінуси. Боженьку! Як показує, приміром, — 54, то випадало би ще до того додати тих 32 плюсових, що разом становить 86 степенів зима, себто зближаємось до абсолютноного нуля, а від самої думки про те можна замерзнути. Я радше держуся практичних признаков: більше скрипить під ногами — більший мороз; примерзає вія до віі — зовсім великий мороз і т.п. Нині виголив я те місце під носом, бо вже кілька днів намерзав такий сопляк, ніби я ще в дуже ранній молодості.

Другий предмет, що нагадує мені безжурне дитинство — це мої трикоти канадійського стилю; фершалюнг з гори надолину, хвостик ззаду, хвостик спереду. Такої туалети я не тільки не мав, але й не бачив яких 30 років. Коли бесіда зійшла на строї, то тут по лісі бігає маса жіночих футер: лисів, вивірок, горностаїв і ін. З усіх найбільш достойні того, щоб із них паси дерти (за улюбленою фразою мого небіжчика тата, уживаною головню під час погромів на нас, невдалих нащадків) є вивірки-білиці. Вони здібні з'їсти ланч або дібратись до блюзки і переробити її на кружевну завіску. Тепер, хоча мороз як на Йордан, працюю в сорочці, а блюзку вішаю на видному місці і фурт поглядаю, чи не рухасться.

22 грудня.

Цього листа, як бачите, пишу „в догідних тижневих ратах“. Більшість моїх сожителів працюють „райт тру“, без жадної неділі чи свята. Вони „ка-

надійці", але тільки два мають громадянство: один через уродження, другий — мадяр, з історичним прізвиськом Батий — мабуть із дурочів набув. Решта — це канадійці де факто. Живуть по 20 років в Канаді і звичайно більшість з того в лісі. Вони всі дуже розумні, хоч вибирай в сенатори та до ОН, критикують британців, що зле говорять по-англійськи, не люблять короля і папи та мають багато симпатії для „батька народів". Вечером, крім денних переживань, розповідають спомини із давнього минулого: як то на одного „джумпла" із-за „віндфолу" вовчиця, а другий колись мав з дівчатами таку романтичну пригоду, що мусів „заколувати" поліцію.

Дорогий Стрийку! Це добре, що бере участь у всяких українських та інтернаціональних сезонних атракціях. І це добре, що Ваша участь пасивна. Вам ось добре видно, як часами люди виглуплюються, дістають трему і розгублюються або попадають у фальшивий і непотрібний патос. Говорять, приміром, про єдність, але із своїх „правильних" позицій не думають уступити, наворачтають з темпераментом Савонаролли інших, але не допускають думки, що їм самим треба б „навернутися". Про себе можна сказати Вам в секреті, що, хай Бог простить, дуже не терплю людей, які хочать мене кормити вже пережованою духовою „піщею". Просто негігігічно і „атвратітельно". Ось нечестивий винайшов десь зовсім непристойного івця, який фурт витикав мені мої блуди: ось це я повинен, а того невільно і т. п., аж у хвилині духової слабости, в короткім рукопашнім бою, переробив я йому ліве око на багатокольорове очко, як носить павич на хвості.

Із цього бачите, що з мене політик нікудишний. Я Вам розповідаю це тому, щоб Ви, бува, не плекали ялових надій, що з мене ще колись може бути який Черчилл. Інцидент старий, ще британський. Тепер я багато холоднокрівніший. Пиляю дерево та напрочуд передчасно роздумую над суєтою світу цього. Цікаво, що Ваш бургомайстер (Імпелітієрі) не змінив свого

трудного до спелування і вимови італійського прізвиська. В Канаді все на безголов'я англо-саксується. Доколичні індіани зрезигнували з пишних імен, як Чорний Ведмідь чи Великий Човен (дівоче ім'я) в користь Джова і Шілі. Із нашого Грця зробився Гери (Наггу — ніби кавалок Трумена), а із Насті вийшла Нетті. Прізвиська стали теж не вигідні. Ось читав я оголошення, що якийсь студент прав змінює своє прізвисько Хмельницький на якесь коротке англійське.

Добре теж, що Ви любуетесь у баталістичній літературі (родове, знають) і справили собі „Броди". Про мене — якщо Ви ще не читали — нічого не знайдете. Полерше, я туди спізнився і якраз дошлюсував тоді, як треба було писати кондоленційні листи кривнякам про улавиших. Подруге, я не належу до „Братства". Бачите, було щось три комбатантські організації, які між собою жерлися, і тому що я не хотів жертися, а інертним, паперовим членом бути мала розкіш, я належу до незорганізованих комбатантів.

Як там маютьесь обидві молодші генерації? Міркую, що внучок має бути вже слухний і „мудрий, як старий". Я ось черговий раз збираюся святкувати сольо, далеко від когонебудь із рідних. Наші в Канаді скамасували свята із іншими віровизнаннями і сектами, так що індік буде у мене у вівторок і мені не залишиться нічого іншого як святкувати. Мимо того я цього достосованського індіка не визнаю і вперто відсвятковую наше Різдво. Розваживши всі „за" і „проти", дійшов до висновку, що до Свят хіба другий раз до Вас не писатиму. У нас тепер, бачите, жнива. Лісом проробили шлях бульдозерами і тракторами, злили скільки разів водою, і вийшла така дорога, що тяжкі автомашини можуть ходити як по гайвею. У четвер, по латинських святах, починається вивіз дерева до залізничної лінії і припускаю, що буде трохи безголов'я. Ось тому вже тепер із лісової гущі, з-поміж тисячів ялинок засилаю Вам побажання Щасливих та Веселих Свят.

ОДНА З НЕРОЗГАДАНИХ ТРАГЕДІЙ

До нерозгаданих таємниць останньої світової війни належить загибель великого кружляка американської воєнної фльоти — „Індіанополіс”, що за два тижні перед кінцем війни потонув у морі. Разом із ним знайшло смерть у глибоких водах Пацифіку п'ятсот моряків, а лише незначна частина залоги врятувалась. Цю трагічну кончину „Індіанополіса” і посьогодні знавці морського діла називають „трагедією, в яку годі повірити”.

Нещодавно появилася перша публікація, що кидає деяке світло на цей небувалий в анналах американської фльоти випадок. Це — „Залишений корабель” Ричарда Ф. Ньюкомба, на триста сторінок друку. Але, як подають фахові рецензенти цього видання, і в цій публікації не виявлено нічого суттєвого, джерельного. І надалі, пише один б. старшина американської воєнної фльоти, остануться самі здогади, а то й звичайнісінькі плітки та оскарження тодішнього морського командування за „недбалість”, в найкращому випадку — за легководушне переоцнення, забуття.

Ясної місячної ночі, 30 липня 1945 року, японський підводний човен із безпосередньої віддалі поцілив торпедою „Індіанополіс” в його найбільш невральгічну частину — в машини. Моментально погасло на кораблі світло і замовкли радіові сигнали. Лише мала, запасова радіовисильня на окремих електричних батареях могла надавати у широкі простори океану своє трагічне благання порятунку, відоме СОС!

І досі недослідженими осталися два основні запитання: чому жадний корабель не підхопив цього міжнародного сигналу або не повідомив про це морське командування на суходолі? А далі: чому головне командування втратило приписаний у воєнному часі безпосередній та безпе-

первний телекомунікаційний зв'язок з „Індіанополісом”?

Чотири дні плавали по морю на рятункових човнах кілька соток людей з потопленого корабля. Аж на п'ятий день, зовсім випадково, прийшла допомога, коли п'ятсот моряків уже знайшли свою могилу на дні океану...

На ці два запитання автор згаданої публікації не дає жадної конкретної відповіді, мелянхолійно заявляючи, що, мабуть, ніколи її й не буде дано. При цьому повторює тодішні повні гніву обвинувачення американського громадянства в сторону японців, які з підводного човна східно й холодно приглядалися загибелі людей, хоч легко можна було врятувати бодай їх половину чи дати звідомлення до найближчих кораблів, щоб поспішили з рятувковою акцією.

Як пише автор, цей підводний японський човен належав до тих останніх чотирьох підводних човнів ще недавно гордої японської фльоти, бо решту їх потопили американські та британські морські з'єднання. Зокрема, цей човен за кілька років воєнних операцій не мав на своєму бойовому „рекорді” ані одного геройського подвигу... І, твердить автор, мабуть, у цьому психологічному стані „меншевартости” його команданта треба шукати відповіді на таку жорстоку поведінку японців щодо своєї жертви — під самий кінець воєнної хуртовини.

Далі довідується читач, що капітан „Індіанополіса” був засуджений воєнним трибуналом. Це був перший випадок засудження американського команданта бойового корабля під час війни. Мабуть, через його неуважність сталася ця нерозгадана й досі трагедія, в результаті якої за двадцять хвилин пішов на дно один з найбільших морських велетнів переможної воєнної фльоти.

АНЕКДОТИ ПРО ПИСЬМЕННИКІВ І ЖУРНАЛІСТІВ

Помилка Миколи Голубця

В „Новому Часі” писав Микола Голубець довше оповідання. До редакції він не дав рукопису, тільки писав окремі розділи до кожного номера газети.

Якось зауважив редактор, що молоді дівчина з оповідання не називається, як до цього часу, Оля, але Ірка.

Здивований запитав Голубця, тримаючи в руках надруковану вже газету:

— Вибачте, я помилився, — сказав Голубець, — але це нічого страшного. Я цю помилку завтра виправлю.

І дійсно, в наступному розділі молодий чоловік, герой оповідання, каже до дівчини:

— Дорога Олю! Я тебе часом називаю Іркою, але ти для мене є під обидвома йменнями найдорожчою дівчиною на світі!

Стефанік і „Листи із села” Федорцева

Редактор колишнього львівського щоденника „Діло” вернувся із вакацій, проведених на селі, і звернувся з такою апострофою до своїх редакційних колег:

— Панове! Ви сидите у Львові і не здогадуєтеся навіть, які зміни відбуваються на селі. Психологія нашого селянина змінилася до ґрунту. Нові політичні й економічні процеси перетворюють усю побудову селянського життя.

Не з’ясувавши, в чому ці зміни, сів і почав зараз же писати статтю. Це був довжелезний т. зв. морський вуж, що його Федорців під назвою „Листи із села” почав друкувати „підвалами” в „Ділі”, продовжуючи друк його на багато чисел. Члени редакції і читачі „Діла” читали, кивали головами, позіхали і не могли дочекатися кінця. Ніхто теж не відважився сказати Фе-

дорцеву свої думки про ці сільські ревеляції.

Одного вечора тільки, як Федорців сидів у львівській „Централці” (каварня) у великому гурті письменників, журналістів і мистців, з’явився Василь Стефанік і підійшовши до стола, при якому сидів Федорців, вибухнув із усією силою свого запального темпераменту:

— Панове, я вже давно хотів написати до Вашої редакції листа і запитати, який дурень випишує такі несамоовиті нісенітниці в отих „Листах із села”. Чи був він коли на селі? Чи бачив коли нашого мужика?

Присутні приголомшені мовчали, поглядаючи тільки німо на Федорцева. Але й він не признався. Тільки вже зараз таки на другий день перервав друкування свої довжелезної статті, не зважаючи на те, що останній підвал закінчувався „далі буде”.

Нещастя приходить вкупі

Один з поетів-початківців добився нагоди познайомитися і поговорити з проф. Володимиром Державиним, відомим літературним критиком.

— Скільки вам років, молодий чоловіче? — питає Державин.

— Я народився тоді, як помер Іван Франко, — відповідає молодий поет.

Державин, поглянувши на нього, промовив:

— Так, так, це ще один доказ, що нещастя приходить до нас вкупі.

Розумна людина

Поета Олеся Бабія спитали на одному прийнятті:

— Як, на вашу думку, чи розумна людина може бути добрим чоловіком для своєї дружини?

— Ні, — відповів Бабій. — Розумна людина ніколи не одружиться.

З ПІВДЕННО-АМЕРИКАНСЬКОГО ГУМОРУ

Безвихідне становище

— Який жаль, сеньйора Кандида! Я вчора загубила свого собачку!

— Боже мій, донья Джозефа! Але чому не дасте об'яву в газету?

— Тому, що бідолашний пес не вміє читати.

Один та один — три

Коли Люїзіто повернувся на вакації додому, він вирішив вразити батьків своєю дотепністю. Мати приготувала на вечерю голубів.

— Тату, — сказав Люїзіто. — Ти гадаєш, що на цій тарілці два голуби?

— Аякже? Але чому ти запитуєш?

— Хочу довести, що їх три.

— Побачимо, — сказав батько.

— Оцей — один, другий — два, але один та два становлять три, отже ми маємо три голуби на вечерю.

— Блискуче, — резюмував батько.

— Мати з'їсть першого, я — другого, ти — третього.

Невдале заощадження

С и н: Тату! Тату! Сьогодні вранці, відвідуючи приятеля, я заощадив г'ятнадцять сантимів.

Б а т ь к о: Дуже добре! Як же ти це зробив?

С и н: Я не встиг сісти у трамвай і побіг за ним, щоб ускочити на ходу. Біг, біг і . . . опинився перед будинком свого приятеля.

Б а т ь к о: Ти розтратник, сину, треба було бігти не за трамваем, а за таксі. Тоді б ти заощадив три песети.

Щасливий рекордсмен

— Скільки нагород, Хуаніто, ти виграв цього року?

— На одну менше, ніж минулого.

— А минулого?

— Одну.

Професійні хвастоці

Три мистці вихвалялися своїми творчими досягненнями.

— Я, — запевняв перший, — з такою майстерністю розмалював під мрамур шматок дерева, що він відразу ж потонув в річці.

— Я талановитіший за тебе! — вигукнув другий, — бо настільки вдало відтворив на полотні краєвид африканської пустелі, що термометр, який висів у кімнаті, показав 50 градусів вище зера.

— Пальму першости завоював я! — сказав третій. — Зроблений мною нещодавно портрет сусіда виглядає як живий. Я навіть мушу голити його щодня.

Найкращий сезон

Шкільний вчитель старанно пояснює учням різницю між порами року.

— Взимку, — каже він, — випадає сніг, холодно, замерзають річки та озера. Весною природа оживає. Луки вкриваються квітами, ласкаво світить сонце. Влітку спека. Вистигає пшениця. Осінь — це час овочів. Дозрівають яблука, груші, виноград. Скажи мені, Педро, в який час найкраще збирати овочі?

— Найкраще збирати овочі тоді, коли хазяїна немає у садку, а собака спить.

З М І С Т

Портрет Мазепи 1704 р.	3
Б. Лепкий : З новим роком (вірш)	4
Календар: українські свята за старим і новим стилем, латинські свята, урядові свята у ЗДА	5
Пасхалія, пости і загальниці	18
Виказ слов'янських святих	19
Урядові свята в Канаді і в інших країнах	20
Населення світу	20
О. Олесь : Живи, Україно (вірш)	22
Д. Галичин : З нагоди 65-ліття УНСоюзу	22
Д. Голод : Як охрещено УНСоюз	23
В. Щурат : Гімн Американських Українців (вірш)	24
І. Савицька : Статуя свободи, яка освічує світ	25
В. Дубина : Коли вернусь . . . (вірш)	26
А. Драган : Рік великих роковин	27
О. Тарнавський : День 22-го січня (вірш)	28
Проголошення Акту Злуки у спогадах його творців	29
О. Колесса : Україні (вірш)	33
І. Кедрин : Роки 1919-1939-1959 у широкому світі	34
М. Якимчук і Я. Єсинський : Перші гроші в Україні	42
Б. Кравців : Перемога, що кинула жах на Москву	43
Є. Маланюк : До портрету Мазепи (вірш)	49
В. Луців : Гетьман Іван Мазепа	50
Р. Смаль-Стоцький : Регалієм Української Державности	57
П. Шандрук : Полтавська битва і її наслідки для України	59
Р. М. Рільке : Карло Дванадцятий (вірш у перекладі Б. Кравцева)	67
Велика Ідея (інсценізація)	69
І. Сидорук : Мазепа в чужій літературі	77
Лорд Байрон : Мазепа (в перекладі Д. Загула)	88
В. Січинський : Іван Мазепа й українське мистецтво	93
В. Чечва : Шабля Мазепи (легенда)	99
О. Оглоблин : Гетьман І. Мазепа й українська промисловість	102
И. Сірий : На Покрову (спогад)	110
О. Зозуля : Війна без зброї і без хліба	112
Я. Падох : Якби ми вчилися так , як треба	115
С. Куропась : Редактор і виховник	121
О. Гайський : Українська Спортова Централь	123
Е. Жарський : УНС і спорт	125
М. Островерха : Капрі	127
А. Д. : Людина, що вискочила на 45-ий поверх	129
Лев * * * : У всякого своя доля	133
— Одна з нерозгаданих трагедій	135
Анекдоти про письменників і журналістів	136
З Південно-американського гумору	137

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

Д л я

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

З НАГОДИ ЙОГО 65-РІЧЧЯ

— с к л а д а ю т ь —

Відділ Ч.: 15 — Вашингтон, Д. К.

Д-р ГЕЛЕТА Я. Н.	ЗИНЮК Остап
Д-р ГІЛЬ Євген	Д-р КІЧОРОВСЬКИЙ Роман

Відділ Ч.: 91 — МкКіс Ракс, Па.

КОЧІРКА Петро

Відділ Ч.: 94 — Гемтремк, Миш.

БОРИСЬКЕВИЧ-БОЙД Володимир КРУШЕЛЬНИЦЬКИЙ Володимир

Відділ Ч.: 120 — Аліквіпа, Па.

БЕЛАС Йосиф мол.	КОЗЛОВСЬКИЙ Йосиф
БАВРО Володимир	МАТІЯШ Елі
ВИТЯЗЬ Вільям	МИСЬКІВ Остап
ДЕЛЕНКО Михайло	ПУДІК Казимир
ДОВОШ Лаврентій	РЕФТ Володимир
ДРЕВНА Володимир	РОСКОВИШИН Генрик
КАСП Володимир	РУСИНКО В. Андрій
КІХАН Франк	РУСЕНКО Андрій
КОЗЛОВСЬКИЙ Рудольф	ФЕЧУШАК Іван

Відділ Ч.: 125 — Шикаго, Ілл.

ВІБРІЙ А.	МІЛЛЕР Євстахія
ВІЛЕЦЬКА Катерина	ПАНЬКІВ Левка
ВІЛЕЦЬКА К.	ПАНЬКІВ Софія
ВЕЛИКА Катерина	ПЕРЕЦ Ольга
ВОЙТЮК Йосифа	ПЕШИН Славка
ВОДНАРЧУК Параскевія	ПЛИТЯК Ксеня
ВОЙТКІВ Меланя	ПОДОЛА Іванка
ВОЙТЮК И.	РИБАК Розалія
ВИЧКА А.	СЕНИЦЯ П.
ГАВРИЛИШИН Н.	СТРУЦЬ Анізія
ГОРОХ О.	СТРОНСЬКА Анна
ГРИНКІВ Марія	СТРУЦ Тетяна
ДЕМБЦЬКИЙ Н.	ЧОРНОВІЛЬ Люба
ДІДИК Анна	ШАСКО Анна
ДМИТРІВ Параня	ШЕНІТ Г.
КУЦЬ Павлина	ЯВОРСЬКА Петронеля
ЛЕСЬКІВ Марія	

Відділ Ч.: 289 — Рачестер, Н. Й.

ГУССАР Б. Вільям ГУСАР Андрій

Відділ Ч.: 367 — Мілвілл, Н. Дж.

БРИТАН Чарльз	МАНКІВСЬКИЙ К.
ДЗЮБА Петро	ПОПОВИЧ Михайло
МЕЛЬНИК А.	ПОПОВИЧ Вільям

З НАГОДИ 65-ЛІТЬОВОГО ЮВІЛЕЮ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ще більших досягнень і успіхів
ДЛЯ ДОБРА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

— б а ж а є —

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ
Шикаго та стейту Іллиной

ВІДДІЛИ СТЕЙТУ ІЛЛИНОЙ:

22	ТОВАРИСТВО „ДОВОРОУ ВОЛІ”
33	СЕСТРИЦТВО ПРЕСВЯТОЇ ВОГОРОДИЦІ
35	УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА ЄДНІСТЬ
80	ТОВАРИСТВО ім. ІВАНА ФРАНКА
106	БРАТСТВО СВ. ОТЦЯ МИКОЛАЯ
111	ТОВАРИСТВО ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
114	ТОВАРИСТВО СВ. ВОЛОДИМИРА
125	СЕСТРИЦТВО ПРЕСВЯТОЇ ВОГОРОДИЦІ
131	ТОВАРИСТВО ім. Митр. АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО
139	ТОВАРИСТВО „ВІЛЬНА УКРАЇНА”
176	ТОВАРИСТВО ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
190	ТОВАРИСТВО „УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИКІВ”
197	БРАТСТВО СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ
214	БРАТСТВО СВ. ВАСИЛІЯ
216	СЕСТРИЦТВО РІЗДВА ПРЕСВЯТОЇ ВОГОРОДИЦІ
220	БРАТСТВО СВ. ПЕТРА І ПАВЛА
221	БРАТСТВО СВ. СТЕФАНА
222	ТОВАРИСТВО ім. ІВАНА ГОНТИ
243	БРАТСТВО СВ. МИХАІЛА
252	ТОВАРИСТВО ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
259	БРАТСТВО ПРЕСВЯТОЇ ВОГОРОДИЦІ
284	ТОВАРИСТВО „ЗАПОРОЗЬКА СІЧ”
301	ТОВАРИСТВО ім. ДМИТРА ВІТОВСЬКОГО
308	БРАТСТВО СВ. МИХАІЛА
335	ТОВАРИСТВО ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
354	БРАТСТВО СВ. ОТЦЯ МИКОЛАЯ
377	БРАТСТВО СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ
379	БРАТСТВО СВ. ІОРІЯ
399	ТОВАРИСТВО „ЛЕВИ”
415	ТОВАРИСТВО „МОЛОДА УКРАЇНА”
423	ТОВАРИСТВО ім. СВІГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ
425	ТОВАРИСТВО ім. ГРИГОРІЯ ГРУШКИ

St. Nicholas Branch 120 UNA

ALIQUIPPA, Pennsylvania

ONE OF THE NATION'S LARGEST AND FINEST,
AIR CONDITIONED U.N.A. CLUBS

**Dining and Dancing
Every Saturday Night**

All U.N.A. members and their guests welcome

БАТЬКОВІ СОЮЗОВІ

на його

65-літній ЮВІЛЕЙ

доброго успіху — бажає

**Братство св. Володимира, Відділ 130 УНС
в НЮ ЙОРКУ,**

який 4-го квітня 1959 року відзначає свій

55-літній ЮВІЛЕЙ

СВОГО ІСНУВАННЯ

Щиро молимося за здоров'я всіх наших членів і членок.

УПРАВА 130 ВІДДІЛУ

SINCERE CONGRATULATIONS on THE 65th ANNIVERSARY
from

OFFICERS and MEMBERS
of

Zaporozka Sitch Society

BRANCH 367 of U.N.A.

K. MANKIWSKYJ - Pres.

P. DZIUBA - Treas.

W. POPOWYCH — Sec'y

Вітаємо З 65-РІЧНИМ ЮВІЛЕЄМ!

Бажаємо МНОГИХ ЛІТ!

St. John the Baptist Society

BRANCH 256 of U.N.A.

RIVERHAED, L. I., N. Y.

Organized in July 1914.

Fred NEDOSZYTKO - President

John MARKOWSKY — Vice-Pres.

Stephen LUTZKY — Treasurer

Auditors: Michael GORSKI

William FEDUN

Stephen BANDROWSKI

William NEDOSZYTKO — Ass. Treas.

Olga S. NEDOSZYTKO — Secretary

Jennie B. FEDUN — Ass. Sec.

Sick Committee: Anne CHUDIAK

Paul KIJOWSKI

Edward FEDUN

ВАСИЛЬ СМЕТАНА,

предсідник 97 Відділу УНС
в ПАССЕЙКУ, Н. Дж.

і делегат на 24 Конвенцію УНСоюзу

— складає —

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ

„СВОБОДІ“,

будівничий українського життя в Америці
В 65-ЛІТТЯ

її трудящого, творчого й успішного
існування.

ТОВАРИСТВО ім. МАРКІЯНА ШАНКЕВИЧА

Відділ 94 У.Н.Союзу

в ГЕМТРЕМК, Мишиген

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

з нагоди 65-ліття

— складає —

СЕСТРИЦТВО БЛАГОВЩЕННЯ

Відділ 125 Українського Народного Союзу, Шикаго, Ілл

GREETINGS

from

ST. WLADYMYR — Branch 91 of U.N.A.

Mc KEES ROCKS, Pa.

ST. CYRIL & METHODIUS SOCIETY

Branch 31 of U.N.A.

ST. CLAIR, Pa.

ЧОЛОВІКИ

<—

I

—>

ЖІНКИ

НЕДУГИ ШКИРИ І КРОВІ

ГОСТРІ І ХРОНІЧНІ НЕДУГИ МІХУРА І ЗАЛОЗ, КАТАРИ,
ЧИРЯКИ, ОПУХИ, СЛАВОСТІ І НЕРЕГУЛЯРНOSTІ

Д-Р ДЕРУГА

128 East 86th Street — NEW YORK CITY

Перші двері від погу Lexington Avenue

Години прийнять: ЩОДНЯ від 10-ої до 2-ої і від 4-ої до 9-ої;
в НЕДУГІ від 10-ої до 2-ої

Диплом з Європи. — Говорить по-німецьки.

Найкращі побажання
БРАЦТВО св. ЙОСАФАТА — Відділ 217 УНС
РАЧЕСТЕР, Н. Й.

УКРАЇНСЬКА ПЕРЕПЛЕТНЯ
BIBLOS CO.

приймає в ПЕРЕПЛЕТ і виконує
СОЛІДНО — ДЕШЕВО
БРОШУВАННЯ ВСЬКОГО РОДА НАКЛАДІВ.
ОПРАВУ КНИЖОК В ПОЛОТНО, ПІВПОЛОТНО
І В ШКІРУ

— * —

107½ St. Mark's Place
NEW YORK, 9, New York
Tel.: ORegon 7-0370

Wm. Modrako
ACCT. EXECUTIVE

DEAN WITTER & CO.

— * —

Members All Leading Exchanges

— * —

14 Wall Street
NEW YORK 5, New York
Tel.: BA 7-4300

Every Banking Service . . .

**COMMERCIAL TRUST COMPANY
of New Jersey**

6 Offices in JERSEY CITY

3 Offices in BAYONNE

Member Federal Deposit Insurance Corporation

**Funeral Home
ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ**

**A. HRADOWSKY
А. Градовський**

Manager: STANLEY TUROWSKI

4141 Clipert Street — (Near Michigan Avenue)
DETROIT 10, Michigan

Telephone: TA 5-4426

Compliments of

John KOWALCHYK
Home for Funerals

129 Grand Street
JERSEY CITY 2, New Jersey
Tel.: HEnderson 4-5131

Петро ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

займається ПОХОРОНАМИ вже 50 років

в

BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ.

Контрольована температура.

Модерна Каплиця до ужитку — ДАРОМ.

Peter JAREMA

129 East 7th Street
NEW YORK, New York
Tel.: ORchard 4-2568

ВИСИЛКА

ПАЧОК — до всіх країн Європи й других

КОРИСТУЙТЕСЬ УСЛУГАМИ

ВІДПОВІДАЛЬНОЇ, ВВІЧЛИВОЇ і СКОРОЇ ФІРМИ

GENERAL PARCEL & TRAVEL CO., Inc.

(Licensed by the U S S R)

135 West 14th Street

Tel.: CHelsea 3-2583

NEW YORK 11, New York

НАШІ ВІДДІЛИ:

132 Franklin Ave.
HARTFORD, Conn.

Tel.: CHapel 6-4724

116 East 7th St.
NEW YORK CITY, N. Y.

Tel.: YU 2-0380

332 Fillmore Ave.
BUFFALO 6, N. Y.

Tel.: MOhawk 2674

900 Literary Rd.
CLEVELAND 13, O.

Tel.: TOwer 1-1461

11339 Jos. Campau
DETROIT 12, Mich.

Tel.: TOwnsend 9-3980

632 W. Girard Ave.
PHILADELPHIA 23, Pa.

Tel.: WALnut 5-8878

308 W. Fourth St.
BOSTON 27, Mass.

Tel.: ANDrew 8-5040

39 Raymond Plaza W.
NEWARK, N. J.

Tel.: MARket 2-2877

По всі запити, що відносяться до висилки пакунків Вашим Рідним і Друзям, звертайтеся до наших досвідчених, ввічливих і уважливих керівників, які радо дадуть Вам всі необхідні інформації.

Наша велика фірма користується довір'ям тисячів задоволених клієнтів, гарантує на 100% доставку кожної посилки.

Кожну посилку висилається на протязі 48 годин

і приходить на місце призначення через 6-7 тижнів
Летунською поштою через 7-12 днів

В наших крамницях великий вибір першокласних харчових продуктів, як:

МАСЛО — ЧАЙ — КАВА — СМАЛЕЦЬ — РИЖ — ШИНКА і т. д.

а також мануфактурних виробів:

ВОВНЯНИХ МАТЕРІЯЛІВ — ШТУЧНИХ ШОВКІВ — ВСЬОГО РОДА

ШКІРИ — ХУСТОК НА ГОЛОВУ — ВЗУТТЯ — ГОДИННИКІВ і т. п.,
по дуже низьких цінах.

ЗАТЯМТЕ, ЩО МИ Є СПЕЦІАЛІСТИ У ВСЬОМУ,
ЩО ВІДНОСИТЬСЯ ДО ВИСИЛКИ ПАКУНКІВ.

НЕ ТРЕБА ДОВГО ЧЕКАТИ

ХВОРІ,
НЕ ТРАТЬТЕ
НАДІЇ

Зажийте ще сьогодні зілля Д-ра Й. МІЛЛЕРА, а вже завтра почуветесь краще. Зілля це не вариться, ані не запарюється, а вживається його в природному виді так, як є у пачці. Тим то воно таке помічне й корисне.

Всі, що хворіють на недуги шлунка, як:

◎ КВАСИ ШЛУНКА	◎ ЗАВОРОТИ ГОЛОВИ
◎ ГАЗИ	◎ БІЛЬ У КРИЖАХ
◎ ЗАПІР	◎ КОРОТКИЙ ВІДДИХ
◎ НЕСТРАВНІСТЬ	◎ ЖІНОЧІ НЕДОМАГАННЯ
◎ ВІДВИВАННЯ	◎ й інші болі, чи недомогання, —

повинні ще сьогодні зажити зілля Д-ра МІЛЛЕРА під наг.:
J. M. PURE HERB COMPOUND # 6

А ВЖЕ ЗАВТРА ПОЧУЄТЕСЬ КРАЩЕ !

IN MANY INSTANCES, SYMPTOMS SUCH AS:

SOUR STOMACH **ACID INDIGESTION** **FLATULENCE** **GAS BLOATING** **BELCHING** **GAS PAINS** **HEARTBURN** **FOUL BREATH** **TEMPORARY IRREGULARITY** **SIMPLE HEADACHE**

MAY BE CAUSED BY CONSTIPATION.

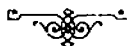
The average normal bowels have a free movement daily. For this purpose try J. MILLER'S PURE HERB COMPOUND #6. Perfected by Joseph Miller, D.C., Ph.C.

ЗІЛЛЯ ЦЕ ПОВИННО НАХОДИТИСЯ, — ЯК ПЕРША ПОМІЧ, —
В КОЖНІЙ ХАТІ.

Ціна ОДНОЇ ПАЧКИ (враз із пересилкою) \$ 10.00

Якщо бажаєте зробити своєму приятелеві вартісний дарунок,
тоді при закупі ДВОХ ПАЧОК дістанете одну пачку ДАРОМ.

ВИСИЛАЄМО НАШЕ ЗІЛЛЯ ДО ВСІХ КРАЇН ЄВРОПИ.

Пишіть зараз, долучаючи чек, або Монеї Ордер, на адресу:

THE MILLER COMPANY, Inc.

Dpt. 41 A.

790 Broad Street

NEWARK 2, New Jersey

Compliments of

Ink & Chemical Co., Inc.

52 Vanderbilt Avenue — NEW YORK 17, New York

Supplier of News Ink to
"S V O B O D A"

MANUFACTURERS OF INKS FOR THE GRAPHIC ARTS

GAETJENS, BERGER & WIRTH, INC.

35 York Street — BROOKLYN 1, New York — Tel.: ULster 8-4100
RAYMOND BOHACZ

Russell M. Klymas

PUBLIC ACCOUNTANT

372 Queen Street, West — TORONTO 2B, Ontario, Canada

Congratulations on

YOUR 65th ANNIVERSARY

Nikolas & Michael Krauchuk

and FAMILY

Congratulations from

The Ukrainian Arts Club of Chicago, INC.

WILLIAM PASCHEN — President
ROBERT RURKA — Vice President
ALEXANDER BOBAK — Treasurer
LEVKA PANKOW — Secretary

HUmboldt 6-8220

Olenec Bros.

FUNERAL DIRECTORS

— AIR CONDITIONED CHAPEL —

2255 West Chicago Avenue — CHICAGO 22, Illinois

УКРАЇНСЬКА М'ЯСАРНЯ та ХАРЧОВА КРАМНИЦЯ

B. L. B.

841 Elizabeth Avenue — ELIZABETH, New Jersey
EL 3-4689

282 — 15th Avenue — NEWARK, New Jersey
BI 3-2186

OR 7-8081

ПОДІЛЛЯ СПІЛКА М'ЯСАРСЬКИХ ВИРОВІВ

ПОРУЧАЄ ВСІ ГРОМАДЯНСТВУ:

Різні м'яси найкращої якості; Шинки власні,
тутешні й імпортовані; Ковбаси різних стилів і родів
а зокрема „Подільського Стилю” й так зв. „Стрілецькі”;
Кишки; Сальцесони; Парівки; Паштетівки; Вуджений Карчок;
Бочок; Заяць.

103 Avenue “B” — NEW YORK 9, New York
(Bet. 6-7 Sts.)

Office: TR 2-4713
Res. TU 2-1277

Dr. MICHAEL HRANCHOOK
Physician and Surgeon

9251 Jos. Campau at Holbrook
DETROIT 12, Mich.
Office Hours: by Appointment

"CAPRI VILLAGE"

— над —
чудовим озером "LAKE GEORGE".

Приватний доступ до озера;
Піскові пляжі, човна;
Вигідні родинні кімнати з окремими лазничками і тушами;
З харчами, або без карчів;
Доступні ціни.

Власники:
ОЛЬГА і ОСТАП БОЙЧУК
Diamond Point, N. Y.

З нагоди 65-річчя
Видавництва „СВОБОДА”
щирий привіт
та сердечні побажання

— складає —

СОЮЗ
УКРАЇНОК АМЕРИКИ
22-ий Відділ
в ШИКАГО, Ілліной

Complements of

Dr. & Mrs.
WALTER JAWOR, M.D.

GRamercy 5-7844

Art Service — Courtesy Value

HOLLYWOOD FLORISTS
FLOWERS FOR ANY OCCASION

127 E. 7th Street
NEW YORK 9, New York
(Bet. Ave. "A" & 1st Ave.)

Якщо хочете добре відпочати
і гарно перебути свої вакації
над чудовим озером
"LAKE GEORGE"

в соснових лісах — то йдьте до:

"TWIN BAY VILLAGE"
BOLTON LANDING, New York
Tel.: 4011

Сезон від 15 травня до 15 жовтня.
Проспекти і ціnnики висилаємо
на жадання.
СТЕФАН і ЕЛЕОНОРА ХОМЯК
власники.

УКРАЇНСЬКА М'ЯСАРНЯ

B. L. MEAT MARKET
БУНДЗЯК — ЛАЗІРКО

615 Springfield Avenue
NEWARK, New Jersey

— поручають —

всі продукти молочні і мучні,
м'ясарські вироби, овочі, ярину,
солодощі.

HEnderson 4-2661

Hardware that is Built for Hard Wear

JOSEPH J. COHEN
Paints, Oils and Housefurnishings

202-204 Washington Street
(Near Morris Street)
JERSEY CITY 2, New Jersey

OR 3-4949 Est. Since 1916

ROBERT I. MORRIS
Optometrist

60 Ave. "B" — NEW YORK 9, N. Y.
(Bet. 4th & 5th Sts.)

Hours: 10 A.M. to 7 P.M.
Friday to 6 P.M.
Closed Sunday

Walker 5-0100

MANHATTAN
LINOTYPE SUPPLY, Inc.

204 Elizabeth Street
NEW YORK 12, New York

PHILIP BONACURO

Graphic Arts Machinery Bought
and Sold

LOnacre 5-2768 UNion 7-3281

BELL
PHOTOENGRAVING CO.

QUALITY & SERVICE

2814 Jeannette Street
UNION CITY, New Jersey

Oldfield 3-2650

For your problems of

PAPER, CARDBOARD
& ENVELOPES

Consult

GOTHAM
CARD & PAPER CO., Inc.

334-340 Hoboken Avenue
JERSEY CITY 6, New Jersey

DElaware 3-8973

L. MIGDOLL CO.
Electrical Contractor

219 Monticello Avenue
JERSEY CITY 4, New Jersey
(Cor. Fairview Ave.)

WOLFE,
CORCORAN and LINDER

Consulting Actuaries
Insurance Accountants
Employee Benefit Plan Consultants

ELizabeth 5-3400

Compliments of
BUSINESS FURNITURE, Inc.

542 North Avenue
ELIZABETH, New Jersey
NICHOLAS P. FEDISON,
Vice President

WA. 3-1809

Res. 28 Northcliffe Blvd.
L.E. 1-2597

WILLIAM N. BODDY
Public Accountant

Suites 201-202
696 Yonge Street
TORONTO, Ontario, Canada

З НАГОДИ 65-РІЧЧЯ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
НАЙКРАЩІ ПОВАЖАННЯ

— пересилають —

Е. КУРОВИЦЬКИЙ й Ю. БАЧИНСЬКИЙ

власники фірми

K. & B. Meat Market, Inc.

NEW YORK, New York

166 Avenue "B"
Between 10th & 11th Streets

128 First Avenue
Between 7th & 8th Streets

CAnal 8-5590

← Telephone: →

GRamercy 7-0344

УКРАЇНСЬКА ФІРМА

під назвою

WORLD WIDE GIFT PARCEL SERVICE Detroit, Mich.

— висилає —

фахово, солідно і скоро до всіх країн світу:

— ПАЧКИ З ОДЯГОМ, — ЛІКАМИ, — ХАРЧАМИ —
МАШИНИ ДО ПИТТЯ і т. п.

Також висилає — ГРОШ — до всіх країн світу.

ВСІ ОПЛАТИ оплачується тут — відборець не доплачує нічого.
ПАЧКИ, одержані до пересилки поштою полагоджуються впродовж 24 годин.
ЛЕТУНСЬКОЮ поштою пересилка триває — 10-12 днів.
МАЄМО великий вибір хусток, полотен до вишивання, ниток D.M.C., канви і все інше до вишивання.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР українських платівок, спеціально, альбомів грамофонових платівок Капелі Вандуристів ім. Тараса Шевченка:

АЛЬБОМ ч. 1	\$ 12.00	АЛЬБОМ ч. 3 (Коляди) ..	\$ 6.50
АЛЬБОМ ч. 2	\$ 9.75	АЛЬБОМ ч. 4	\$ 12.00

КОШТИ пересилки одного альбому додатково 75 ¢.

На жадання висилаємо цінники і додаткові інформації.

Адреса фірми:

WORLD WIDE GIFT PARCEL SERVICE

6440 Michigan Avenue

DETROIT 10, Mich., U.S.A.

Tel.: TA 6-6575

CA 6-2860

"SERVING THE TRADE"

HI-CRAFT

ENVELOPE and PRINTING CO.

Printing — Photo Offset
— Envelopes —

248 Lafayette Street
NEW YORK 12, New York

Mitchel 2-1343

VARIETY BAZAAR

Власний імпорт вовняних хусток,
всипи, вовняні матеріали. Спе-
ціальність — панчохи. Жіноча
і мужеська галлянтєрія.

91 Mercer Street
NEWARK, New Jersey

УКРАЇНСЬКА
КРАМНИЦЯ ВЗУТТЯ

„ГОВЕРЛЯ”
HOWERLA SHOES

Взуття

Шкіра

203 Springfield Avenue
NEWARK, New Jersey

ПЕЧАТКИ

різного рода — в різних мовах
— виробляє —

Roman IWANYUKYJ

1726 Park View Avenue
BRONX 61, New York

Tel.: Вдень: GR 7-0729

Пізно вечером: SY 2-9437

Замовляти:

„АРКА, „СУРМА”

або на повищу адресу.

Печатка:

3 лінії у двох інчах \$ 1.60

Висилаємо поштою.

УКРАЇНЬСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

1949 року в Сполучених Штатах Америки було засновано

УКРАЇНСЬКУ ВІЛЬНУ АКАДЕМІЮ НАУК у США
THE UKRAINIAN ACADEMY OF ARTS and SCIENCES in the U.S., Inc.

Академія дістала чартер і Tax Exempt Privilage granted by
U.S. Treasury Department.

Українська Вільна Академія Наук у США (УВАН у США) продовжує традиції Української Академії Наук у Києві у вільній Українській Державі.

В найбільших державних та університетських бібліотеках світу є науковий англomовний журнал "АНАЛИ" та інші видання УВАН у США — українською та англійською мовами.

ПІДТРИМАЙТЕ НАУКОВУ ТА ВИДАВНИЧУ ДІЯЛЬНІСТЬ АКАДЕМІЇ

передплатою "АНАЛІВ", придбанням видань Академії для себе і для подарунків рідним, знайомим, американцям і чужинцям, пожертвами і внесками до Фондації УВАН у США.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ТА НАБУВАЙТЕ

видання Української Вільної Академії Наук у США безпосередньо в Академії, в українських книгарнях та в книгарні „СВОБОДА”.

ВИДАННЯ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ:

„Наукові збірники” ч. 1 і 2; Річники Шевченка 1, 2, 3, 4, 5, 6; „Історія української літератури” — Д. ЧИЖЕВСЬКОГО; Симон ПЕТЛЮРА „Статті листи, документи” — видано з доручення Центрального Комітету Вшанування Пам’яті С. Петлюри в Америці; Є. ЧИКАЛЕНКО — „Спогади”; М. КУЛІШ — „Твори”; В. ПІДМОГИЛЬНИЙ — „Місто”; Т. ОСЬМАЧКА — „Із-під світу”; „Темнота” — Уласа САМЧУКА; „Мана” — Д. ГУМЕННОЇ; „Дні слави” — С. САМИЛЕНКА; Збірник В. ВИННИЧЕНКА — „Статті та матеріали” та ін.

ВИДАННЯ УКРАЇНСЬКОЮ І АНГЛІЙСЬКОЮ МОВАМИ:

„Катедра св. Софії у Києві” — О. ПОВСТЕНКА. Репрезентативне видання, 336 ілюстрацій, стор. 472 — \$ 12.50.

ВИДАННЯ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ:

„АНАЛИ” The Annals of the Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U.S. — Передплата на рік — \$ 6.00. — Дотепер вийшли з друку: „Анали” ч.ч.: 1, 2, 3-4, 5, 6, 7, 8, 9, 10-12 (Катедра св. Софії у Києві), 13, 14-15, 16-17, 18-20 („Огляд української історіографії” — Д. ДОРОШЕНКА і „Українська історіографія 1917-1956” — О. ОГЛОВ-ЛИНА), „Анали ч. 21-22.

Передплату „АНАЛІВ”, замовлення на книжки та внески і пожертви до Фондації УВАН у США — надсилати на адресу:

THE UKRAINIAN ACADEMY OF ARTS and SCIENCES
in the U.S., Inc.

11½ West 26th Street

NEW YORK 10, N. Y.

TRIDENT Savings & Loan Association

760 CLINTON AVENUE — NEWARK, N. J.

Модерні й просторі нові наші кімнати становлять новий
межовий камінь на шляху нашого зросту, який
розпочався в 1922 році.

ВСЕБІЧНА ФІНАНСОВА ОБСЛУГА:

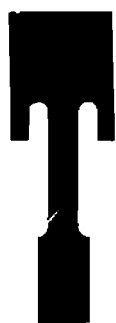
- ⊙ Забезпечені щадничі konta
- ⊙ Позики на купно домів
- ⊙ Грошові перекази (Money orders)
- ⊙ Різдваїні оцадності.

**БІЖУЧА
ДИВІДЕНДА**

3 $\frac{1}{4}$ %

РІЧНО

БЕЗПЛАТНЕ ПАРКУВАННЯ!

TRIDENT

Т
Р
И
З
У
Б

Savings & Loan Association

760 CLINTON AVENUE — NEWARK, N. J.

(Corner Leslie Street)

Phone: ESsex 1-1120

Віра КОВБАСНЮК — ШУМЕЙКО

Антін ШУМЕЙКО

в НЬО ЙОРКУ

**ПОЛАГОДЖУЮТЬ ТАКІ
СПРАВИ :**

Фірма існує:

ВІД 1920-го РОКУ

Адреса:

286 E. 10th STREET

Телефон:

AL 4-8779

Години урядування:

10-1 по пол. — по СУБОТАМ

10-7 веч. — ЩОДЕННО

ALgonquin 4-8779

KOWBASNIUK AGENCY

Anthony SHUMEYKO

Vera KOWBASNIUK SHUMEYKO

286 East 10th Street
NEW YORK 9, N. Y.

СПЕЦІАЛЬНІ квитки на подорожування літаками, корабельні карти, одноособові і родинні, подорожні пашпорти і візи;

АФІДАВІТИ на спровадження на постійний побут і гостину осіб з усіх країн світу, особливо з Польщі;

ВИСИЛКУ пакунків і грошей, також готівку в доларах за кордон, зокрема ПКО до Польщі, TUZEKS до Чехословаччини та пакки на Схід. Можна замовляти також листовно;

АСЕКУРАЦІЇ всіх родів, зокрема від влому і від пожежі та автомобільні;

ДОХОДОВІ ПОДАТКИ стейтовий і федеральний;

ПЕРЕКЛАДИ на різні мови, нотаріальне завірювання документів;

ПОСЕРЕДНИЦТВО у купні й продажі домів.

НЕГАЙНА ВВІЧЛИВА ОБСЛУГА!

ДУЖЕ НИЗЬКІ ЦІНИ!

Жадайте каталогів!

РІШЕНО, ЩО ЖОДНА ОСОБА НЕ МОЖЕ ВЖЕ БІЛЬШЕ БУТИ ПОЗБАВЛЕНА ОЩАДНОСТЕЙ СВОГО ЖИТТЯ.

КОНГРЕС ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ В ПЕРШИХ ПОЧАТКАХ 30-их РОКІВ ПОВІВ АКЦІЮ ДЛЯ СТВОРЕННЯ ДВОХ ФЕДЕРАЛЬНО ЧАРТЕРОВАНИХ ІНСТИТУЦІЙ, ЩОБ ЗАБЕЗПЕЧИТИ ШАДНИЧІ ФОНДИ, ЗЛОЖЕНІ В БАНКАХ І ШАДНИЧО-ПОЗИЧКОВИХ СПІЛКАХ.

Для Шадничко-Позичкових Спілок Конгрес створив Федеральну Шадничко-Позичкову Асекураційну Корпорацію, яка асекурує безпеку ощадностей зложених в спілках, що є її членами. Федеральна Депозитова Асекураційна Корпорація була створена для забезпечення ощадностей зложених в комерційних банках і шадничих спілках. Обі інституції є управлені до забезпечування фондів вкладників до висоти десятих тисяч доларів.

Що представляє собою Федерал Сейнінгс енд Ловн Іншуренс Корпорейшен?

В скороченні Ф.С.Л.І.К. є сталим чинником (чи агенцією) Уряду Злучених Держав, покликаним до життя на основі Державного Будівельного Акту з 1934 р. Він є кермований Урядом Тростістіт, іменованих Президентом Злучених Держав й затверджених Сенатом. Його головна квартира знаходиться у Вашингтоні і служить 3772 шадничко-позичковим спілкам, своїм членам, що нею заасекуровані.

Як і коли Спілка є управлена стати членом Ф. С. Л. І. К.?

Щоб мати кваліфікації бути членом Федеральної Шадничко-Позичкової Асекураційної Корпорації, Спілка мусить перейти гостру контролю діяльності, яка має доказати, що вона солідна, на здорових фінансових основах та що її провід і дирекція відповідальні і повні довіря. Всі асекуровані спілки підлягають періодичній контролі і федеральному наглядові. Федеральні контролери перевіряють такі речі, як: Вдержування приписаного стану державних бондів і пливкої готівки та задовільної резерви. Точна і детальна контроля всіх інвестицій і позичок, ухвалених проходом і дирекцією, переводиться щорічно.

Щоб мати кваліфікації асекурованого члена, спілки мусять бути членом Федерал Гом Ловн Бенк, центральної резервової системи, подібної своєю структурою до Федерал Резерв Систем для комерційних банків. Цей банк жадає від спілок, щоб вони вдержували приписану висоту пливких фондів для задоволення готівкових потреб своїх вкладників.

Яка є границя кредиту у Федерал Гом Ловн Банку?

Асекуровані спілки можуть позичати гроші під своїх Гом Ловн банків і в цей спосіб мати джерело додаткової висоти пливких фондів аж до 50%, свого шадничого капіталу. Через своє членство в цій резервовій банкової системі спілка має доступ до коротко і довгочеренцових зачетів, створених спеціально для задоволення сезонних і нагалих потреб. В цей спосіб шадничко-позичкова система має пливкість і гнучкість, які уможливають служіння потребам шадників і купуючим доли родинам.

В ДОБІ ЛІТАКІВ НЕМА РІЗНИШ, ДЕ ЖИВЕТЕ, «ТРАЙДЕНТ» Є ВАШИМ СУСИДОМ. «ТРАЙДЕНТ» ПРИЙМАЄ ДЕПОЗИТИ ТЕЖ ПОШТОЮ З ЦІЛОЇ АМЕРИКИ І КАНАДИ. «ТРАЙДЕНТ» НЕ ВИМАГАЄ НІЯКИХ ЧЛЕНСЬКИХ ВКЛАДОК. ГРОШІ, ДЕПОЗОВАНІ ПЕРЕД 15-ИМ КОЖНОГО МІСЯЦЯ, ПРИНОСЯТЬ ВІДСОТКИ ВЖЕ 1-ГО ДНЯ МІСЯЦЯ.

ВИПЛАЧУЄМО ВІДСОТКИ ДВА РАЗИ ДО РОКУ, 30-ГО КВІТНЯ І 31-ГО ЖОВТНЯ.

TRIDENT

SAVINGS AND LOAN ASSOCIATION
1935 W. 51ST STREET, CHICAGO 9, ILL.

Prospect 8-5800

"A THRIFT INSTITUTION ORGANIZED 1910"

ДАЙ ВАМ, БОЖЕ, ДОБРИЙ ДЕНЬ!

Говорить — **МИРОН СУРМАЧ**, молодший.

Як Вам треба купити дарунок
з КЕРАМІКИ — КНИЖОК — ПЛАТІВОК, чи щонебудь з гарних
УКРАЇНСЬКИХ ВИРОВІВ — зайдіть до:

„СУРМИ”

11 EAST 7th STREET — NEW YORK 3, N. Y.

Отворено: КОЖНОГО ДНЯ -- від 10:00 рано до 8:00 вечора
в НЕДІЛІ — від 11:00 рано до 2:00 по полудні.

СПЕЦІАЛЬНЕ:

На Різдвяні Свята: КУТЯ, МЕД, ГРИБИ і т. п.
На Великодні Свята: ПИСАНКИ, ПРИБОРИ, КАРТКИ і т. п.
На кожний день: КНИЖКИ, ЧАСОПИСИ, ЖУРНАЛИ і т. п.

Якщо буваєте в НЬО ЙОРКУ — вступіть до „СУРМИ”
11 EAST 7th STREET

Бажаєте мати каталог книгарні „СУРМА” -- пишть:
M. SURMACH — 34 East 7th Street — New York 3, N. Y.

LUTOM IMPORTERS LTD., Inc.

113 Chestnut Street
PHILADELPHIA, Pa.

ВИШНІВКА <—
Cherry Cordial

—> ЗУБРІВКА

Одиноки в ЗДА імпортери
ПОЛЬСЬКОГО ПИВА,
— як: —
ЖИВЕЦЬКЕ й ОКОЦІМСЬКЕ
ПИВО
та виробів
ПОЛЬСЬКОГО СПИРТОВОГО
МОНОПОЛЮ,
як ось горілки:

“ВУДКА ВИБОРОВА”
— О —

Приготовляється :

- ✓ КРУПНІК
- ✓ СТАРКА
- ✓ ЖИТНІВКА
- ✓ “ЗОЛОТА ВОДА”
- ✓ КМИНІВКА

Просіть у крамницях, де
купуєте, щоб сконтракту-
валися з нами, а ми ска-
жемо, як найлегше діста-
ти ті вироби.

Aged to perfection!

HORNE INTERNATIONAL DISTRIBUTING Corp.
MAMARONECK, New York

Одиноки в ЗДА й КАНАДІ імпортери

ПОЛЬСЬКИХ СОЛОДОЩІВ

головно ЦУКОРКІВ і ШОКОЛЯДИ ВЕДЛЯ.

Цукорки, наповнені мармелядою, овочеві бонбони,
м'ятні цукорки, „Тортики“, „Рачки“, Сезон. пралінки,
„Малинки“, Халва, „Пічлка“, Поморська корівка“,
Шоколядки, цукорки, начинені мармелядою з рожі.

Просіть свого крамаря („ділера“), щоб дізнався у нас
про найближчий в його околиці розподільний склад.

Президент: George M. HORNE зі Станиславова

Поданий на сторінці третій портрет Гетьмана Івана Мазепи — Запорозьких Козаків Верховного Воєнного Вождя — узятий із журналу "Европейше Фама", виданого в Ляйпцігу 1704 року.

PRINTED IN U.S.A.

„Svoboda”. 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

— це —

65 РОКІВ — НАПОЛЕГЛИВОЇ ПРАЦІ
65 РОКІВ — БЕЗПЕРЕРВНОГО РОСТУ
65 РОКІВ — БЕЗПРИКЛАДНИХ УСПІХІВ

НАЦІОНАЛЬНА СЛУЖБА УНСОЮЗУ — це:

- Неоцінений в своїх наслідках вклад праці 75,000 союзової громади в загально-національне життя американських українців;
- Імпозантна громадська активність 500 союзових відділів, розкинутих по 28 стейтах ЗДА та 6 провінціях Канади;
- Десятки тисяч добровільних пожертв на народні цілі;
- Ціла бібліотека українознавчих книжок про Україну в англійській мові, видана заходом й коштами УНСоюзу, яка ввела Україну у свідомість американського населення;
- Енциклопедія Українознавства в англійській мові, яку видає УНСоюзу своїм заходом та коштом 50,000 доларів;
- Найбільший у вільному світі український щоденник „Свобода”, англомовний тижневик „Юкренієн Віклі” та дитячий ілюстрований журнал „Веселка” — наймогутніші голоси української правди у вільному світі;
- Літня Оселя в чудових кетскильських горах „Союзівка” із курсами українознавства для молоді і табором для дітей, — справжній „шматок України на вільній американській землі”.

ГОСПОДАРСЬКА СЛУЖБА УНСОЮЗУ — це:

- Забезпечення українських родин перед вплидами на випадок смерті, недуги й наслідків нещасних випадків до імпозантної суми 100,000 доларів, запевнення нашої молоді коштів їх студій й то по найдешевшим цінам та на найбільш догідних умовах;
- Морґеджі на будову народних та приватних домів;
- Позики членам у кожній їх потребі за найнижчим у всій Америці опроцентуванням, у висоті всього 4 відсотків та грошова допомога недужим й пошкодженим у їхній потребі.

III

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДЯНИ !

Всіх Вас, що ще досі не знайшлися в межах УНСоюзу,
— кличемо у велике 65-ліття його існування:

СТАНЬТЕ ЮВІЛЕЙНИМИ ЧЛЕНАМИ УНСОЮЗУ —

цієї справжньої Української Заморської Твердині !

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

81-83 Grand Street — Jersey City, N. J.